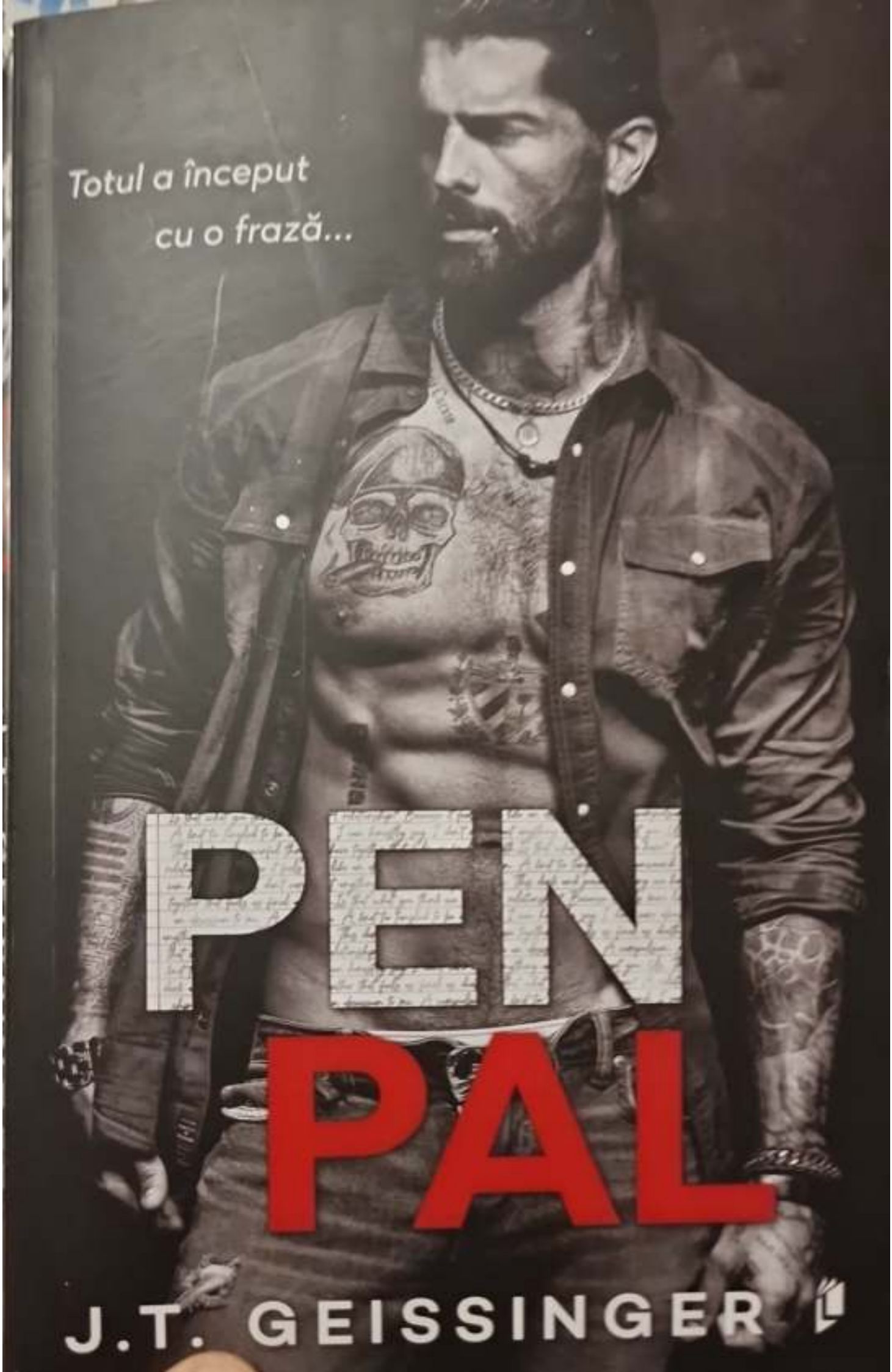
Totul a început
cu o frază...
PEN
PAL
J.T. GEISSINGER

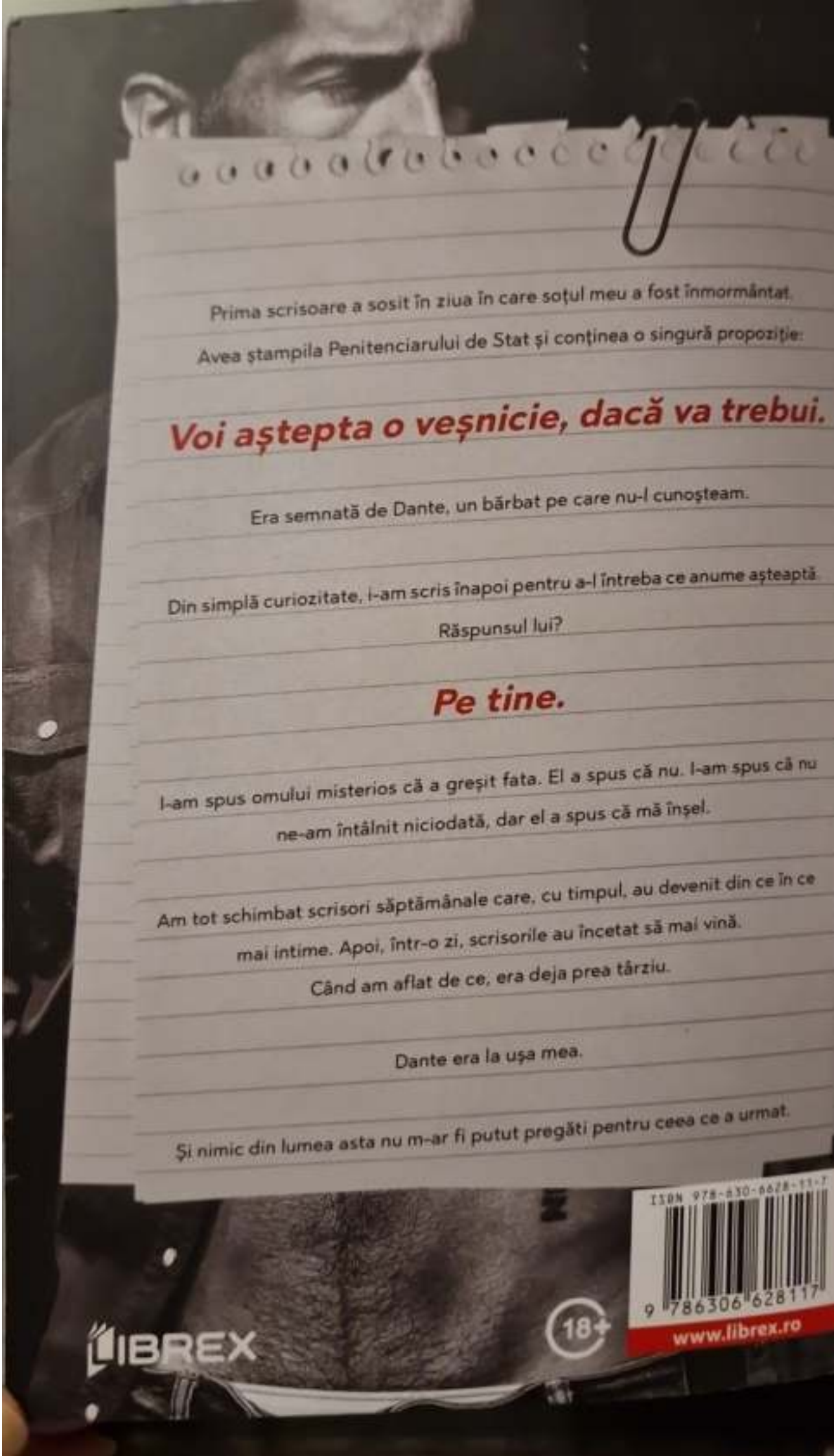

Prima scrisoare a sosit în ziua în care soțul meu a fost înmormântat.

Avea ștampila Penitenciarului de Stat și conținea o singură propoziție:

Voi aștepta o veșnicie, dacă va trebui.

Era semnată de Dante, un bărbat pe care nu-l cunoșteam.

Din simplă curiozitate, i-am scris înapoi pentru a-l întreba ce anume așteaptă.

Răspunsul lui?

Pe tine.

I-am spus omului misterios că a greșit fata. El a spus că nu. I-am spus că nu ne-am întâlnit niciodată, dar el a spus că mă înșel.

Am tot schimbat scrisori săptămânale care, cu timpul, au devenit din ce în ce mai intime. Apoi, într-o zi, scrisorile au încetat să mai vină.

Când am aflat de ce, era deja prea târziu.

Dante era la ușa mea.

Și nimic din lumea asta nu m-ar fi putut pregăti pentru ceea ce a urmat.

ISBN 978-630-6628-11-7
9 786306 628117
www.librex.ro
LIBREX
18+

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GEISSINGER, J.T.
Pen pal / J.T. Geissinger ; trad din lb. engleză de Dorina Tătăran. - Bucureşti : Librex Publishing, 2024
ISBN 978-630-6628-11-7
I. Tătăran, Dorina (trad.)
821.111

Editor: Denisa Nicoară
Redactor: Andreea Tudorică
DTP: Alexandra Tolocenco
Corector: Marian Busuioc / Corectura.ro

Pen Pal
Text copyright © 2022 by J.T. Geissinger, Inc.
All rights reserved.
Cover design by Letitia Hasser, RBA Designs
Cover photograph of Soj Mani © Wander Aguiar Photography

LIBREX PUBLISHING
Str. Episcopul Radu, nr. 30, Bucureşti
redacţie: 0723 193 019
comenzi@librex.ro
www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin Editurii Librex Publishing.
Copyright ©2024 Editura Librex Publishing.

J.T. GEISSINGER

PEN PAL

Traducere din limba engleză
de ***Dorina Tătăran***

Librex Publishing
2024

Pentru Jay,
care știe cum să mă găsească
în întuneric.

I

INFERNUL

„Drumul spre paradis pornește din iad."

~ *Divina Comedie*

1

Plouă, în timp ce sicriul soțului meu este coborât în groapă. Plouă tare, ca și cum cerul e pe cale să se rupă în două, așa cum s-a rupt și inima mea. Stau încremenită sub o umbrelă, alături de ceilalți îndoliați, ascultând predica preotului despre înviere și slavă, binecuvântări și suferință, mântuire și dragostea sfântă a lui Dumnezeu. Atât de multe cuvinte, și toate atât de lipsite de sens.

Totul este lipsit de sens. Am un gol cu chipul lui Michael în inima mea și nimic nu mai contează. Probabil că de aceea mă simt atât de amorțită. Sunt goală. Durerea m-a fărâmițat în mii de bucăți, împrăștiindu-mi oasele într-un deșert, într-o pustietate unde se vor coace în tăcere, sub un soare nemilos, o mie de ani.

O femeie din spatele meu plânge în liniște, ștergându-și lacrimile cu batista. Sharon? Karen? O colegă de-ale lui Michael, pe care am cunoscut-o la o petrecere din facultate, cu mult în urmă. Una dintre acele îngrozitoare petreceri din vacanță, la care se bea vin ieftin în pahare de plastic și oamenii se învârt de colo-colo făcând conversație ciudată, până când sunt suficient de beți ca să spună ce cred cu adevărat unii despre ceilalți.

La petrecerea aceea, Sharon sau Karen din spatele meu i-a spus lui Michael că e un nemernic. Nu-mi amintesc de ce, dar probabil că de aceea plânge acum. Când cineva moare, începi să îți amintești de toate dățile în care l-ai dezamăgit. Preotul își face semnul crucii. Închide Biblia și face un pas înapoi. Eu merg încet înainte, mă aplec să iau un pumn de țărână dintr-o moviliță, apoi o arunc pe sicriul închis. Pământul umed scoate un sunet urât și gol când aterizează pe capacul cenușiu al sicriului, o bufnitură nepăsătoare a ceea ce înseamnă sfârșitul. Apoi alunecă, lăsând o urmă maro, ca o pată de căcat. Brusc, tremur de furie. Simt gustul cenușiu al amărăciunii în gură.

Ce ritual prostesc! De ce ne mai deranjăm? Nu e ca și cum morții ne-ar putea vedea cum îi plângem. Ei nu mai sunt.

O rafală bruscă de vânt rece face frunzele să foșnească. Mă întorc și mă îndepărtez prin ploaie, fără să mă uit înapoi când cineva îmi spune numele ca pe un suspin. Am nevoie să fiu singură cu durerea mea. Nu-mi place să-mi plâng de milă când se întâmplă o tragedie. Mai ales atunci când tragedia este a mea.

Când deschid ușa de la intrarea în casă, îmi ia o clipă să îmi dau seama că sunt acasă. Nu-mi amintesc nimic din drumul de la mormânt până aici, deși acest gol în timp nu mă surprinde. De la accident și până acum am fost ca în ceață. E ca și cum creierul meu ar fi acoperit de nori groși.

Am citit undeva că doliul e mai mult decât o emoție. Este și o experiență fizică. Tot felul de substanțe chimice ale stresului sunt eliberate în sânge când o persoană este îndurerată. Oboseală, greață, dureri de cap, amețeli, aversiune față de mâncare, insomnie... Lista efectelor secundare este lungă. Eu le am pe toate.

Îmi scot pantofii și îi las sub măsuța din hol. Îmi arunc haina de lână pe spătarul unui scaun din bucătărie și mă îndrept spre frigider. Deschid ușa și mă uit înăuntru, în timp ce aud cum ploaia bate în geamuri, și încerc să mă conving că mi-e foame. Dar nu mi-e foame. Știu că ar trebui să mănânc, ca să-mi păstrez forțele, dar nu am poftă de nimic. Las ușa să se închidă și mă frec în dreptul tâmplelor care pulsează.

Încă o durere de cap. Este a cincea în săptămâna asta.

Când mă întorc, observ plicul de pe masă, lângă bolul de fructe. Stă abandonat, un dreptunghi alb cu un scris de mână îngrijit și un timbru pe care scrie „IUBIRE" cu litere roșii. Știu sigur că nu era acolo când am plecat. Primul meu gând este că Fiona trebuie să fi adus corespondența. Apoi îmi amintesc că ea face curat în casă lunea. Azi e duminică. Așadar, cum a ajuns acolo? Mă îndrept spre masă și iau scrisoarea, în timp ce un tunet zguduie ferestrele. O rafală bruscă de vânt șuieră printre copaci. Sentimentul straniu se intensifică atunci când citesc adresa de retur.

Penitenciarul de stat din Washington.

Mă încrunt, rup marginea plicului și scot o foaie de hârtie albă din interior. O desfac și citesc cu voce tare.

Voi aștepta o veșnicie, dacă va trebui.

Asta e tot. Nu mai e nimic altceva, în afară de o semnătură mâzgălită mai jos.

Dante.

Întorc pagina, dar pe partea cealaltă nu scrie nimic. Pentru o clipă, mă gândesc că scrisoarea trebuie să îi fie destinată lui Michael. Renunț însă la idee, când îmi dau seama că îmi este adresată. Numele meu e scris chiar acolo, pe plic, cu litere de tipar albastre. Acest Dante, oricine ar fi el, a vrut ca plicul să ajungă la mine.

Dar de ce? Și ce așteaptă de la mine?

Tulburată, împăturesc foaia în trei, o pun înapoi în plicul pe care îl las pe masă. Apoi mă asigur că toate ușile și ferestrele sunt încuiate. Trag draperiile și jaluzelele, să acopăr după-amiaza cenușie și umedă, îmi torn un pahar de vin, apoi mă așez la masa din bucătărie, uitându-mă la plic cu un sentiment ciudat prevestitor.

Un sentiment că se va întâmpla ceva. Și că, orice ar fi, nu e ceva bun.

Dimineaţă, când mă târăsc din pat, încă mă doare capul, dar sentimentul apăsător de teamă a dispărut. Afară e vânt şi cerul e întunecat, dar ploaia s-a oprit. Cel puţin deocamdată. Este umed şi înnorat tot anul în Washington, dar luna ianuarie este deosebit de mohorâtă. Încerc să lucrez, dar renunţ după numai o oră. Nu mă pot concentra. Tot ce desenez are un aer deprimant. Cartea pentru copii pe care o ilustrez este despre un băiat timid, care se împrieteneşte cu un iepure care poate vorbi, dar astăzi, iepurele meu arată de parcă ar prefera să ia o supradoză de analgezice decât să mănânce morcovii pe care băiatul încearcă să i-i dea.

Mă ridic de la birou şi mă îndrept spre bucătărie. Privirea îmi cade pe scrisoarea de pe masă. Următorul lucru pe care îl observ este apa de pe podea. Se pare că a început să picure apă prin tavan în timpul nopţii. Prin două locuri, mai exact. Ştiam că ar fi trebuit să cumpărăm o casă mai nouă. Dar Michael nu a vrut o casă nouă. El prefera case mai vechi, cu „personalitate". Acum şase ani, când ne-am mutat în această casă în stil victorian Queen Anne, eram proaspăt căsătoriţi, cu mai multă energie decât bani. Ne-am petrecut weekendurile vopsind şi ciocănind, scoţând covoare vechi şi cârpind găuri în gips-carton. Cam trei luni a fost distractiv. Apoi a devenit obositor. Chiar un adevărat conflict. Noi împotriva unei case care părea hotărâtă să rămână într-o stare de degradare, indiferent cât de mult încercam să o modernizăm. Înlocuiam o ţeavă de apă spartă, se strica boilerul. Am modernizat aparatele vechi din bucătărie, am găsit mucegai toxic în subsol. A fost un carusel nesfârşit de reparaţii şi înlocuiri care ne-au secătuit finanţele şi răbdarea. Michael plănuise să înlocuiască anul acesta acoperişul prin care se scurge apa. Uneori mă întreb ce va rămâne pe lista mea de lucruri de făcut când voi muri. Dar încerc să mă gândesc la altceva, pentru că sunt deja suficient de tristă.

Aduc două găleţi de plastic din garaj şi le pun pe jos în bucătărie, exact sub găurile din tavan pe unde se scurge apă,

apoi iau mopul. Durează aproape o oră să scot toată apa și să se usuce podeaua. Tocmai când termin, aud ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se. Mă uit la ceasul de pe cuptorul cu microunde.

Ora zece. Exact la timp.

Fiona, menajera, intră în bucătărie. Se uită la mine, scapă pungile de plastic cu produse de curățenie pe care le ținea în mână și scoate un țipăt sfâșietor. Ca dovadă cât de epuizată sunt, nici măcar nu tresar la țipătul ei.

— Chiar atât de rău arăt? Amintește-mi să mă machiez un pic, înainte să vii data viitoare.

Răsuflând greu și albită la față, își sprijină un braț de cadrul ușii și își face semnul crucii.

— Hristoase! M-ai speriat de-a dreptul!

Mă încrunt la ea.

— La cine te așteptai? La Moș Crăciun?

Spre deosebire de aspectul Fionei, râsul ei este firav și stins. De origine scoțiană, Fiona este plinuță și atrăgătoare, cu ochi albaștri strălucitori, obraji rozalii și picioare robuste. Mâinile ei sunt roșii și aspre de la anii în care a făcut curățenie în case. Deși e trecută de 60 de ani, are energia unei femei de jumătate din vârsta ei. Faptul că mă ajută să întrețin casa este un lux costisitor, dar cu două etaje, peste cinci mii de metri pătrați și ceea ce par a fi un milion de colțuri și crăpături în care se adună praful, casa are nevoie constant de curățenie.

Dă din cap, făcându-și vânt cu mâna.

— Ooo! Mi-ai făcut să galopeze bătrâna inimă, scumpo! chicotește ea. A trecut ceva timp.

Apoi devine serioasă și se uită atent la mine, scrutându-mă ca și cum nu m-ar fi văzut de o sută de ani.

— Cum ești, Kayla?

Îmi feresc privirea. Nu pot s-o mint uitându-mă direct în ochii aceia albaștri pătrunzători.

— Sunt bine. Încerc doar să mă țin ocupată.

Ezită, ca și cum nu ar fi sigură ce să spună. Apoi expiră puternic și face un gest neputincios spre fereastră și priveliștea mohorâtă peste Puget Sound.

— Îmi pare atât de rău pentru ce s-a întâmplat! Am citit în ziar. Un șoc atât de mare! Pot să fac ceva?

— Nu, dar îți mulțumesc.

Îmi dreg vocea.

Nu plânge. Nu plânge. Adună-te.

— Deci nu te deranja cu bucătăria astăzi, evident. Voi găsi pe cineva care să vină să se uite la acoperiș, dar între timp nu are rost să faci curat aici, dacă tot se va uda din nou. Nu e nevoie de curățenie în biroul meu săptămâna asta și nici...

Înghit nodul din gât.

— Și nici în biroul lui Michael. Cred că mi-ar plăcea să-l las așa cum este, pentru o vreme.

— Înțeleg, zice ea cu blândețe. Deci rămâi în casă?

— Da. Voi fi aici toată ziua.

— Nu, am vrut să spun: vei rămâne în casa asta?

E ceva ciudat în tonul ei, un substrat pe care nu-l înțeleg, dar apoi mă prind. Își face griji pentru siguranța jobului ei.

— Oh, n-am cum să vând acum. Este prea devreme să iau o decizie atât de importantă. Poate peste un an sau doi, când lucrurile se vor așeza. Nu știu. Sincer, le iau pe rând.

Încuviințează din cap. Rămânem o clipă într-o tăcere ciudată, până când ea arată peste umăr.

— Mă voi apuca de treabă acum.

— Bine. Mulțumesc.

Ridică pungile de unde le-a scăpat pe podea, apoi dă să iasă. Dar se întoarce brusc și zice:

— Mă voi ruga pentru tine, scumpo.

Nu-i mai spun, ca să nu-și irosească energia. Știu că sunt o cauză pierdută, că nicio rugăciune din Univers nu mă poate ajuta, dar asta nu înseamnă că trebuie să fiu nepoliticoasă. Pur și simplu, îmi mușc buza, aprob dând din cap și îmi înghit

lacrimile. Iese, iar privirea mea se oprește asupra plicului de pe masă. Nu pot să spun ce mă îndeamnă să fac, dar, înainte să-mi dau seama, mă așez să scriu un răspuns. Îl mângâlesc pe spatele scrisorii pe care mi-a trimis-o Dante.

Ce să aștepți?

O trimit prin poștă, înainte să-mi pierd curajul. Durează o săptămână până primesc un răspuns și e chiar mai scurt decât al meu. De fapt, sunt doar două cuvinte.

Pe tine.

În colțul din dreapta jos al hârtiei e o pată de ceva uscat, ruginiu, care pare a fi o urmă de sânge.

2

Pun scrisoarea pe fundul sertarului cu lenjerie intimă și o las acolo, hotărâtă să uit de ea. Dacă mai primesc vreuna, s-ar putea să-l sun pe simpaticul detectiv care m-a interogat după accident și să văd ce părere are. Poate că îl voi ruga să se intereseze de acest personaj Dante, să vadă ce poate afla. Între timp, am alte lucruri de care să-mi fac griji. În afară de noua scurgere de apă prin acoperiș, casa a decis că are și probleme electrice. Candelabrul din sufragerie pâlpâie. Aud pocnituri și trosnituri când apăs întrerupătorul din dormitorul principal. Din când în când, soneria de la ușă sună singură, din senin. Am încercat să contactez trei persoane care repară acoperișuri, dar nimeni nu m-a sunat înapoi. Așa că acum aștept un meșter, un tip pe nume Ed. Am dat peste cartea lui de vizită pe fundul sertarului cu vechituri din bucătărie, când căutam un pix. Nu știu de ce, dar mă aștept la un bărbat mai în vârstă, cu chelie și burtă, și cu o centură cu scule în jurul șoldurilor. În schimb, când deschid ușa de la intrare, văd un tânăr zâmbitor, zvelt, cu părul lung și șaten ținut departe de față, cu o bentiță de piele împletită. Poartă un tricou cu John Lennon, blugi evazați decolorați și sandale, iar într-o mână ține o cutie din metal ruginit, pentru scule.

Miroase a „iarbă".

— Salut. Tu ești Kayla?

— Eu sunt.

Îmi întinde mâna, zâmbind.

— Eu sunt Eddie.

Îi întorc zâmbetul și ne strângem mâinile. Pare drăguț și inofensiv, două lucruri pe care le apreciez la orice bărbat pe care îl las să intre în casa mea cât timp sunt singură aici.

— Intră. O să-ți arăt casa.

Mă urmează în bucătărie, comentând despre frumusețea casei.

— Mișto, dar se năruie pe zi ce trece.

Fac un gest spre cele două inele maro de pe tavanul bucătăriei.

— Da, casele astea vechi au nevoie de multă îngrijire și delicatețe.

Își întinde gâtul ca să se uite la pete.

— Mai ales cu umiditatea de aici. Ai probleme cu mucegaiul?

— Am avut. Am rezolvat asta acum câțiva ani. Acum am probleme cu acoperișul, prin care se scurge apa, și cu instalația electrică.

Îi spun în mare ce s-a întâmplat cu luminile și cu soneria.

— În plus, simt un miros de ars când dau drumul la uscător. Iar televizorul se oprește uneori singur. Oh, și câteva becuri au explodat recent.

Un curent de aer rece îmi ridică brusc părul de pe brațe și de pe ceafă și îmi trimite furnicături pe șira spinării. Tremurând, îmi frec mâinile peste pielea ca de găină de pe brațe. Ar trebui să-l rog să se uite și la burlanele de la geamuri, dacă tot e aici. Dar să le luăm pe rând.

— Hai să-ți arăt unde este panoul electric.

Eddie mă urmează până în camera de serviciu din spatele casei, lângă garaj. Mașina de spălat și uscătorul sunt acolo, împreună cu dulapurile în care sunt o grămadă de articole de uz

casnic. Punându-şi cutia cu scule pe podea, Eddie deschide uşa metalică a panoului electric şi trece în revistă întrerupătoarele dintr-o privire rapidă.

— O să verific mai întâi tensiunea, să văd dacă întrerupătorul funcţionează la capacitatea potrivită. Apoi o să mă uit la cabluri. S-ar putea să fie deteriorate de apă sau îndoite şi să provoace probleme. Şi o să verific şi toate prizele, să mă asigur că nu sunt compromise. Unde este contorul?

— Chiar în faţa uşii de la garaj.

Încuviinţează din cap.

— Bun. O să mă uit şi la el. Ar trebui să-mi ia o oră sau cam aşa ceva să le verific pe toate, apoi îţi voi da o estimare pentru reparaţii. E bine?

— E perfect, mulţumesc. Ca să ajungi în pod, accesul se face pe la etajul doi, prin garderoba din dormitorul principal. Scara este în garaj.

— Super.

— Strigă-mă, dacă ai nevoie de mine. Voi fi prin preajmă.

— Aşa voi face.

Îl las să-şi facă treaba şi mă îndrept spre biroul meu. Reuşesc să lucrez o vreme, înainte să înceapă durerea de cap. Simt o pulsaţie surdă în zona tâmplelor şi o presiune în spatele ochilor atât de puternică, încât îi face să lăcrimeze. Mă întind pe canapeaua mică, cu jaluzelele trase şi luminile stinse, până când Eddie apare în uşă ţinând cutia de scule în mână.

— Oh, îmi pare rău. N-am ştiut că dormi. Voiam doar să verific prizele de aici.

Dezorientată, mă ridic în picioare.

— Nu dormeam. Doar îmi odihneam ochii. Am o durere de cap îngrozitoare.

El dă din cap în semn de compasiune.

— Am suferit şi eu de nişte migrene îngrozitoare.

Am suferit, la timpul trecut. Simt un fior ciudat de speranţă.

— Ai găsit ceva care să te ajute cu ele? Nimic din ceea ce iau nu mă ajută.

— O să râzi. Te deranjează dacă aprind lumina?

— Aprinde-o. Și nu voi râde, promit. Sunt prea disperată.

Când Eddie apasă pe întrerupător și lumina inundă camera, tresar. Încerc să mă ridic, dar descopăr că sunt prea ameţită. Așa că mă cufund înapoi în canapea, închid ochii și îmi ciupesc ușor podul nasului.

Când am mâncat ultima dată? Nu-mi amintesc.

Eddie se plimbă prin încăpere, căutând prize. E atât de slab, încât pașii lui sunt tăcuți pe podea. Am văzut pisici care făceau mai mult zgomot.

— După ce am început să merg la un terapeut, durerile de cap au dispărut. Puf! Pur și simplu, au dispărut. S-a dovedit că aveam o mulțime de emoții reprimate.

Deschid ochii și îl văd ghemuit sub biroul meu, ținând în mână un mic aparat de măsurare a curentului electric. Îl bagă în priză, așteaptă o clipă în timp ce citește ce îi arată, apoi se ridică și se mută la următoarea priză, unde repetă procesul.

— Boală psihosomatică, așa îi zic ei. Creierul tău te îmbolnăvește la propriu. Stresul este *foarte* toxic. Tare, nu?

— Tare, sunt eu de acord, întrebându-mă dacă locuiește într-o comunitate mai mare sau singur, izolat undeva.

Sunt peste tot în Washington și în zona Seattle grupuri care trăiesc în comun, înființate în anii '60, iubire liberă, împart locuința și resursele și evită lucrurile moderne, cum ar fi telefoanele mobile și alimentele modificate genetic. Sunt mult prea retrasă pentru a trăi în spații atât de intime cu oameni cu care nu fac sex, dar nu judec alegerile de viață ale nimănui. Se ridică în picioare și se întoarce să mă privească.

— Îți pot da numele doctorului meu, dacă vrei. Doar dacă nu cumva ești sigură că nu stresul e problema la tine.

— Pierderea soțului se consideră stres?

Nu știu de ce am spus asta. Sau de ce am spus-o în modul acesta înțepător. În mod normal, nu vorbesc deschis despre ce simt și nu sunt sarcastică așa cum era Michael. El aborda

lucrurile deprimante sau morbide cu un umor negru, care uneori îl făcea să pară insensibil, dar eu știam că era doar un mecanism de adaptare. Nu era un tip dur.

Confuz, Eddie mă fixează.

— L-ai pierdut?

Nimeni nu poate fi atât de prost.

— A murit.

Acum pare afectat.

— Oh, frate. Condoleanțe!

— Mulțumesc.

— S-a întâmplat recent?

— În ajunul Anului Nou.

— Sfinte Sisoe! Asta a fost acum câteva săptămâni!

Ar trebui să încetez. Fiecare cuvânt care iese din gura mea îl face pe bietul Eddie să fie din ce în ce mai trist. Întotdeauna am avut o problemă pentru că empatizez prea mult cu ceilalți, acesta fiind unul dintre motivele pentru care tind să țin totul pentru mine. Emoțiile celorlalți, care se îngrămădesc peste ale mele, pot deveni uneori sufocante.

— Da. În fine.

Reușesc să mă ridic în picioare de data asta, apoi îi evit privirea în timp ce spun:

— Deci, care este verdictul?

Face o pauză și simt că mă privește. Ghicește cât sunt de încordată și tonul prefăcut vesel din voce. Poate că și el e un tip empatic, pentru că i se face milă de mine și schimbă subiectul.

— Scurgerea aia din acoperiș este o problemă. Vine de pe terasa acoperișului, de lângă turnuleț, ceea ce înseamnă că va trebui să îndepărtez șindrila și să tai lemnul pentru a repara scurgerea. Îmi pare rău s-o spun, dar între frontoane, turnuleț și înclinația abruptă a acoperișului în sine va fi o treabă dificilă. Cu siguranță, va trebui să aduci un specialist.

Sunt dezamăgită. De fiecare dată când intervine un specialist, prețul crește.

— Am încercat să sun la trei meseriași, înainte să te găsesc pe tine, dar nu am reușit să dau de nimeni.

Râde în barbă, clătinând din cap.

— Da, nu știu de ce, dar tipii care se ocupă de acoperișuri sunt cam excentrici, nu te poți baza pe ei. Ți-aș face o recomandare, dar nu cunosc pe nimeni în care să am încredere pentru o treabă ca asta.

— Bine. Mulțumesc, oricum. Voi căuta în continuare. Sperам să evit să apelez la o firmă din Seattle, pentru că sunt foarte scumpe, dar cred că n-am încotro.

După o clipă, zice cu blândețe:

— Dacă vrei, pot să mă uit la oferta pe care o primești. Ca să nu te păcălească.

Pentru că sunt singură, vrea să spună. Pentru că nu voi avea un bărbat prin preajmă, care să negocieze pentru mine. Pentru că cineva în situația mea, îndurerată, dezorientată, disperată, este o țintă pentru escrocherii. Când zâmbește, știu că nu încearcă să flirteze cu mine. Este doar un tip cu adevărat drăguț, care încearcă să ajute pe cineva care își dă seama că este în suferință. Dacă întreaga lume ar fi alcătuită din astfel de oameni buni, ar fi foarte bine.

— E foarte drăguț din partea ta, Eddie. Dar mă pot descurca. Provin dintr-o generație de fete dure din Jersey.

Zâmbetul lui se transformă în râs. Are un dinte din față strâmb, ceea ce îl face adorabil.

— Am cunoscut și eu o astfel de fată. Avea doar un metru și jumătate, dar m-a speriat de moarte.

Îi zâmbesc.

— Chiar și dragonii mici pot împrăștia foc.

— Adevărat.

— Și ce zici de partea electrică? E grav, nu?

Ridică din umeri.

— Nu. Totul e în regulă.

Mă uit la el cu neîncredere.

— Cum adică?

— Vreau să spun că nu există nicio problemă. Nu-s probleme cu curentul, întrerupătoarele nu fac figuri, cablurile nu sunt rupte, nu există defecte de arc electric, puncte fierbinți, prize moarte sau conexiuni slăbite...

Ridică din nou din umeri.

— Totul pare în regulă.

— N-are cum. Și luminile care pâlpâie?

— Ar putea fi o problemă cu rețeaua electrică locală. Întreabă un vecin dacă și el are aceeași problemă. Unele părți ale rețelei de aici sunt vechi de peste un secol. Oricare ar fi cauza, nu vine din interiorul casei.

— Și becurile care explodează? Asta, cu siguranță, nu e normal.

— Se întâmplă mai frecvent decât crezi. Fie producătorul nu a izolat bine în soclu, astfel încât filamentul s-a supraîncălzit, fie a existat o conexiune slabă între bec și soclu, care a făcut să crească tensiunea electrică. Asigură-te că nu mai cumperi becuri ieftine de-acum încolo și că sunt înșurubate foarte bine.

Încep să mă îngrijorez. A verificat măcar instalația electrică sau a stat în pod și a fumat iarbă în tot acest timp?

— Bine, dar soneria sună singură, când nu e nimeni la ușă. Și cum rămâne cu mirosul de ars când dau drumul la uscător? Cum îți explici asta?

Ezită și simt cum își alege cu grijă cuvintele.

— Ai cam fost foarte stresată în ultima vreme, frate, spune și apoi continuă pe un ton rușinat: Cu soțul tău și toate astea.

Pentru o clipă, nu înțeleg. Apoi mă prind și trebuie să respir înainte de a vorbi, ca să nu-i trag una.

— Mintea nu-mi joacă feste, Eddie. Nu am halucinații legate de sistemul electric din casă.

Jenat, își schimbă greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu încerc să fiu lipsit de respect. Tot ce pot să-ți spun este că, atunci când eram într-o stare proastă, mi se părea că aud șoapte și că văd umbre mișcându-se.

— S-a întâmplat ceva din toate astea în timp ce erai sub influența unor substanțe care te făceau să vezi lucrurile altfel?

Mă privește mâhnit și înțeleg astfel că răspunsul este da. Oricum ar fi, cred că relația noastră de afaceri se încheie aici. Poate că, indiferent cu cine o să repar acoperișul, îmi poate recomanda un electrician care să fie treaz.

— Nu contează. Mulțumesc că ai venit să verifici. Cât îți datorez?

Bagă în buzunar micul aparat de verificat curentul, se apleacă să-și ia cutia de scule de unde a lăsat-o, apoi se îndreaptă de spate și dă din cap.

— Nimic.

— Nu, nu este corect. Ar trebui să fii recompensat pentru timpul tău.

Zâmbește din colțul buzelor și își dă părul lung peste umăr.

— Apreciez, dar politica mea este că, dacă nu găsesc nicio problemă, vizita este gratuită.

Am o bănuială că a inventat această politică pe loc, pentru că îi e milă de mine.

— Ești sigur? Nu vreau să profit de amabilitatea ta.

— Nu, e în regulă. Dar poate dacă unul dintre prietenii tăi are nevoie de un meseriaș...?

— O să te recomand. Sigur că da. Mulțumesc, Eddie, chiar apreciez.

Îmi zâmbește, lăsând să se vadă dintele strâmb.

— Am plecat. Ai grijă de tine, bine? Și sună-mă dacă vrei numele doctorului meu. E cel mai bun.

Îmi forțez un zâmbet și mint.

— Bine. Mulțumesc din nou.

— Nu e nevoie să mă conduci. La revedere!

Și pleacă. Atunci când aud ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se, mă duc după el, să mă asigur că este încuiată. Apoi mă duc în bucătărie să iau un pahar cu apă, dar mă opresc brusc când văd plicul de pe masă. Chiar și din mijlocul camerei pot vedea timbrul cu IUBIRE din colț și scrisul albastru îngrijit, cu care e scris numele meu. Mi se oprește respirația în gât, inima începe să-mi bată cu putere și mâinile mele sigure încep să tremure. Apoi, toate luminile de pe tavanul bucătăriei devin mai strălucitoare. Cu un zumzet ascuțit, pâlpâie și se sting.

3

Dragă Kayla,

Nu mi-ai răspuns la ultima scrisoare, și înțeleg, pentru că tu crezi că nu ne-am întâlnit niciodată. Dar te înșeli. Aș putea să te plictisesc cu detalii, dar deocamdată crede-mă că te cunosc. În orice fel în care o persoană poate cunoaște pe alta, eu te cunosc pe tine.

Cunosc chipul, sunetul, gustul și mirosul tău.

Îți cunosc cele mai întunecate și cele mai luminoase părți.

Îți cunosc visele, coșmarurile și fiecare secret pe care l-ai ținut ascuns vreodată, toate acele dorințe fără nume pe care nu ți le-ai recunoscut niciodată nici măcar ție însăți.

Cunosc forma sufletului tău.

Știu că îți tremură mâinile când citești aceste cuvinte și că inima îți bate la fel de repede ca aripile unui colibri. Știu că vrei să rupi această scrisoare, dar știu și că nu o vei face. Cât de mult am nevoie să te ating. Cât de mult am nevoie să-ți aud vocea. Nu pot, bineînțeles, pentru că eu sunt aici și tu ești acolo, dar distanța nu face ca dorul să dispară. Încă pot să-ți simt gustul pielii.

Dante

4

Stau lângă fereastra bucătăriei cu scrisoarea în mâini și o citesc din nou în lumina cenușie a după-amiezii. Apoi încă o dată. Și încă o dată, pentru că este atât de bizară, încât creierul meu refuză să găsească vreo explicație plauzibilă pentru ea. Probabil, pentru că nu există niciuna. Becurile de deasupra capului meu se aprind din nou, luminând camera. Îmi arunc brațele în aer și zic către tavan:

— Aș fi vrut să fi făcut asta când era aici Eddie, Domnul-totul-e-în-regulă!

Apoi împăturesc scrisoarea, o pun înapoi în plic, o las pe masă și îmi torn un pahar de vin roșu. Îl dau pe gât, hotărând din impuls că trebuie să mă asigur că sunt în siguranță în această casă. Mă duc din cameră în cameră, verific zăvoarele ferestrelor și încuietorile ușilor, până când mă conving că sunt bine închise. După ce termin, mă așez la masa din bucătărie și fac o listă. Întotdeauna gândesc mai bine cu un pix în mână.

EXPLICAȚII POSIBILE

- Cineva își bate joc de tine.

Tai imediat asta, pentru că e clar că cineva își bate joc de mine. Întrebarea este de ce? Și de ce acum?

- Acest Dante a văzut articolul din ziar despre accident.

- A simțit mirosul banilor.
- Încearcă o înșelătorie cu o văduvă singuratică.

De îndată ce scriu asta, cred că am nimerit-o.

E în închisoare, până la urmă. Ca să ajungă acolo, a trebuit să facă ceva rău. Deci omul are ceea ce am putea numi politicos *moralitate compromisă*. Probabil că se uită la secțiunea de necrologuri a ziarelor și trimite aceste scrisori proaspetelor văduve de peste tot, sperând că una dintre ele va mușca momeala și îi va răspunde, astfel încât să poată începe o relație, să o seducă și s-o convingă să îi trimită sume mari de bani.

Dar scrisoarea este prea ciudată pentru a fi o momeală pentru o înșelătorie. Și prea specifică. Ar fi trebuit să spună doar că e un tip singur, care caută o iubită prin corespondență, nu că încă mai simte gustul pielii mele. Sau că știe forma sufletului meu. Ce înseamnă asta, oricum? Ce înseamnă toate astea?

— Nimic, murmur, uitându-mă fix la plic. E o înșelătorie.

Intenționat nu mă gândesc la misteriosul fel în care o scrisoare a ajuns, din nou, pe masa mea din bucătărie fără ca eu să știu cum, deoarece bănuiesc că am mai multe pierderi de memorie și am adus-o chiar eu din cutia poștală.

Mă consolez puțin cu faptul că scrisoarea de la misteriosul Dante nu pare ostilă. Este adevărat că toată treaba asta cu „te cunosc" mă îngrozește, dar cel puțin nu mă amenință în vreun fel.

Nici nu cred că ar fi în stare. Cred că am citit undeva că în închisoare este monitorizată toată corespondența. Probabil că ar avea probleme dacă ar încerca să trimită prin poștă o amenințare cu violența. Dar n-ar avea motiv s-o facă. Michael nu avea dușmani și nici eu nu am. Suntem un cuplu căsătorit din clasa de mijloc, amândoi suprasolicitați și epuizați, așa că ideea noastră de distracție înseamnă să ne cuibărim unul într-altul pe canapea și să ne uităm la un film vineri seara.

Însemna. Ideea noastră de distracție *însemna* să vedem un film împreună.

Nu vom mai face asta niciodată.

Junghiul din piept mă împiedică să mai respir. Ameţită, îmi odihnesc capul pe antebraţe şi ascult ploaia bătând în geamuri ca o mie de unghii.

— E doar un infractor nesimţit, care încearcă să profite de o femeie vulnerabilă, zic cu voce tare către masă.

Asta nu mă face să mă simt mai bine. De fapt, mă face chiar să mă simt mai rău.

Cine se crede tipul ăsta de îmi trimite prostiile astea?

Oricine ar fi, e clar că are probleme psihice.

Mă îndrept brusc de spate. Poate că asta e. Poate că nu încearcă să mă înşele. Poate că misteriosul Dante şi-a ieşit pur şi simplu din minţi. Nu sunt sigură ce simt mai mult: milă sau îngrijorare. Adică, pe de-o parte, bietul om poate fi închis doar pentru că are un fel de boală mintală care nu a fost diagnosticată şi ar trebui să fie tratat cu medicamente, nu încarcerat. Pe de altă parte, a făcut ceva care l-a adus în închisoare. Şi dacă a fost o infracţiune cu violenţă? Ar putea fi periculos.

Scot scrisoarea din plic şi o citesc din nou. Un impuls ciudat mă face să o adulmec. Un miros slab de cedru şi fum de lemn îmi umple nările. Şi încă o aromă, nerafinată, de mosc, ca un miros de trup bărbătesc.

Sau de animal.

Gândul mă neliniştește. Îndoi repede scrisoarea şi o strecor înapoi în plic, apoi o duc sus, în dormitor, şi o îndes în fundul sertarului cu lenjerie intimă. Apoi mă întorc la parter, mă conectez la calculator şi tastez „reparatori de acoperişuri Seattle".

~

Două zile mai târziu, când sună soneria, sunt în spălătorie, împăturesc prosoape. Mă îndrept spre uşa de la intrare, sperând că de data aceasta chiar e cineva acolo.

Și este.

Și este cineva complet diferit de Eddie cel simpatic și zâmbitor.

Înălțimea și alura lui mă intimidează din prima secundă, la fel ca și expresia lui dură. E brunet, are ochi negri și o barbă închisă la culoare, care îi ascunde maxilarul pătrățos. Îmbrăcat cu blugi decolorați, cizme de lucru ponosite și o cămașă cu nasturi verde vânător, rulată pe antebrațele musculoase și tatuate, arată de parcă tocmai a ieșit din pădure după ce și-a construit o cabană din lemnul copacilor pe care i-a tăiat chiar el cu toporul.

Spre marea mea surpriză, îl găsesc sexy.

Surprinzător, pentru că nu este deloc genul meu. Mie îmi place genul de pe Wall Street. Un bărbat cu una sau două licențieri, cu o igienă excelentă și cu o înțelegere solidă a felului în care funcționează 401(k)[1]. Tipul ăsta arată ca fondatorul unui club de lupte clandestin. Stă în pragul ușii și mă privește într-o tăcere intensă, până când zic:

— Pot să te ajut?

— Aidan.

Când devine evident că asta e tot ce va spune, presupun că el caută pe cineva pe nume Aidan, despre care crede că locuiește în această casă.

— Îmi pare rău, nu locuiește niciun Aidan aici.

Își mai pierde din expresia dură odată ce mă privește cu dispreț.

— *Eu sunt* Aidan. De la Seattle Roofing.

Face semn cu degetul peste umăr, indicând camioneta albă de pe alee, inscripționată cu numele firmei pe lateral, cu litere roșii. Stânjenită, râd.

— Oh! Scuze, credeam că vii abia săptămâna viitoare.

[1] În Statele Unite, planul 401(k) este un cont personal de pensie (economii) cu contribuții definite, sponsorizat de angajator, așa cum este definit în subsecțiunea 401(k) din codul fiscal. (n.t.)

— Am avut o fereastră în program, zice el fără nicio urmă de căldură. M-am gândit să trec pe aici. Dacă e un moment nepotrivit...

— Nu, nu, e grozav, îl întrerup, deschizând ușa mai larg. Te rog, intră.

Imediat ce pășește peste prag, holul pare mai mic. Închid ușa în urma lui și fac un gest spre bucătărie.

— O să îți arăt unde sunt scurgerile, dacă vrei să începi de acolo.

Încuviințează dând din cap. Mă simt de parcă mă urmărește un lup turbat, în timp ce ne îndreptăm spre bucătărie. Nu, nu un lup. Ceva mai mare și chiar mai periculos. O gorilă, poate. Sau un leu.

— Deci pe acolo intră apa, zic, arătând spre tavanul bucătăriei. Am chemat un meseriaș să se uite la instalația electrică. S-a uitat și la acoperiș și a spus ceva cum că ar trebui tăiată și înlocuită terasa de lângă turnuleț.

Aidan nu se uită la tavan. Mă privește fix și lung.

— Ai reparat instalația electrică?

— Nu. Nu chiar.

— Nu sau nu chiar?

O spune fără să schițeze vreun zâmbet. Nu există nici urmă de veselie în tonul sau expresia lui. Nu e chiar ostil, doar că am impresia că ar prefera să fie oriunde altundeva pe pământ decât aici. Întârzii puțin cu răspunsul, pentru că nu sunt sigură dacă vreau ca tipul să mai rămână în casa mea. Mi se pare din ce în ce mai iritant cu fiecare secundă ce trece.

— Meseriașul a spus că nu a găsit nicio problemă la instalația electrică, dar încă am probleme.

Aidan mârâie.

— O să mă uit la ea.

— Te ocupi și de instalații electrice?

Privirea lui întunecată o întâlnește pe a mea.

— Fac de toate.

O spune categoric, ca și cum i-am insultat profund bărbăția. De parcă nu-i vine să creadă că nu mi-am dat seama doar uitându-mă la el că este Căpitanul Priceput. Mi-aș dori să mai fie cineva aici, să mă pot întoarce și să întreb o persoană rezonabilă care crede că este problema lui Aidan, dar, din moment ce sunt singură, va trebui să mă descurc.

— Știi să fii și politicos? Ar putea fi util din când în când. Cum ar fi acum, de exemplu.

Sprâncenele i se trag în jos peste ochi.

— Doamnă, vrei să îți repari casa sau să bem un ceai?

Tonul lui nepoliticos mă face să mă ridic.

— Nu organizez ceaiuri cu animale sălbatice. Și, da, aș vrea să-mi repar casa, dar nu plătesc oamenii ca să fie răutăcioși cu mine. În plus, numele meu este Kayla. În caz că nu ai observat, femeile sunt indivizi reali. Așa că ai de gând să te comporți ca o ființă umană sau pleci?

Își înghite orice insultă avea pregătită și se uită la mine. Apoi privește în sus la petele de pe tavan și expiră lent.

— Îmi pare rău, zice el cu voce aspră. Au fost două săptămâni proaste.

Înghite și observ cum i se mișcă maxilarul, iar eu mă simt ca o ticăloasă. E ușor să uiți că toți ceilalți au probleme, când ești atât de prinsă în ale tale. Zic încet:

— Da, înțeleg.

El se uită la mine precaut, ca și cum nu ar fi sigur dacă sunt pe cale să-i dau o palmă sau nu, ceea ce mă face să mă simt și mai rău.

— Uite, hai s-o luăm de la capăt, spun și întind mâna spre el. Bună. Sunt Kayla Reece.

Se uită la mâna mea, un zâmbet pare să-i apară în colțul gurii, dar dispare înainte să mă conving. Îmi ia mâna și mi-o strânge solemn.

— Mă bucur să te cunosc, Kayla. Aidan Leighrite.

Mâna lui este imensă, aspră și caldă. Așa cum îi este și corpul, mai puțin cald însă. Zâmbesc și îi las mâna.

— Bun. Acum, că am lămurit toate astea, vrei să mă ajuți cu acoperișul? Sunt disperată.

Își înclină capul și mă analizează.

— Întotdeauna treci peste lucruri atât de repede?

Îmi trece prin minte o imagine cu sicriul lui Michael coborât încet în pământ. Zâmbetul meu se stinge și mi se formează un nod în gât. Îi răspund încordată:

— Nu.

Mă privește tăios. Nu pot să-i susțin privirea pătrunzătoare. Dintr-odată, am nevoie să fiu singură. Simt deja cum lacrimile fierbinți îmi umplu ochii. Mă dau un pas înapoi, îmi încrucișez brațele peste piept și zic:

— Accesul la acoperiș se face prin garderoba din dormitorul principal. La etaj, prima ușă pe dreapta. Te las să arunci o privire acolo. Te rog să mă scuzi.

Mă întorc și îl las în picioare în mijlocul bucătăriei. Abia reușesc să intru în birou și să închid ușa în urma mea, înainte să izbucnesc în lacrimi.

5

Dragă Dante,

Nu am bani, așa că du-te și ia-te de altcineva, dacă asta vrei. Serios, sunt falită. Cine ești? Ce vrei? De ce m-ai contactat? Ai spus că mă cunoști, dar te înșeli. Nu cunosc pe nimeni cu numele tău, cu atât mai puțin pe cineva din închisoare. Nu te judec, ca să știi. Dar aș vrea să știu ce ai făcut de ai ajuns acolo. De fapt, las-o baltă. Îți scriu acum doar ca să te rog să nu mă mai contactezi. Dacă mai trimiți o scrisoare, o voi da prietenului meu detectiv și îl voi lăsa să se ocupe de tine.

Cu stimă,

Kayla

6

Îmi ia ceva timp să mă adun, îmi dau pe față, și apoi pe ochi, cu apă de la chiuveta din baie. Apoi pun un timbru pe un plic, strecor scrisoarea înăuntru, o sigilez și o duc la cutia poștală. Mă întorc în bucătărie, dar nu-l văd niciunde pe Aidan. Mă duc în spălătorie și termin de împăturit prosoapele, mă întorc în bucătărie și golesc gălețile de plastic în chiuvetă, le pun la loc pe podea, unde picură, apoi mă uit în frigider, dar degeaba, pentru că știu că nu voi mânca nimic, deoarece nu am poftă de mâncare.

Laolaltă cu altele, odată cu soțul meu mi-a murit și pofta de mâncare. Închid ușa, îmi sprijin fruntea de ea, închid ochii și oftez. Așa mă găsește Aidan.

— Ești bine?

Mă întorc și îl văd în picioare în pragul ușii de la bucătărie, privindu-mă cu ceea ce ar putea fi îngrijorare. Sau panică, nu-mi dau seama.

— Sincer? Probabil că niciodată nu am fost mai puțin bine de atât, răspund și apoi mă încrunt. Asta a fost o dublă negație?

— Nu contează. Am înțeles. Nu ești bine.

Dacă seamănă cu majoritatea bărbaților pe care i-am cunoscut, mai degrabă și-ar mesteca propriul braț decât să audă detalii, așa că schimb subiectul.

— O să mă simt mai bine dacă îmi spui că poți să-mi repari acoperișul.

— Pot să-ți repar acoperișul.

— Oh, serios?

Expresia i se aspreşte. I-am insultat din nou bărbăția.

— Îmi pare rău. Doar că nu am prea primit veşti bune în ultima vreme, aşa că sunt fericită să aud asta.

Îmi examinează expresia.

— Nu pari fericită.

— Nu sunt. A fost doar o figură de stil.

Ne privim în tăcere, până când zice:

— Vei fi mai puțin fericită când o să-ți spun cât va costa.

— Ar trebui să stau jos pentru asta?

— Nu știu. Ai mai leşinat?

Ridic din sprâncene.

— Te-aş întreba dacă a fost o glumă, dar sunt destul de sigură că umorul nu e specialitatea ta.

— Nu mă cunoşti. Aş putea fi amuzant.

Ne privim lung, dar niciunul dintre noi nu zâmbeşte. Craniul tatuat de pe gâtul lui pare că îmi zâmbeşte. Îl întreb:

— Eşti amuzant?

— Nu, răspunde fără întârziere.

Nu mă pot abține şi râd.

— Super. Deci eu nu sunt fericită, iar tu nu eşti amuzant. Facem un duet de milioane.

— Doar că tocmai te-am făcut să râzi, aşa că poate că eu sunt amuzant şi tu eşti fericită.

Îl privesc pe furiş şi completează:

— Oricum, ai fost, pentru o secundă.

Este ciudat? Nu-mi dau seama dacă e ciudat sau nu.

Simțindu-mă stânjenită şi jenată, îmi dreg vocea.

— În fine. Mulțumesc pentru asta.

— Nicio problemă. Zece mii.

E un viraj atât de brusc, încât bietul meu creier are nevoie de o clipă să își dea seama că vorbește despre prețul pe care îl va cere pentru reparația acoperișului.

— Zece... *mii*?

— Da.

— Dolari?

— Nu, scoici. Bineînțeles că dolari.

Mă încrunt spre el.

— Și pretinzi că nu ești amuzant.

— O să detaliez costurile.

Fără să mai spună nimic, se întoarce și iese din casă. Habar nu am dacă pleacă și îmi va trimite costurile prin poștă sau ce va face, dar se întoarce imediat înăuntru, fără să bată la ușă, și se așază la masa mea din bucătărie cu un blocnotes pe care începe să mâzgălească. E atât de mare, încât masa și scaunele par de la grădiniță. Rupe o foaie din blocnotes și mi-o întinde. O iau și mă uit peste ea.

— Manopera e opt mii, iar materialele sunt doar două mii?

Se lasă pe spate în scaun și își încrucișează brațele peste piept.

— Dacă vrei, îți aduc toate materialele și poți să îl faci singură.

Bine că ești tu deștept.

— Ceea ce vreau este un preț corect.

— Ăsta este un preț corect.

— Cum este posibil ca munca ta să mă coste atât de mult?

— Ești expertă în prețuri în construcții?

— Nu, dar sunt expertă în detectarea de rahaturi.

Flutur din încheietura mâinii, rupând hârtia.

— Iar ăsta este un rahat.

— Întreabă-ți soțul, dacă nu mă crezi. Este o estimare corectă, spune uitându-se la verigheta mea.

Îmi simt gâtul cuprins de o roșeață caldă. Inima începe să îmi bată cu putere în piept. Susținându-i privirea, zic bățoasă:

— Sunt perfect capabilă să judec și singură.

Mijește ochii, dar nu furios, ci doar ca și cum ar încerca să mă înțeleagă. Apoi, luminile din bucătărie pâlpâie, amintindu-mi că bestia asta grosolană este singura persoană care m-a sunat, în afară de Eddie, hipiotul iubitor de iarbă, așa că poate n-ar trebui să-l dau afară din bucătăria mea încă. Trag un scaun și mă așez în fața lui.

— Nu am zece mii de dolari.

Nu zice nimic. Pur și simplu, mă privește fix. Oh, cât de mult aș vrea să-i iau foaia aia cu costurile și să-i fac tăieturi subțiri pe brațe cu ea. Nu că s-ar putea vedea tăieturile printre toate tatuajele alea, dar totuși... Aș avea o satisfacție.

— Nu te mint, domnule Leighrite. Nu am zece mii de dolari.

— Aidan. Și cum de locuiești într-o casă atât de mare, dacă nu ai bani?

— Asta e o întrebare foarte personală, la care nu am de gând să răspund. Și nu am spus niciodată că nu am bani. Am spus că nu am zece mii de dolari.

Se apleacă, își sprijină antebrațele mari și tatuate pe masă și își împletește degetele.

— Deci negociem.

Intensitatea cu care o spune este formidabilă, dar nu vreau să creadă că mă intimidează. Mă așez mai dreaptă pe scaun și îmi ridic bărbia.

— Spui asta de parcă negocierea ar fi lucrul tău preferat.

— Este.

— Hmm. Eu aș fi zis că e fermecarea potențialilor clienți cu orbitorul tău simț al umorului.

— Nu. Ăsta e al doilea lucru pe care îl prefer.

Ne uităm din nou unul la celălalt, dar niciunul dintre noi nu zâmbește. În cele din urmă, zic:

— Patru mii.

Pufnește, dezvăluind ce crede despre oferta mea.

— E dublu față de cât te costă materialele.

— Sunt în stare să fac matematică de bază, mulțumesc. Zece mii.

— Credeam că negociem.

— Negociem.

— Atunci nu poți să insiști cu oferta.

— Cine zice asta?

— Eu!

— Din fericire pentru mine, nu eu sunt cel la ananghie.

Mă uit la el indignată, cu gura căscată. Apoi se întâmplă un lucru ciudat: zâmbește.

— Am vrut doar să văd ce vei face când vei auzi oferta mea.

Mi-ar plăcea să-l calc cu mașina. Îi zic hotărâtă:

— Patru mii cinci sute.

— Nouă mii nouă sute nouăzeci și nouă.

— Glumești.

— Am stabilit deja că nu am simțul umorului.

— Dacă vei scădea cu un dolar de fiecare dată când negociem, vom sta aici până anul viitor.

Mă privește intens, iar tonul din voce este rece.

— Ai altă treabă, Kayla?

Își bate joc de mine? Ce se întâmplă, mai exact?

Un alt bubuit de tunet face ca ferestrele bucătăriei să tremure. Ploaia începe să bată mai tare pe acoperiș. Picăturile mici care cad în gălețile de pe podea prind viteză și par să mă sfideze. Ca și domnul Personalitate aici de față.

— Nu-mi permit zece mii de dolari ca să-mi repar acoperișul. Și nici nouă mii nouă sute nouăzeci și nouă. Așa că îți mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat.

Las foaia cu costurile pe masă, mă ridic în picioare și mă aplec puțin spre el.

— Apreciez că ai venit.

El își ridică privirea întunecată spre mine și mă scrutează.

— Ce-ar fi dacă includ în preț și partea electrică?

— E generos din partea ta, dar asta nu va face ca banii să apară ca prin magie în contul meu bancar. Mă bucur că te-am cunoscut. Te conduc.

Mă îndepărtez, așteptându-mă ca el să se ridice și să mă urmeze. Dar nu o face. Mă opresc și mă întorc. A rămas la masa din bucătărie. Nici măcar nu se uită la mine, ci doar la apa care se scurge în gălețile de pe podea.

— Domnule Leighrite.

Fără să se întoarcă spre mine, zice:

— Aidan. Iar dacă îți permiți cinci mii de dolari, știu un tip care te poate ajuta.

Mă gândesc câteva secunde.

— E autorizat?

Clatină ușor din cap, uimit parcă de vorbele mele prostești. Zic furioasă:

— Nu las să lucreze pe proprietatea mea pe nimeni care nu este autorizat și asigurat. Sunt sigură că nu trebuie să îți înșir toate motivele.

Îi observ umerii cum urcă și coboară în ritmul respirației. Își trece o mână prin părul des și negru. Apoi clatină din nou din cap și se ridică. Vine spre mine și mă privește fix.

— Eu sunt. Eu sunt tipul. Mă întorc mâine-dimineață la prima oră. Numerar sau cec, nu accept cărți de credit.

Apoi trece pe lângă mine și pleacă fără să mă întrebe dacă accept. Știe deja că accept, pentru că sunt disperată.

Nenorocitul tocmai mi-a dat mat.

7

A doua zi dimineață, la ora opt fix, domnul Personalitate bate la ușa mea. De fapt, lovește în ea cu o forță brutală. Ca și cum ar fi liderul unei echipe SWAT, însărcinat să doboare un grup de nebuni care au luat ostatici și să salveze viețile a o sută de oameni. Deschid ușa și mă holbez la el.

— Bună dimineața, domnule Leighrite. Care este urgența?

Mă privește încruntat de sus în jos. Pentru că în casă este frig, port un pulover larg cu o vestă de puf pe deasupra, împreună cu pantaloni de trening și o eșarfă, dar tipul se uită la mine de parcă aș avea un stup de albine în vârful capului, asortat cu niște pantaloni din piele, fără fund.

Mă întreabă:

— Ești bine?

— Arăt ca și cum nu aș fi bine? Nu, nu, lasă, nu răspunde. De ce încercai să-mi spargi ușa?

— Stau aici de zece minute.

— Văd că te pricepi să estimezi timpul la fel de bine cum te descurci cu simțul umorului.

Ridică brațul. Prins în jurul încheieturii groase are un ceas negru voluminos. Un fel de brățară sportivă care îți urmărește pașii și te spionează în timp ce dormi. Bate în cadran și îmi arată că e opt și zece.

— Zece minute. Și pentru a patra oară îți spun, mă cheamă Aidan.

Parcă tocmai m-am uitat la ceasul din bucătărie. Arăta opt fix.

Fâstâcită, zic:

— Scuze. Cred că mi s-au stricat ceasurile.

— Ți s-a stricat și auzul?

Întrucât pare deja un joc între noi, rămânem pe loc și ne privim în tăcere, până când întreabă:

— Mă lași să intru sau nu?

— Nu m-am hotărât încă.

— Păi, hotărăște-te. Eu nu întineresc.

Câți ani are? Treizeci? Treizeci și cinci? Greu de spus. E într-o formă excelentă, indiferent de vârstă. Doamne, bicepșii ăia sunt uriași. Iar coapsele alea ar putea zdrobi un Volkswagen.

— Da, intră, zic prea tare, încercând să înec vocea idioată din capul meu, care sună prostește când mă uit la mușchii lui mari și prostești.

Evitându-i privirea, las ușa deschisă, mă întorc și mă duc în bucătărie. Mă așez la masă, apoi mă ridic din nou în picioare, pentru că nu știu ce să fac. Ușa de la intrare se închide. Pași grei traversează holul. Se strecoară în bucătărie și stă la câțiva metri de mine. Începem jocul nostru de privit în tăcere, genul cine-va-spune-primul-ceva-ciudat. Eu cedez sub presiune înainte să o facă el.

— Am banii.

Se uită la mâinile mele goale.

— Trebuie să scormonesc în curtea ta după ei sau ai de gând să mi-i dai tu?

— Știi, cred că ai mințit când ai spus că nu ai simțul umorului. Cred că ești un comediant dat dracului.

— Poți să mă înjuri direct, dacă vrei. Nu mă supăr.

Îmi masez câteva clipe tâmplele care-mi pulsează și oftez.

— Ești foarte generos, îți mulțumesc. Am stat trează toată noaptea, gândindu-mă cum să nu te jignesc, având în vedere cât ești de delicat.

— Cu plăcere. Și, ca să știi, delicatețea mea este la fel de solidă ca și umorul meu.

Ori se abține să zâmbească, ori are crampe dureroase la stomac. E greu de spus. Fața îi e un zid de cărămidă.

— Ai zis că un cec este în regulă, nu?

Își înclină capul. Astăzi poartă o altfel de vestimentație de tăietor de lemne șic, cu o flanelă în carouri negre și roșii decolorată, descheiată, care se asortează cu blugii decolorați. Cizmele lui sunt...

— Oh, nu.

Urmându-mi privirea, se uită în jos la picioarele lui.

— Ce?

— Mi-ai lăsat urme de noroi pe podea.

Se uită din nou la mine.

— Nu ai preș. Și afară plouă.

— Ai dreptate.

— În plus, podeaua asta e oricum destul de murdară.

— Scuză-mă, dar tocmai am spălat-o.

— Când? Acum o sută de ani?

Simt cum mă înfurii. Frate, individul ăsta începe să mă calce pe nervi! Mă uit fix la el și îi zic categoric:

— Da, domnule Leighrite. Acum o sută de ani. Mă duc să-mi iau carnetul de cecuri. Fac cecul pe numele Godzilla sau îl las în alb?

— Godzilla e bine, răspunde el, privindu-mă fix. Ce ar trebui să pun pe chitanță? Femeia-dragon cu ochi triști?

Nu pot să protestez față de „femeia-dragon". Dar a doua caracterizare mă enervează.

— Nu am ochi triști.

Se gândește o clipă, înainte să zică:

— Nu e treaba mea, dar dacă ai nevoie de ajutor...

— Nu am nevoie de niciun ajutor, îl întrerup furioasă. Mă simt bine. Nu e nimic în neregulă cu mine.

— N-am spus că ar fi, îmi răspunde Aidan cu blândețe.

Dar privirea nu îi este la fel de liniștită ca și vocea, ci ca pumnul care bătea la ușa mea, cerând cu voce tare un răspuns. Cu inima galopând, zic:

— Știi ceva? Nu cred că treaba asta va funcționa. Îmi pare rău pentru deranj, dar acum o să te rog să pleci.

Ploaia răsună pe acoperiș. O rafală de vânt zdruncină fereastrele, iar undeva, la etaj, un oblon slăbit se zbate înainte și înapoi, cu balamalele ruginite gemând. După un moment lung și tensionat, Aidan zice:

— Bine.

Se întoarce și se îndreaptă spre ușa din față. Mă simt ușurată, până când se întoarce și se uită la mine. Ochii lui sunt întunecați și pătrunzători. Am impresia că pot vedea direct până în adâncul sufletului meu.

— Dar dacă te răzgândești, Kayla, ai numărul meu.

Nu știu dacă se referă la faptul că m-aș răzgândi în privința ajutorului cu acoperișul sau la altceva. Iese, închizând ușa din față în urma lui. Imediat ce a plecat, îmi trag eșarfa din jurul gâtului care mă ustură și mă duc la toaleta din capătul holului. Aprind lumina, apoi stau în fața oglinzii și mă privesc, încercând să-mi dau seama ce nu e în regulă cu ochii mei. Tresar șocată când văd petele urâte de culoare purpurie de pe gâtul meu. Cea de sub lobul urechii mele stângi arată de parcă ar fi fost lăsată de degetul mare de la mână.

~

Cinci zile mai târziu, semnele de pe gâtul meu s-au estompat complet. Am căutat pe internet cauzele vânătăilor inexplicabile și am găsit tot felul de explicații, de la diabet până la deficit de vitamine. Având în vedere modul haotic în care mă hrănesc și

stresul la care am fost supusă în ultima vreme, pariez că ăsta e motivul. Probabil că sunt anemică, ceea ce ar explica și oboseala.

În plus, semnele puteau fi cauzate de accident. Dar nu vreau să mă gândesc la asta. Dacă aș face-o, ar însemna să-mi amintesc, să retrăiesc momentul și încă nu sunt pregătită. Mă îndoiesc că voi fi vreodată. Am pus ziua aceea oribilă într-o cutie, pe care am urcat-o pe un raft înalt în spatele minții, să o păstrez în siguranță. Dar, știind că sănătatea mea mintală este fragilă, decid să particip la un grup local de doliu. Întâlnirea are loc într-o sală de la centrul pentru seniori. O duzină de scaune metalice pliabile sunt aranjate în cerc în mijloc pe o mochetă maro urâtă. O masă de lemn șubredă și lipită de un perete este acoperită cu o mușama albă și are pe ea vase cu cafea și ceai și un teanc de pahare de plastic. De jur împrejur, sunt postere cu bătrânei zâmbitori și cu îndemnuri la vaccinurile anuale antigripale. Singura fereastră dă spre parcare și spre seara ploioasă de dincolo de ea.

Câteva persoane sunt așezate deja pe scaune când ajung. Îmi dau seama după felul în care stau de vorbă că se cunosc între ele. Neliniștită, mă îndrept spre masa cu cafea și îmi torn o ceașcă. În timp ce încerc să mă hotărăsc dacă să rămân sau să ies pe ușă și să evadez repede, o femeie vine lângă mine și întinde mâna după un pahar de plastic.

— Prima dată? întreabă ea în timp ce-și toarnă o cafea.

— Da. Tu?

— Oh, nu. Eu vin aici de șase ani.

Se întoarce spre mine, zâmbind. E brunetă, are vreo patruzeci de ani și e șic, poartă tocuri, un costum Chanel în nuanțe de fildeș și are pe deget un inel imens cu diamant. Pielea ei este fără cusur. Tunsoarea ei costă mai mult decât întreaga mea ținută. E incredibil de drăguță. Mă simt ca un bulgăre de țărână care stă lângă un unicorn. Îmi zice:

— Nu trebuie să participi, dacă nu vrei. Nu te simți presată să intri în grup. Ești binevenită să stai și să asculți. Asta fac eu.

Uneori este suficient să fii în preajma altor oameni care înțeleg prin ce treci. Jan este lidera grupului.

Arată spre o femeie căruntă și zveltă, îmbrăcată într-o rochie vaporoasă, care intră pe ușă. Jan salută grupul și ia un scaun, lăsându-și poșeta voluminoasă pe podea.

— Eu sunt Madison, adaugă femeia de lângă mine.

— Bună, Madison. Eu sunt Kayla. Mă bucur să te cunosc.

Vreau să o întreb de ce e aici, dar mă abțin. Nu cunosc încă regulile. Și nu vreau să ofensez pe cineva atât de drăguț, care probabil că își dă seama că mă aflu într-un fel de panică. Exact ca și cum mi-ar putea citi gândurile, îmi zice:

— Fiica mea a fost răpită când avea patru ani. Poliția nu a găsit-o niciodată.

Aproape că scap ceașca de cafea din mână. În schimb, îmi acoper gura cu mâna și șoptesc:

— Doamne! Îmi pare foarte rău.

Madison ia o înghițitură din cafea, apoi se uită în lichidul cafeniu din ceașcă, exact ca și cum ar căuta ceva.

— A fost vina mea. I-am dat drumul la mână în timp ce făceam cumpărături la mall. Doar pentru o secundă, ca să verific un mesaj de la soțul meu, iar când mi-am ridicat privirea, dispăruse deja.

Își ridică privirea și ochii ei îi întâlnesc pe ai mei. Văd cât de bântuiți sunt.

— Asta e cel mai rău lucru. Faptul că a fost vina mea. Asta și faptul că nu știu dacă mai este în viață. FBI-ul a spus că dacă un copil dispărut nu este găsit în douăzeci și patru de ore, cel mai probabil nu va fi găsit niciodată. Au renunțat la căutări după șase luni, pentru că nu existau piste. Ca și cum Olivia s-ar fi volatilizat. Și de atunci, în fiecare zi mă întreb ce s-a întâmplat cu copilul meu, cine a luat-o, ce i-ar fi putut face.

Madison privește fix, undeva pierdută, iar vocea îi scade.

— Olivia ar fi avut zece ani acum. Nu pot să-ți spun câte ore am petrecut căutând-o pe site-urile de pornografie infantilă

de pe rețelele darknet. Singurul lucru care mă împiedică să mă sinucid este speranța că într-o zi voi vedea o fată cu un ochi albastru și unul căprui într-unul dintre acele videoclipuri îngrozitoare și voi putea să o țin din nou în brațe.

Cred că o să vomit. Mâinile îmi tremură atât de tare, încât cafeaua din ceașcă aproape că se varsă. Madison își întoarce privirea bântuită spre mine. Aparența ei sofisticată a dispărut. Pare să fi îmbătrânit cu zece ani în câteva minute, lăsând-o să arate exact ceea ce este: o femeie care trăiește în iad. Cu lacrimi în ochi, zice răgușit:

— Crezi că m-ar putea ierta?

Îmi simt lacrimile în gât. Dar îmi pun mâna tremurândă pe antebrațul ei și zic:

— Nu e nimic de iertat. Persoana care a luat-o este rea. Nu a fost vina ta.

Ea zâmbește cu tristețe.

— Asta spune și terapeutul meu. Dar eu nu-l cred. Nici soțul meu nu a crezut. El m-a părăsit pentru altcineva. O femeie mult mai tânără și tocmai am aflat că vor avea gemeni.

Se aude o voce strigând:

— Vă rog să luați loc, putem începe.

Uimită și cu greață, privesc spre grup. Jan face cu mâna către două persoane care tocmai intră pe ușă. Când mă întorc spre Madison, ea deja se îndepărtează. O apuc de braț și o întreb disperată:

— Te-a ajutat acest grup?

Ea se uită la mine pentru o clipă scurtă, înainte să-mi răspundă calm:

— Tu ce crezi?

Apoi se întoarce și pleacă. Se așază în cerc și privește în ceașca de cafea. Nimeni nu o salută. Nici ea nu recunoaște pe nimeni altcineva. E ca și cum ar fi în propria ei bulă de durere, izolată de orice altceva. Mă imaginez peste șase ani, la aceeași masă cu cafea, vorbindu-i unei străine despre ce i s-a întâmplat

soțului meu, iar ea întrebându-mă dacă grupul m-a ajutat. Și știu fără nicio urmă de îndoială că răspunsul meu ar fi același cu cel al lui Madison.

Un mare nu.

Îmi las ceașca pe masă și ies fără să mă uit înapoi. Peste drum de centrul de bătrâni este un bar numit Cole's. Firma galben-neon strălucește ca un far. Ignorând ploaia și fără să mă sinchisesc să traversez pe la trecerea de pietoni, străbat bulevardul în fugă, deschid ușa grea din lemn de la Cole's și intru. În momentul în care pășesc înăuntru, îl zăresc pe Aidan Leighrite stând într-un separeu din colț.

8

Mă observă imediat. Se blochează și rămâne cu paharul de bere în aer, când dă cu ochii de mine. E prea târziu să mă prefac că nu l-am văzut. Așa că dau scurt din cap și mă îndrept spre bar. Alunec pe un taburet și mă uit în direcția opusă, examinând decorul. Pe o oglindă luminată din spatele barului sunt prinse rafturi cu băuturi alcoolice. Separeurile din piele roșie se aliniază la un capăt al încăperii și pe peretele opus. În celălalt capăt al încăperii, o masă de biliard este luminată puternic de sus cu o lampă cu sigla Budweiser. Restul localului este lăsat în întuneric, iar în aer plutește miros de bere stătută, cartofi prăjiți și tutun. La fel ca orice bar, oriunde pe planetă. Găsesc că banalitatea lui este ciudat de reconfortantă.

— Ce doriți?

Barmanul, un hipster cu ochelari, blugi cu bretele și o bonetă neagră tricotată, pare să aibă în jur de optsprezece ani. Mă face să mă simt bătrână și deja îl urăsc.

— Johnnie Walker Blue, îi zic. Trei degete. Sec.

— Bine așa, zice el, dând din cap.

De parcă mi-ar păsa de părerea lui.

Calmează-te, Kayla. Doar își face treaba.

Îi zâmbesc în colțul gurii, ca să mă revanșez pentru gândurile mele urâte, iar el îmi aruncă o privire, îngrijorat că i-aș putea da

una și se îndepărtează rapid, întinzând mâna după o sticlă. Îmi sprijin coatele pe bar, îmi las capul în mâini și oftez. De lângă mine, o voce joasă mă întreabă:

— Ești bine?

Oftez și nici nu mă mai uit. Știu deja cine este.

— E a treia oară când mă întrebi asta, domnule Leighrite.

— Și este a cincea oară când îmi spui pe numele tatălui meu. Nu mi-a plăcut tatăl meu. De aceea te tot rog să-mi spui Aidan.

Când ridic capul și mă uit la el, se sprijină de bar, privindu-mă cu ochii aceia negri și o expresie serioasă, la limita intensității, dar nu cred că are legătură cu numele lui. Cred că e îngrijorat pentru mine. Deci suntem doi.

— Îmi cer scuze.

— Se acceptă, zice imediat. Ce faci aici?

Barmanul hipster îmi pune băutura în față, apoi pleacă să se ocupe de un alt client. Ridic paharul și rămân cu el în aer.

— Mă bucur de un whisky scoțian excepțional.

— Fără soțul tău?

Mă blochez. Dar respir și iau o gură din băutură.

— Ce spirit de observație ai!

Îmi analizează profilul concentrat, intens, încât îmi vine să-l întreb dacă încearcă să îl memoreze ca să poată face o recunoaștere la poliție. Apoi alunecă pe scaunul de lângă mine.

Rahat.

— Nu e nevoie să faci fața asta. Nu mușc.

— Nu fac nicio față. Iar chestia cu mușcatul este discutabilă.

— Nu prea mă placi, așa-i?

Expir greu, apoi mai iau o înghițitură de scotch.

— O să sune a clișeu, dar nu e vorba de tine. Eu sunt de vină.

— Ai dreptate. Chiar sună a clișeu.

— Dacă ți-aș spune motivul, ai înțelege.

— Atunci spune-mi motivul.

Se așază cu fața la mine, cu coapsele desfăcute încât cuprinde între ele taburetul pe care stau. Nu sunt prinsă în capcană,

pot să mă întorc în partea cealaltă a scaunului și să sar de pe el, dar, cumva, mi se pare că sunt. Îl privesc cu coada ochiului. În seara asta poartă un tricou negru și o geacă de piele neagră, cu blugi în aceeași nuanță. Până și cizmele îi sunt negre. Arată mai mult ca niciodată ca fondatorul unui club de lupte clandestin.

— Eu... trec printr-o perioadă dificilă.

— Casa ta, zice el.

Am impresia că știe totuși că perioada mea dificilă nu are nicio legătură cu casa mea. Vrea doar să continui să vorbesc. Îmi dreg vocea, îmi umezesc buzele și mă gândesc cât de multe să-i spun.

— Este mai personal de atât.

Un cuplu ocupă cele două scaune din stânga mea. Râd și vorbesc despre filmul pe care tocmai l-au văzut. Bărbatul își strecoară cu dezinvoltură un braț în jurul umerilor femeii, trăgând-o aproape pentru un sărut. Privindu-i, mă înțeapă în inimă o săgeată de angoasă. Sărutul. Compania unul altuia. Bucuria simplă de a fi cu cineva pe care îl iubești, de a râde și de a bea ceva împreună. Să crezi că ai tot timpul din lume, până când, din senin, ceasul se oprește din ticăit. Simt un nod în gât. Mă ustură ochii. Mă ridic brusc și las băutura jos.

— Trebuie să plec, spun cu o voce sugrumată.

Fără niciun cuvânt, Aidan îmi ia paharul, mă prinde ușor de braț și mă conduce spre separeul din colț în care stătea el. Străduindu-mă să nu plâng, îl las să mă conducă. Mă așez prima. În loc să se așeze în fața mea, se strecoară lângă mine. Când mă încordez, îmi zice:

— Poți să plângi, dacă simți nevoia. Nimeni nu te poate vedea de aici.

Are dreptate. Corpul lui blochează privirile curioase dinspre bar. Suntem doar noi doi, cu fața la peretele pe care este atârnată o copie înrămată după Dogs Playing Poker[2]. Îmi las umerii să

[2] Serie de optsprezece picturi cu câini antropomorfizați jucând poker și fumând, din 1894, 1903 și 1910, folosite pentru a face reclamă la trabucuri. (n. red.)

cadă, îmi sprijin capul pe spătarul banchetei și mă frec la ochi. Stăm așa pentru ceea ce pare a fi o perioadă lungă, cu muzica de la tonomat în fundal și cu zumzetul calm al conversației și al paharelor care se ciocnesc în aer. În cele din urmă, aud sunetul unui pahar care alunecă pe blatul mesei spre mine.

— Whiskyul te va ajuta. Cel puțin pentru o vreme.

Trag cu ochiul printre degete. Paharul de Johnnie Walker Blue e pe masă în fața mea. Din stânga, Aidan se uită la mine cu ochii grei.

— Mulțumesc, șoptesc.

Și ridic paharul, golindu-l dintr-o înghițitură. Aidan mârâie. Nu știu dacă e în semn de aprobare sau de dezaprobare și nici nu-mi pasă. Prinde privirea barmanului, ridică două degete și face semn să mai aducă un rând. Hipsterul dă din cap, recunoscându-l. Rămânem în tăcere până când băuturile sunt aduse și barmanul își vede de drum.

— Te-a rănit? Te-a lovit? mă întreabă Aidan cu voce joasă.

Înțeleg ce mă întreabă și aproape că mă pufnește râsul. Michael era cea mai inofensivă persoană de pe planetă. Nu putea nici măcar să se uite la un meci de box, pentru că violența îl deranja foarte tare.

— Nu.

Aidan tace și pare să aibă îndoieli. Știu că nu-i datorez nicio explicație, dar este amabil cu mine și este evident îngrijorat, așa că îi spun cu reținere o jumătate de adevăr.

— M-a... părăsit.

— Sunteți despărțiți?

E și ăsta un fel de a spune.

— Da.

Ia o înghițitură lungă din bere, apoi lasă paharul jos.

— Eu nu m-am căsătorit niciodată. Nu văd rostul.

— Ai vedea rostul, dacă ai fi fost vreodată îndrăgostit.

— Spui asta de parcă ai crede că nu am fost îndrăgostit.

— Ai fost?

Mai ia o înghițitură de bere. Se linge pe buze și se uită la mine.

— Nu.

— Atunci nu știi ce pierzi.

Privirea lui devine pătrunzătoare.

— Da, pare să fie foarte distractiv.

O înțepătură. Întrerup contactul vizual și sorb din whisky.

— Merită. Nu contează cât de rău poate deveni, nu contează dacă totul se prăbușește la final, merită fiecare minut.

— Chiar și atunci când sfârșești plângând într-un bar lângă un străin?

— Da. Și nu plâng. Iar, din punct de vedere tehnic, tu nu ești un străin.

Pufnește și ai putea zice că a fost un râset.

— Bine, te cred pe cuvânt.

Își lasă capul pe spate și golește sticla de bere. Mai beau din whisky și mă joc cu verigheta, răsucind-o cu degetul mare în jurul inelarului. Aidan observă jocul meu.

— Pot să-ți pun o întrebare personală?

— Ar fi grozav dacă n-ai face-o.

Ignorând asta, continuă:

— Mă găsești atrăgător?

Încetez să mai respir, iar bătăile inimii sunt din ce în ce mai puternice. Las paharul pe masă și zic cu grijă:

— Sunt căsătorită.

— Nu asta a fost întrebarea mea.

— Aidan...

— Pentru că eu cred că ești frumoasă. Tristă, un pic scorpie, dar al naibii de frumoasă. Vreau să vii acasă cu mine în seara asta.

Îl privesc înmărmurită.

— *Ce?*

Nu zâmbește. Nu răspunde. Pur și simplu, se uită fix în ochii mei și așteaptă. Îmi smulg privirea din a lui și o fixez pe

exemplarul înrămat al *Dogs Playing Poker*, în timp ce mă lupt să-mi controlez respirația.

— Nu mă culc cu străini.

— Tocmai ai spus că nu sunt un străin.

— Bine. Nu mă culc nici cu cunoștințe recente.

— Uită-te la mine.

— Aș prefera să nu mă uit.

Îmi ia bărbia în mână și îmi întoarce capul astfel încât să mă uit în ochii lui.

— Crezi că sunt atrăgător?

Corpul meu ia foc. Înghit nervos.

— Nu.

— Da, sigur. Hai să încercăm din nou. Și de data asta fii sinceră cu mine. Crezi că sunt atrăgător?

Îmi mușc buza inferioară. Își coboară privirea spre gura mea, apoi urcă din nou spre ochii mei. Ținându-mi bărbia între degete, îmi zice cu o răgușeală în glas:

— Așa mă gândeam și eu. Așa că vino acasă cu mine. Lasă-mă să fac dragoste cu tine. Ai nevoie de asta.

Mă trag în spate și îmi acopăr ochii cu o mână.

— Nu-mi vine să cred că ai spus asta.

— Nu ți-a mai zis nimeni până acum că vrea să ți-o tragă?

Fața mea este atât de fierbinte, încât parcă ar fi arsă de soare. La fel sunt și urechile mele.

— Ar trebui să plec.

— Nu fugi.

— Asta fac, de obicei, oamenii când sunt speriați.

— Nu ești speriată de mine. Ești doar uimită. Sunt două lucruri diferite.

— De unde știi tu dacă sunt speriată sau nu? Nici măcar nu mă cunoști!

— Știu destule.

Râd uimită.

— La naiba, ești foarte sigur pe tine, nu-i așa?

— Uită-te la mine, Kayla.

— Nu pot. Aș putea să mă topesc într-o baltă de rușine.

— Nu ar trebui să-ți fie rușine că vrei să ți-o tragi cu mine.

— Oh, Doamne! Tu auzi ce spui?

Îmi trage mâna de pe față și nu-i mai dă drumul. Îmi cuprinde obrazul cu cealaltă mână și îmi întoarce ușor capul spre el.

— Ai spus că te prinzi repede când e vorba de rahaturi, îmi spune când îmi întoarce capul spre el. Așa că spune-mi dacă tu crezi că ăsta e un rahat. Eu te vreau. Și tu mă vrei. Ești tristă. Vreau să te fac să te simți mai bine, chiar dacă doar pentru o seară. Să nu-ți fie frică de mine. Știi că nu te voi răni. Ești doar un pic confuză acum, nu ești obișnuită ca oamenii să-ți spună lucrurile direct și nu știi ce să faci.

Își coboară din nou privirea spre buzele mele și îmi spune cu vocea răgușită.

— Și vrei să te sărut.

Inima îmi bate dureros de tare.

— Ești nebun, așa-i? Ești nebun.

— Știi că nu sunt.

— Aș putea zice că nici cum mă cheamă nu mai știu acum.

— Kayla, zice el încet, apoi se apleacă și își apasă buzele pe ale mele.

Abia dacă e un sărut. Fără limbă. Abia dacă există apăsare. E doar o ușoară atingere a gurii lui de a mea, apoi se termină.

Și tresar.

Tremur și încerc să trag aer în piept, pentru că plămânii îmi sunt strânși într-o menghină și fiecare picătură de adrenalină pe care corpul meu o poate produce mi-a inundat fluxul sangvin. Acel nonsărut a fost *electrizant*. Privindu-mă adânc în ochi, îmi șoptește:

— Mai vrei unul?

Mă opresc și inspir sacadat, în timp ce el mă privește de la câțiva centimetri distanță, cu ochii lui sălbatici.

— Nu sunt sigură. Mă simt copleșită. Creierul meu nu funcționează bine, așa că nu pot să-ți răspund sincer.

— Bine, zice el, trecându-și ușor degetul mare peste obrazul meu. Să mă anunți când te hotărăști.

Se lasă pe spate și îi face semn barmanului să mai aducă un rând de băuturi. Aproape că mă prăbușesc cu fața în jos pe masă, dar reușesc să mă controlez. Iau o înghițitură de whisky și eliberez o respirație grea și neregulată.

— N-o să pot conduce până acasă, dacă mai beau. Sau ăsta e planul tău?

— Planul meu este să te dezbrac și să aflu cum faci când îți dai drumul.

— Sfinte...

— Totuși, nu vreau să te îmbeți. Vreau să-ți amintești totul, ca să revii pentru mai mult.

— Pari încrezător că așa voi face.

— Sunt. Și o vei face.

Clatin din cap cu neîncredere.

— Trebuie să fie fantastic să treci prin viață cu o asemenea încredere de sine.

— Este. Vreau să te sărut din nou.

— Poți, te rog, să mă lași un minut să-mi recapăt echilibrul? Mă simt de parcă cineva tocmai m-a împins de pe o stâncă.

— Ești bine.

— De unde știi tu?

— Pentru că nu mai vrei să plângi.

Reflectez la asta.

— Ai dreptate. Nu mai vreau.

— Cu plăcere.

Este bizar de sigur pe el, dar trebuie să recunosc că nu este încrezut. Nu există aroganță în felul în care vorbește. E ca și cum ar enunța pur și simplu fapte, apoi mă lasă pe mine să decid cum vreau să reacționez la ele. Nu știu dacă francheţea lui este reconfortantă sau ciudată. Totuși, are dreptate în privința unui lucru. Nu mi-e frică de el. Nu este ceea ce ai numi normal, cel puțin în ceea ce privește experiența mea cu bărbații, dar îmi

dă doar o stare de nervozitate, nu de frică. Cred că neliniștea ar putea fi descrisă și ca excitație, dar încă nu sunt pregătită să mă gândesc la asta.

— Ar fi în regulă dacă am sta față în față? întreb.

— Sigur. Vreun motiv anume pentru care vrei asta?

— Prezența ta mă copleșește puțin.

Râde în barbă.

— O să mă mut, dar te previn că va fi la fel de copleșitor și peste masă.

— Probabil că așa e.

— În plus, vei fi obligată să te uiți la mine. Așa cum stăm acum, poți să-mi eviți privirea și să te holbezi cât vrei la tabloul ăla urât.

Asta mă face să zâmbesc.

— Ești un tip interesant, Aidan, trebuie să recunosc asta.

— Mulțumesc. Și eu cred că ești interesantă.

Vocea îi scade.

— Ochii ăia ai tăi sunt ai naibii de uimitori.

Obrajii și urechile îmi iau din nou foc. Căldura devine și mai intensă când adaugă:

— Vreau ca ochii ăia să fie deschiși când o să-ți dai drumul pentru mine.

Mi se usucă gura. Trebuie să mai iau o înghițitură de whisky înainte să pot vorbi din nou.

— Nu că aș spune că vom face sex, pentru că nu vom face, dar, de dragul conversației, ar trebui să știi că eu sunt genul de fată care o face cu lumina stinsă.

— Nu și cu mine.

Clatin din cap, nevenindu-mi să cred.

— Chiar ești incredibil.

— De ce?

— Pentru că astfel de conversații nu au loc în viața reală.

— Doar pentru că tu nu le-ai mai avut până acum nu înseamnă că nu se întâmplă.

Continuă să puncteze lucrurile atât de bine, încât devine foarte iritant.

— Toți burlacii din ziua de azi sunt atât de...

— Cum?

— Caut un cuvânt.

— Direcți?

— Expliciți e mai aproape de ceea ce cred eu.

Își râde în barbă înfundat și periculos.

— Încă nu ai auzit nimic explicit, Kayla.

În cele din urmă, îmi smulg privirea de la peretele din fața mea și mă întorc să mă uit la el. Ochii lui sunt calzi, la fel și expresia, dar eu tremur oricum.

— Nu fac sex cu tine, spun hotărâtă.

— Bine.

— Vorbesc serios, Aidan. Nu sunt în starea de spirit potrivită să mă cuplez cu cineva în acest moment.

— Te înțeleg.

Mijesc ochii și îi examinez expresia.

— De ce sună ca și cum mai crezi că o să mă culc cu tine?

— Pentru că așa cred. Dar aș putea să mă înșel. Se mai întâmplă.

Ne uităm unul la celălalt pentru o clipă, până când el zice încet:

— Totuși, sper să nu mă înșel. Vreau neapărat să te fac să îți dai drumul.

Nu înțeleg cum reușește să fie complet indecent și în același timp ridicol de atrăgător. Orice ar fi această vrăjeală, trebuie să mă îndepărtez de ea înainte să fac vreo prostie.

— Mă duc acasă acum. A fost o conversație interesantă, una pe care nu o voi uita multă vreme.

Privirea îi coboară spre buzele mele. Cu un regret evident, zice:

— Nici eu nu o voi uita.

Își ridică din nou privirea spre a mea.

— Dar, dacă te răzgândești, locuiesc chiar la etaj, deasupra barului. Sunt acasă în fiecare seară după ora șase și stau treaz până după miezul nopții. Dacă vii mai târziu de atât, s-ar putea să trebuiască să bați puțin mai tare, pentru că dorm buștean.

— Nu am de gând să bat la ușa ta, Aidan.

— Bine.

— Te rog să nu mai spui asta. Faci ca acest cuvânt să nu semene deloc cu ceea ce înseamnă.

Buzele lui se curbează în sus, iar ochii întunecați îi dansează cu o lumină răutăcioasă.

— Cum spui tu, șefa, murmură.

Și sună de parcă are impresia că m-ar cunoaște mai bine decât mine. Apoi se ridică și face un gest spre ușă.

— O seară plăcută!

Scotocesc în buzunarul de la spate după bani, pe care îi pun pe masă. Aidan se uită la mine de parcă tocmai l-am călcat pe degetul mare de la picior.

— Nu face asta, zice el.

— Să nu plătesc consumația?

— Să transformi asta într-o tranzacție.

— Sunt doar corectă.

— Atitudinea ta mă eliberează de bărbăție.

— Asta e ridicol.

— Da? Ești cumva bărbat?

Îi arunc o privire acră.

— Nu, ultima dată când am verificat.

— Atunci nu știi cum e să fii eliberat de bărbăție. Păstrează-ți banii.

Cu o sincronizare perfectă, băiatul hipster sosește cu noul rând de băuturi. Pare că Aidan le-a comandat cu un secol în urmă. Înainte să le pună jos, mă ridic.

— Dacă am fi la o întâlnire, te-aș lăsa să-mi plătești băuturile, îi spun lui Aidan. Dar te-am concediat și asta nu e o întâlnire, așa că plătesc eu. A fost o plăcere să te revăd.

Fac o pauză, iar apoi continui:

— Caut un cuvânt mai potrivit decât plăcere, dar nu-mi vine nimic în minte.

Hipsterul pune băuturile pe masă și zice:

— Derutant. Tulburător. Bulversant. Ciudat.

Se uită când la mine, când la Aidan, apoi se întoarce și se îndepărtează. Privindu-mă cu o intensitate arzătoare, Aidan zice:

— Întotdeauna mi-a plăcut pușțiul ăla.

— La revedere, Aidan.

— Noapte bună, Kayla.

Știu că intenționat m-a salutat așa, dar neavând nimic altceva de spus, mă întorc și plec.

9

Dragă Kayla,

Îți mulțumesc că mi-ai răspuns. În ceea ce privește toate întrebările pe care le-ai pus, niciuna dintre ele nu contează. Îmi pare rău dacă sună nepoliticos, dar acesta este adevărul.

Întotdeauna îți voi spune adevărul. Nu pot să fac altfel. Iată niște versuri pe care le-ai putea aprecia:

Înaltul vis se rupse-aici deodată;
Ci-mi și porni și-al meu și dor și velle,
Asemeni roții ce-i egal mișcată,
Iubirea care mișcă sori și stele.[3]

Ce părere ai?
Dante

[3] Dante, Divina Comedie, traducere de George Coșbuc, Polirom, Iași, 2000, p. 728. (n. red.)

10

De data aceasta, am găsit scrisoarea în cutia poştală. Nicio apariţie misterioasă pe masa din bucătărie, dar încă un mare mister în legătură cu motivul pentru care le primesc.

Pentru că nu-l cunosc pe tipul ăsta.

Domnul Misterios a ignorat ameninţarea mea că-i voi preda scrisorile detectivului, aşa că ori crede că joc la cacealma, ori nu-i pasă.

Stau în bucătărie sub lumina pâlpâitoare şi citesc din nou scrisoarea. Versurile nu înseamnă nimic pentru mine. Nu că ar trebui, pentru că provin din mintea unui nebun. Aş vrea să-i pot spune lui Michael despre asta. Ce am mai râde! Chiar înainte ca el să sune la poliţie.

Ştiu că asta ar trebui să fac, dar sunt absolut epuizată. Poate că dimineaţă voi avea puterea să ridic telefonul şi să-i spun unui dispecer amabil de la poliţie că un nebun îmi lasă scrisori şi că ar putea să se ducă la închisoare şi să-i spună să nu-mi mai scrie scrisori, dar deocamdată tot ce vreau să fac este să dorm. Să dorm şi să uit de Aidan Leighrite şi de vrăjeala lui. Încă îmi curge adrenalina prin vene de la întâlnirea aia întâmplătoare. Felul în care s-a uitat la mine. Lucrurile pe care le-a spus.

„Planul meu este să te dezbrac şi să aflu cum faci când îţi dai drumul."

Spre eterna mea uimire, pentru o clipă, chiar am luat în considerare oferta lui. Din cauza șocului. Sunt sigură că ăsta a fost motivul. Altfel, în mod normal, l-aș fi pocnit peste moacă, aș fi ieșit din bar și aș fi depus o plângere împotriva lui la Better Business Bureau[4]. Cine vorbește așa cu o clientă? O fostă clientă, dar totuși. De fapt, l-am angajat vreodată? Am negociat prețul, dar nu am semnat niciun fel de contract. Nu am ajuns atât de departe. Mai întâi l-am dat afară din casa mea.

Oh, Doamne, cui îi pasă? E prea mult pentru mine. Mă asigur că toate ușile sunt încuiate și că draperiile sunt trase. Apoi urc la etaj, pun scrisoarea împreună cu celelalte în sertarul cu lenjerie intimă și mă duc la culcare. Adorm în câteva minute, dar în mijlocul nopții, ceva mă trezește.

Amețită, mă întind în pat și ascult în întuneric. E din nou furtună și bate vântul, iar ploaia cade pe acoperiș. O creangă de copac se lovește de geamul unei ferestre, undeva la parter. Nu, nu a fost o creangă de copac. A fost podeaua care scârțâie. Se aude ca și cum cineva se târăște pe scări. Mă ridic în fund, iar inima îmi bate cu putere. Ascult cu atenție, încercând să aud peste pulsul meu, dar sunetul a încetat.

Mi l-am imaginat? Sau este cineva în casă?

Încerc să nu intru în panică, să fiu coerentă. Casa e veche și se aud tot felul de zgomote ciudate, mai ales când e furtună. Lucrurile zboară prin curte... poate că sunetul a fost un scaun de grădină care s-a răsturnat. Sau perdelele din sufragerie care foșnesc din cauza unei pale de vânt. Sau e doar rodul imaginației mele, având în vedere că încă mă obișnuiesc să dorm singură.

Toate aceste lucruri au o logică perfectă, până când podeaua scârțâie din nou și trebuie să îmi înăbuș un țipăt. Sar din pat, alerg la ușă și o încui. Inima îmi bate cu putere, iau lanterna de sub chiuveta din baie. Este mare, grea și e singurul lucru la care mă gândesc ca armă. Apoi mă ghemuiesc pe marginea patului,

[4] Organizație americană unde poți face plângeri legate de afaceri private sau angajați. (n. red.)

Spre eterna mea uimire, pentru o clipă, chiar am luat în considerare oferta lui. Din cauza șocului. Sunt sigură că asta a fost motivul. Altfel, în mod normal, l-aș fi pocnit peste moacă, aș fi ieșit din bar și aș fi depus o plângere împotriva lui la Better Business Bureau[4]. Cine vorbește așa cu o clientă? O fostă clientă, dar totuși. De fapt, l-am angajat vreodată? Am negociat prețul, dar nu am semnat niciun fel de contract. Nu am ajuns atât de departe. Mai întâi l-am dat afară din casa mea.

Oh, Doamne, cui îi pasă? E prea mult pentru mine. Mă asigur că toate ușile sunt încuiate și că draperiile sunt trase. Apoi urc la etaj, pun scrisoarea împreună cu celelalte în sertarul cu lenjerie intimă și mă duc la culcare. Adorm în câteva minute, dar în mijlocul nopții, ceva mă trezește.

Amețită, mă întind în pat și ascult în întuneric. E din nou furtună și bate vântul, iar ploaia cade pe acoperiș. O creangă de copac se lovește de geamul unei ferestre, undeva la parter. Nu, nu a fost o creangă de copac. A fost podeaua care scârțâie. Se aude ca și cum cineva se târăște pe scări. Mă ridic în fund, iar inima îmi bate cu putere. Ascult cu atenție, încercând să aud peste pulsul meu, dar sunetul a încetat.

Mi l-am imaginat? Sau este cineva în casă?

Încerc să nu intru în panică, să fiu coerentă. Casa e veche și se aud tot felul de zgomote ciudate, mai ales când e furtună. Lucrurile zboară prin curte... poate că sunetul a fost un scaun de grădină care s-a răsturnat. Sau perdelele din sufragerie care foșnesc din cauza unei pale de vânt. Sau e doar rodul imaginației mele, având în vedere că încă mă obișnuiesc să dorm singură.

Toate aceste lucruri au o logică perfectă, până când podeaua scârțâie din nou și trebuie să îmi înăbuș un țipăt. Sar din pat, alerg la ușă și o încui. Inima îmi bate cu putere, iau lanterna de sub chiuveta din baie. Este mare, grea și e singurul lucru la care mă gândesc ca armă. Apoi mă ghemuiesc pe marginea patului,

[4] Organizație americană unde poți face plângeri legate de afaceri private sau angajați. (n. red.)

cu fața spre ușă, și stau acolo, tremurând și respirând sacadat, strângând lanterna în mână de parcă ar fi o bâtă de baseball.

Nu știu cât timp stau așa ghemuită, până când îmi dau seama că mă comport prosteşte. Dacă cineva ar fi intrat în casă, aș fi auzit un geam spart sau o ușă spartă. Aș fi auzit mai mulți pași, nu doar câteva scânduri gemând, pentru că treptele scârțâie la fiecare pas. Sunt doar paranoică.

Asta trebuie să fie. Alternativa este prea terifiantă. Mă ridic și simt crampe în picioare. Mă apropii de ușă, îmi lipesc urechea de ea și ascult. Nu aud nimic altceva decât ploaia pe acoperiș. Mă hotărăsc să mă îmbrac și mă schimb rapid din cămașa de noapte în blugi și un tricou. Apoi, cu lanterna stinsă în mână, deschid cu grijă ușa dormitorului și mă uit afară. Holul este cuprins de un întuneric ca smoala. Este o noapte fără lună, iar stratul de nori este gros. Ascult în întuneric pentru o clipă, apoi merg în vârful picioarelor pe hol, în picioarele goale, și mă uit peste balustradă spre living, jos. E întuneric și acolo. Întuneric și tăcere. Nicio mișcare. Apoi simt cum mă înfior, pentru că am cea mai oribilă senzație că sunt urmărită.

Ieși din casă!

Nici măcar nu e un gând coerent. Este mai degrabă ceva subliminal, ca și cum creierul reptilian mi-ar fi strigat un avertisment. Cu inima în gât și cu mâinile tremurând, mă îndrept spre scări în tăcere și cât de repede pot. Iau cheile de la mașină de pe măsuța din hol și ies din casă panicată, fără să mă opresc să-mi iau poșeta.

Zece minute mai târziu, bat la ușa lui Aidan. Îmi deschide purtând doar o pereche de blugi decolorați, care îi alunecă pe șolduri. Părul îi este ciufulit, abdomenul este plat, iar pieptul, acoperit de tatuaje. E magnific. Îmi trece un gând oribil prin minte, cum că s-ar putea să nu fie singur.

— Îmi pare rău că te-am deranjat. Plec, mă trezesc spunând.

Mă apucă de braț și mă trage înăuntru, înainte să pot fugi. Închide ușa în urma mea și mă întreabă:

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Încep să tremur și abia atunci îmi dau seama că sunt udă leoarcă, pentru că am fugit din casă prin ploaie fără haină pe mine. Sau pantofi, dacă tot veni vorba. Sau lenjerie de corp. Îmi încrucișez brațele peste piept, în încercarea de a-mi ascunde sânii sub tricoul subțire pe care îl port.

— Mi sss-a pppărut că a intrat cineva în casa mea.

Se încruntă.

— Așa că ai venit aici.

Sunt o idioată. Sunt cel mai idiot om care a trăit vreodată pe suprafața pământului. Pentru siguranța umanității, ar trebui să fiu închisă într-o instituție guvernamentală pentru tot restul vieții.

Probabil că îmi citește suferința, pentru că îmi spune cu blândețe:

— Nu a fost un reproș.

Reține că acest sexy reparator de acoperișuri are cuvintele la el, dar sunt distrasă când adaugă:

— Ești udă.

Privirea lui coboară încet pe corpul meu, observându-mi hainele ude leoarcă și picioarele goale. Își urcă privirea din nou și rămâne agățată de buzele mele, înainte să se oprească, în cele din urmă, la ochii mei.

— Hai să te încălzim. Apoi poți să-mi spui ce s-a întâmplat, zice cu voce răgușită.

Mă conduce în interior, mă așază la masa din bucătărie și dispare în altă cameră. După un prosop, presupun, deși ar putea să sune la poliție, să le spună să o ridice pe nebuna care tocmai a apărut udă leoarcă la ușa lui, în mijlocul nopții.

Tremurând, mă uit în jur. Locuința lui este mică, dar ordonată. Bucătăria și sufrageria sunt alăturate, într-un spațiu deschis, separat vizual de un set de rafturi, o canapea și scaune pe partea cealaltă, împreună cu televizorul și o măsuță de cafea. Pe holul pe care a dispărut trebuie să fie dormitoarele.

Sunt surprinsă de cât de curat și îngrijit este, având în vedere că aici locuiește un burlac. Nici măcar nu sunt vase murdare în chiuvetă. Se întoarce cu un prosop alb și pufos în mâini și îmi ordonă:

— Ridică-te.

Deși, de obicei, devin morocănoasă când cineva îmi ordonă să fac ceva, mă supun fără să protestez. Îmi înfășoară prosopul în jurul spatelui și al umerilor și începe să-mi frece brațele cu el. Fără să se uite la fața mea, îmi zice:

— Nu te jena.

— Ușor de spus pentru tine. Nu ești tu idiotul ud care stă în bucătăria unui străin la ora unu dimineața.

— Nu sunt un străin, îți amintești? Și nu ești idioată.

Pare iritat că mi-am zis așa. Sau poate că iritarea lui are legătură cu sosirea mea neașteptată, ceea ce ar avea mult mai multă logică. Bietul om trebuie să meargă la muncă dimineață, iar acum e nevoit să aibă grijă cu o psihopată udă leoarcă. Îmi trage prosopul pe cap și începe să-mi șteargă părul. Obrajii îmi ard.

— Îmi vine să intru în pământ de rușine, spun.

— Ba nu intri deloc. Taci și lasă-mă să continui.

Închid ochii și stau acolo întrebându-mă cum și-ar da seama o persoană că își pierde mințile. Dar încerc să nu mă mai gândesc la asta, pentru că un semn de nebunie ar putea fi să îți imaginezi că ploaia este un spărgător și să fugi după ajutor în casa reparatorului de acoperișuri pe care l-ai concediat și cu care ai refuzat să faci sex. Pe un ton prietenos, Aidan zice:

— O să avem o discuție mai târziu despre motivul pentru care ai ales să vii la mine când erai speriată, dar între timp povestește-mi ce s-a întâmplat.

Mi-e prea frică să mă uit la el în timp ce vorbesc, așa că îmi țin ochii închiși și îi spun tot. Când termin, mă întreabă:

— Nu ai alarmă?

— Nu.

— O să rezolvăm asta mâine.

În sfârșit, îmi fac curaj să mă uit în ochii lui. Expresia de pe chipul lui este o combinație simpatică de amuzament și ingrijorare. Ochii aceia negri sunt calzi, dar e încă ușor încruntat.

— Ce vrei să spui? zic rezistând impulsului de a întinde mâna și de a-i mângâia barba.

— Știi ce vreau să spun. Și încă tremuri.

— Nu mă pot abține. Am înghețat de frig.

Încetează să-mi mai frece părul cu prosopul.

— Să nu te sperii de ce o să spun acum.

— Ar fi trebuit să spui direct. Acum trebuie să mă sperii.

— Trebuie să te schimbi în haine uscate.

Mă încrunt.

— De ce m-aș speria de asta?

— Pentru că hainele uscate în care te vei schimba sunt ale mele.

Stăm la un metru unul de celălalt, eu tremurând de frig, el arzând, până când zic:

— Mă îndoiesc că ai ceva care să mi se potrivească.

— Ia uite, nu te-ai speriat deloc, spune zâmbind.

— Ba da. Dar am făcut destule lucruri ciudate pentru o singură noapte, așa că încerc să nu arăt.

— Vino cu mine.

Mă conduce de mână afară din bucătărie pe hol și apoi în dormitorul lui. În timp ce el intră în garderobă și aprinde lumina, eu îi analizez patul, adică o pernă și o pătură peste o saltea întinsă pe jos. În cameră mai e o comodă simplă din lemn pe un perete și o bibliotecă plină cu cărți pe celălalt.

— Da, știu. Superlux. Poftim.

Se întoarce întinzând un hanorac negru atât de mare, încât l-aș putea purta la cină prins cu o curea la mijloc și tocuri și aș fi bine îmbrăcată. Îl iau de la el și îl strâng la piept ca pe o pătură de siguranță. Prosopul este încă înfășurat în jurul capului și al umerilor mei. Încă tremur de frig. Mă simt complet ridicolă.

— Aidan.

— Da, Kayla.

— Îmi pare foarte rău pentru toate astea. Pe cuvânt că nu sunt chiar varză. Doar un pic.

Cu un aer foarte serios, îmi dă la o parte o șuviță de păr umed de pe obraz și murmură:

— Ești doar frumoasă.

După o pauză, adaugă:

— Nu trebuie să te sperii nici de asta. Eu nu încerc să seduc femei traumatizate, care vin alergând prin ploaie.

— Bine. Mulțumesc. Um... ai cumva o pereche de pantaloni de trening pe care aș putea să-i port împreună cu hanoracul?

— Ai înota în ei.

— Știu, dar...

— Dar ce?

Respir adânc și o spun.

— Voi fi extrem de jenată dacă o să mi se vadă păsărica.

Clipește confuz.

— Nu am lenjerie intimă pe mine.

— Oh. *Oh.*

— Da, exact.

— Stai să-nțeleg. Ai venit aici fără lenjerie intimă?

— Pe cuvânt că nu am premeditat.

Oftez când ridică din sprânceană.

— M-am îmbrăcat în stare de panică. Nu am avut timp de chiloți.

— Și nici de sutien, zice el cu voce mai joasă.

Tresar.

— Ai observat.

— Glumești? Bineînțeles că am observat.

Se oprește.

— Am observat, de asemenea, că obrajii tăi se înroșesc foarte tare când te fâstâcești.

— Mulțumesc că mi-ai adus la cunoștință. Îmi dai pantaloni de trening sau nu?

— Nu am pantaloni de trening.

— Oh.

— Totuși, pot să-ți pun blugii în uscător.

Tac, iar el continuă:

— Sau putem sta aici și să ne privim unul pe altul. Și asta îmi convine.

— De ce?

După o clipă, zice încet:

— Îmi place să te privesc.

Am o senzație ciudată în piept. Ca o strângere, dar și o relaxare în același timp. Sunt destul de sigură că e un semn că sunt pe cale să fac ceva ce voi regreta. Ridic din umeri și las prosopul să cadă pe podea. Apoi îmi trag tricoul ud peste cap și rămân goală de la brâu în sus în fața lui Aidan. Privirea îi coboară spre pieptul meu, iar buzele i se întredeschid. Pupilele i se dilată și rămâne perfect nemișcat, în timp ce îmi privește sânii goi cu ochi plini de flăcări.

— Vreau să faci mai mult decât să mă privești, șoptesc.

— Cum spui tu, șefa, zice cu voce răgușită.

Și atunci mă apucă de braț.

11

Gura lui este cumva moale și fermă în același timp. Devine rapid evident că acest bărbat nu numai că știe cum să sărute incredibil, abia ca o atingere, dar știe și cum să sărute devorator.

Și e. Al. Naibii. De. Bun. Mă ține strâns în brațe, în timp ce pune stăpânire pe gura mea și mă înfior lipită de el, piele pe piele, cu pulsul galopând. Nici măcar nu sunt sigură dacă mă țin singură sau mă ține el. Ne sărutăm cu pasiune, până când el geme în gura mea și se îndepărtează, gâfâind. Îmi cuprinde sânii în mâinile lui mari și aspre și se apleacă să mi-i sărute. Când gura lui fierbinte se închide pe un sfârc întărit, gâfâi excitată. Oftez din nou când el suge. Când dinții lui trec peste acel sfârc în același timp în care îl ciupește pe celălalt între două degete, gem și mă las pe el, înfigându-mi mâinile în părul lui. Nu-mi pasă dacă asta e o nebunie. Nu-mi pasă dacă e greșit. Nu-mi pasă de nimic în acest moment, vreau doar să mă pierd în această bestie frumoasă, pentru o vreme.

Viața mea distrusă mă va aștepta mâine chiar acolo unde am lăsat-o. Aidan mă ia în brațe. Îmi înfășor picioarele în jurul taliei lui și îmi cobor capul, flămândă după gura lui. El mi-o oferă, împingându-și limba între buzele mele și apucându-mă de fund. Ne sărutăm în timp ce el se întoarce și se îndreaptă

spre pat și nu ne oprim din sărut în timp ce îngenunchează pe saltea, mă coboară și se lasă peste mine.

Greutatea lui. Doamne, greutatea lui este uimitoare. Michael cântărea 74 kg, după o masă copioasă. Aidan trebuie să aibă mai bine de 90 de kilograme de mușchi. Îmi sărută maxilarul, gâtul, pieptul. Și sânii din nou, cu brutalitate și lăcomie. Îmi arcuiesc spatele și închid ochii, încântată de felul în care îi simt barba pe piele, de modul în care gâfâie, că nu mă tratează de parcă aș fi un lucru fragil și casant, ci ca și cum ar crede că sunt suficient de puternică pentru a face față la tot ce vrea să-mi ofere. Iar eu vreau să-mi ofere totul.

Chiar acum, la naiba. Răsucindu-mă sub el, zic fără suflare:

— Dă-mi jos blugii. Grăbește-te.

Își înalță capul și mă privește cu ochi în flăcări.

— Ce-i cu graba asta?

— Tocmai ai zis că eu sunt șefa. Așa că îți spun să te grăbești.

Susținându-mi privirea, își coboară capul și își trece limba în jurul sfârcului meu dureros. Înțeleg că a fost doar o figură de stil când a zis că sunt șefa. Se mută la celălalt sfârc și face același lucru. Sprijinindu-se pe coate, se întinde deasupra mea între coapsele mele desfăcute și se plimbă înainte și înapoi între sânii mei, sugând și lingând, până când gem și îl implor să nu mă mai atâțe.

— Nu te atât, iubito, zice el cu o voce guturală. Îți ofer ce ai nevoie.

Aș leșina, dar nu vreau să pierd nimic.

Mă sărută și îmi linge abdomenul până la talia blugilor, apoi își strecoară vârful limbii pe sub ea. Când mă înfior gemând, chicotește. Trage de capsă, apoi fermoarul în jos, își vâră fața în deschizătură și inspiră. Scoate un sunet adânc, gutural. Un sunet sălbatic, masculin, plin de dorință, care trimite un fior drept prin mine. Cu o altă mișcare rapidă, îmi trage blugii în jos pe șolduri, expunându-mă.

Își îngroapă fața între picioarele mele și începe să mă lingă. Gemând neputincioasă, îmi afund mâinile în părul lui și îmi sincronizez mișcarea șoldurilor cu mișcările limbii lui. Nu-mi pot deschide mai mult coapsele, deoarece acum sunt limitate de talia blugilor, dar nu contează. Aidan știe exact ce face. Își strecoară mâinile sub fundul meu și îmi ridică șoldurile, apucându-mi fesele și sărutându-mi franțuzește păsărica, în timp ce eu mă răsucesc și gem cu disperare. Tremurând, îi rostesc numele.

— Haide, șoptește el excitat, trecându-și limba înainte și înapoi peste clitorisul meu pulsând. Dă-ți drumul, drăguțo.

Niciodată nu mi-a mai spus un bărbat așa. Michael nu folosea apelative și nici iubiții pe care i-am avut înainte de el nu o făceau. Nu știu de ce mi se pare atât de nebunește de sexy, dar este. Nu vreau să-mi mai spună vreodată Kayla. Se oprește din lins și-mi suge clitorisul ca pe un sfârc. Am orgasm în gura lui, strigându-i numele fără să mă gândesc.

Continuă să sugă, până când îl implor să se oprească, pentru că e prea sensibil clitorisul. Apoi se ridică în picioare, îmi trage blugii până jos, își deschide nasturii de la șliț și își trage jos blugii de pe el. Privesc o fracțiune de secundă tatuajele de pe coapse și o erecție înconjurată de păr pubian negru, înainte să fie din nou deasupra mea, sărutându-mă cu pasiune, în timp ce își plimbă penisul în sus și în jos între buzele păsăricii mele, ca să îl umezească. Mi-l bagă înăuntru cu o împingere bruscă și puternică. În timp ce strig, el îmi mârâie în ureche:

— Spune-mi dacă trebuie să mă retrag, altfel o să-mi dau drumul în tine.

Fără să aștepte un răspuns, începe să mi-o tragă adânc și tare. Și îmi place la nebunie. Dumnezeu să mă ajute, dar îmi place. A spus că va face dragoste cu mine, dar asta e mult mai animalic decât atât. Este dur și zgomotos, iar eu trebuie să îmi controlez râsul euforic care vrea să îmi iasă din piept. Când pune din nou stăpânire pe gura mea, simt gustul meu pe buzele lui. O

parte întunecată a creierului meu recunoaște că toate luminile sunt aprinse și probabil că ar trebui să mă simt măcar puțin stânjenită, dar nu este loc pentru asta. Cu fiecare împingere puternică a șoldurilor lui, mă scoate din mintea mea și mă duce mai adânc în corpul meu, făcându-mă să simt totul. Sfârcurile mele tari care se freacă de pieptul lui. Degetele lui trăgându-mi de păr. Dinții noștri ciocnindu-se în timp ce ne sărutăm intens. Zgomotele pe care le facem amândoi și sunetele trupurilor noastre care se unesc. Cred că îi aud chiar și inima bătând la fel de nebunește ca a mea.

Apoi mă surprinde, rostogolindu-se pe spate și luându-mă cu el. Gâfâind, îl privesc într-o ceață de plăcere. Îmi pun palmele pe pieptul lui lat. El își linge buzele și își plimbă mâinile în sus și în jos pe corpul meu, oprindu-se să-mi strângă sânii, apoi pe trunchiul meu și pe talie, până la șolduri. Își înfige degetele în carnea de acolo și își flexează pelvisul în sus, împingându-se mai adânc în mine.

— Mișcă-te, îmi ordonă printre dinții încleștați.

Nu trebuie să mi-o ceară de două ori. Mă mișc în sus și în jos pe penisul lui tare, până când coapsele mă dor și amândoi gemem și transpirăm.

— Vrei să-ți dai drumul? mă întreabă.

— Da.

Își apasă degetul mare pe clitorisul meu și îl ține acolo în timp ce eu îmi mișc șoldurile, împingându-mă nebunește pe penisul lui gros. El îmi ordonă grav:

— *Atunci fă-o.*

E ca și cum ar fi răsucit un întrerupător. Vaginul meu începe să se convulsioneze, strângându-se în jurul penisului său în impulsuri violente și ritmice. Sunt atât de puternice, încât îmi pierd respirația. Îmi las capul pe spate, închid ochii și îmi înfig unghiile în pieptul lui, ascultându-l cum mârâie de plăcere în timp ce mi-o trage, iar eu îmi dau drumul pe penisul lui. Se întinde și îmi strânge tare sânul.

— Al naibii de bine, șuieră el. Iisuse Hristoase. Kayla. La naiba! Sunt chiar...

Se oprește cu un geamăt și își dă drumul în mine, zvâcnind. Mă uit în jos la el. Are ochii închiși. Și-a lăsat capul pe pernă într-o parte. Mușchii lui abdominali sunt încleștați, la fel și maxilarul și bicepșii. Pielea lui capătă un ușor luciu de transpirație. I se vede o venă care pulsează sălbatic pe gât, iar eu înțeleg cu o limpezime fulgerătoare că și pentru el a fost la fel de bine cum a fost pentru mine.

Senzația aceea de euforie revine. Fără să știu că o voi face, încep să râd. Răsuflând greu, Aidan deschide ochii și se uită la mine.

— Ești bine? mă întreabă cu voce răgușită.

— Nu-ți face griji, nu am o criză psihotică sau ceva de genul ăsta, spun zâmbind. E doar un fel de *uau*.

Ochii lui întunecați lucesc, îmi întoarce zâmbetul și mă strânge de șolduri. Arată ca un pirat care tocmai a găsit o comoară de aur. Sunt lovită de gândul brusc și îngrozitor că el ar putea crede că asta e doar o joi seara obișnuită pentru mine. Ca și cum să sar în patul unui străin pe jumătate e ceva obișnuit, iar asta nu a fost nimic special. Nu vreau să creadă asta. Așa că îi zic:

— Pe cuvânt că în mod normal nu fac asta. De fapt, nu am mai făcut asta niciodată.

— Sex?

Îl lovesc în piept.

— Știi ce vreau să spun, deșteptule.

Tot rânjind, mă prinde de talie și mă rostogolește pe spate, cu penisul tot în mine. Își așază greutatea între picioarele mele și se apleacă astfel încât piepturile noastre să fie lipite unul de celălalt. Apoi mă sărută adânc, ținându-mi capul în mâinile lui mari.

— Norocosul de mine, murmură când facem o pauză ca să respirăm.

Îmi înfășor picioarele și brațele în jurul lui și oftez de mulțumire. Își freacă nasul de gâtul meu, inspirând adânc mirosul din păr, apoi expiră cu un sunet de plăcere.

— Am vrut să te usuc, dar am sfârșit prin a te uda și mai tare, așa-i? șoptește.

— Nu fi atât de mulțumit de tine însuți.

Chicotește.

— Sunt totuși. A fost incredibil.

Un mic fior de satisfacție îmi străbate corpul. Apoi încep să-mi fac griji cu privire la ce ar trebui să fac în continuare. Să rămân? Să dorm? Să-mi pun hainele ude în uscătorul lui și să mă învârt pe aici cu rușinea mocnind în mine, până când voi putea fugi? Își înalță capul și se uită fix la mine.

— Rămâi peste noapte.

Clipesc surprinsă.

— Știi să citești gândurile sau ceva de genul ăsta?

— Nu. De ce?

— Hm. Fără motiv.

— Pe naiba!

— Bine, bine. Mă întrebam dacă ar trebui să mă duc acasă acum.

— Tocmai ți-am spus că rămâi peste noapte. Poți să pleci dimineață și să ai tot restul vieții gândindu-te că a fost o greșeală, dar în seara asta rămâi aici.

Își flexează șoldurile când spune „aici", dându-mi de înțeles că încă nu a terminat de făcut sex cu mine.

— Și dacă vreau să plec?

— Nu vrei.

— Pari destul de sigur de asta.

Mă sărută ușor pe buze.

— Îmi place când te enervez, zice zâmbind.

— Ce păcat, pentru că mie îmi place când nu sunt enervată.

— Gura ți se strânge și nasul ți se încrețește. Arăți ca o bătrânică îngâmfată.

— Uaaaa, mai încet cu complimentele, Romeo! O să leșin și o să mă lovesc cu capul de ceva.

— Știi ce tocmai mi-am dat seama? șoptește el cu ochii arzând.

— Că viața ta e în pericol? spun sarcastică.

— Că acum știu cum faci când îți dai drumul.

— Și ce-i cu asta?

Își coboară capul și îmi mușcă lobul urechii, apoi zice răgușit:

— Deci este noul meu sunet preferat. Vreau să îl aud din nou.

Apoi își împinge șoldurile, intrând mai adânc în mine. Gemetele mele sunt întrerupte.

— Cum de ești încă tare? întreb fluturându-mi exagerat genele.

— Încă nu am terminat să te fut, de asta.

— Oh, asta îmi aduce aminte că mi-ai promis că o să faci dragoste cu mine, nu că o să mă fuți.

— Chestie de semantică.

Se împinge din nou.

— Nu, îmi amintesc. Ai spus să facem dragoste, spun fără suflare.

— Am zis că-ți voi oferi ceea ce ai nevoie. Și exact asta fac.

Se împinge din nou, de data asta aplecându-se să îmi sugă pielea de pe gât. Gem încet, arcuindu-mă spre el și înclinându-mi capul, ca să-mi pot expune mai bine gâtul, în timp ce îmi legăn pelvisul odată cu al lui. Asta îl face să chicotească răutăcios.

— Vezi?

Trăgându-l de o șuviță de păr, îi șoptesc:

— E timpul să taci acum, Aidan.

— Da, doamnă.

Fără un alt cuvânt, își strânge șoldurile, înfigându-și penisul tare în mine. O face din nou când mă cutremur și gem. Ține ritmul, trăgându-mi-o fără încetare și sărutându-mă pe gât și pe sâni, până când încep să zvâcnesc și să țip, și îmi înfig unghiile în umerii lui. Cu gura lângă urechea mea, îmi zice cu o voce guturală:

— De asta ai nevoie, iubito? Îți place să fiu dur? Sau vrei să-ți recit niște poezie și să-ți fac o nenorocită de ceașcă de ceai

— Asta! Asta!

Râsul lui este atât de întunecat și de mulțumit, încât mă face să tremur. Am orgasm ascultând acel râs și întrebându-mă în ce naiba m-am băgat.

12

Mă trezesc în lumina slabă și cenușie a dimineții în brațele lui Aidan. Îmi odihnesc capul pe pieptul lui. Inima lui bate încet și sigur sub urechea mea. Și-a înfășurat ambele brațe mari și grele în jurul corpului meu, ținându-mă strâns, chiar și în somn. Îmi ia o clipă să mă orientez în această nouă versiune a realității în care mă trezesc pe o saltea pe podea cu un bărbat care locuiește deasupra unui bar și care numai pe piept are mai multe tatuaje decât au la un loc toți cei pe care îi cunosc și decid aproape instantaneu că îmi place.

El, vreau să spun. Îmi place de el. Asta mă surprinde. Nu prea mă grăbesc să-mi placă oamenii, în general. Am o ușoară neîncredere în cei mai mulți oameni, până când ajung să-i cunosc mai bine, iar atunci, de obicei, decid că nu vreau să-i mai văd vreodată. Michael și cu mine aveam asta în comun. O vagă dezamăgire și o aversiune față de rasa umană în ansamblu. Este un miracol că era atât de bun în meseria lui, având în vedere că trebuia să interacționeze zilnic cu atât de mulți oameni în clasă.

Gândul la Michael mă trezește la realitate. Ar fi șocat dacă m-ar putea vedea acum. „Ce faci?", ar striga cu fruntea încrețită de consternare. „Probabil că omul ăsta nici măcar nu a făcut o facultate!" Era un snob în ceea ce privește învățământul superior. Era un punct de discordie între noi că eu eram mulțumită

cu diploma mea de licență în arte plastice și nu aveam nicio dorință de a urma un masterat. Dar dintre noi doi, eu eram cea mai practică. Și mai strâmtorată cu banii. Nu era justificat să mă îndatorez și mai mult pentru o diplomă suplimentară care nu m-ar fi ajutat să câștig mai mult. Dar pentru Michael, educația era propria recompensă. Pentru mine, plata facturilor la timp era o recompensă suficientă.

— Ești trează? zice Aidan cu vocea îngroșată de somn.

— Da.

— Bine. Trebuie să ți-o trag din nou.

În timp ce râd încet, el mă răsucește pe spate și mă sărută pe gât.

— Nici măcar nu te-ai trezit încă, Fight Club.

Își înalță capul și se uită la mine cu ochi somnoroși.

— Fight Club?

— La asta m-am gândit când te-am văzut prima dată. Că arăți ca fondatorul unui club de lupte.

Apoi fac o grimasă.

— E de rău?

— Nu. Pentru că sunt fondatorul unui club de lupte.

Mă holbez la el.

— Serios?

— Nu. Am vrut doar să văd ce față faci când o să auzi asta.

— Ugh. Îngrozitorul tău simț al umorului se arată din nou.

— Nu pot spune că nu te-am avertizat.

Este foarte, foarte chipeș în lumina palidă a dimineții. Mă întind și îi dau o șuviță de păr negru la o parte din ochi, trecându-mi vârful degetului peste frunte și peste o sprânceană mătăsoasă.

— Îmi place bretonul tău în formă de V. Este sexy, îi șoptesc.

— La fel și fundul tău superb.

Simt că mă înroșesc.

— Mulțumesc.

Își freacă obrazul de al meu, trecându-și barba peste el, și îmi zice la ureche:

— Aproape la fel de sexy ca acel mic geamăt disperat pe care îl scoți când ești aproape să îți dai drumul.

Îmi ascund fața în gâtul lui, închid ochii și îmi doresc să îmi dispară roșeața din obraji. Am senzația că fața mea parcă ar lua foc. El râde în barbă.

— Nu fi timidă. Îmi place la nebunie.

Pentru că habar nu am cum să răspund, șoptesc:

— Bine.

— Cum vrei să ți-o trag, scumpă Kayla? îmi șoptește sărutându-mă pe gât.

Oh, Doamne. Nu există suficient timp în lume pentru tot ce vreau.

— Um... viguros?

Își lasă fruntea pe umărul meu și râde ușor.

— Nu a fost chiar atât de amuzant.

— Râd doar pentru că exact asta am vrut să spui.

— Serios?

— Da.

Vocea îi scade.

— Sau, cu alte cuvinte, dur.

Stau întinsă și îl privesc într-o tăcere nervoasă, iar el zice încet și fără grabă:

— Te voi devora, iepurașule, bucată cu bucată. O. Să. Te. Mănânc.

Mă străbate un fior. Nu e frică. E mai aproape de exaltare, un fel de bucurie neînfrânată cu care nu sunt deloc familiarizată. Cea mai ciudată dorință de a sări din pat și de a-l face să mă urmărească mă face să zic fără suflare:

— Trebuie să mă prinzi.

Întregul lui corp se încordează. Ochii lui, deja foarte întunecați, devin negri. Nările i se umflă și, jur pe Dumnezeu, Aidan dispare, înlocuit într-o clipă de un prădător. Un prădător periculos și frumos, gata să mă sfâșie în bucăți cu dinții ascuțiți. Cu un mic țipăt de groază și încântare, mă rostogolesc de sub el și mă reped în picioare. Alerg goală din dormitor pe hol, cu

inima bătându-mi cu putere, iar râsul lui întunecat răsunându-mi în urechi.

Dar nu am unde să scap. Apartamentul lui este mic și nu am de gând să fug goală în stradă. Așa că, în timp ce el pășește pe hol, eu mă uit în jur căutând disperată un loc unde să mă ascund.

— N-ai unde să te duci, iepurașule, mârâie el, stând la capătul holului și privindu-mă cu foame în ochi.

Se apropie, fără să-și ia privirea sălbatică de la mine. Între picioarele lui, penisul este lung și țeapăn, legănându-se cu fiecare pas.

— Ești prinsă în capcană. Predă-te.

Îi spun o minciună sfruntată.

— Îmi pare rău, domnule Rege Leu. Iepurașul ăsta nu are chef de micul-dejun.

Apoi fug în bucătărie, în spatele mesei care stă între noi, și aștept să văd ce face. O să se năpustească, nu? Pentru că asta fac leii înfometați.

Mă urmărește în jurul mesei, în timp ce eu țip și fac tot posibilul să îl păcălesc. Dar e al naibii de rapid! Când trag un scaun să încerc să-l blochez, îl dă la o parte cu o lovitură puternică de mână și îl trimite prăbușindu-se pe podea. Mă întorc și fug în sufragerie, dar el mă prinde de încheietura mâinii și mă învârte, trăgându-mă la pieptul lui. Îmi trage capul înapoi de păr, își strivește gura de a mea și mă sărută cu poftă. Mă las pradă lui pentru o clipă, gândindu-mă că asta îl va face să lase garda jos, apoi mă desprind. Planul meu este să fug în baie și să încui ușa în urma mea, dar se duce dracului când Aidan mă prinde din spate. Cădem pe covorul din sufragerie și începem să ne luptăm pentru control. S-a terminat în câteva secunde. E mult prea puternic. Nu mă pot pune cu toți mușchii ăia blestemați.

— Ce iepuraș viclean, mârâie el cu ochii strălucitori.

Mă apucă de încheieturi și mi le fixează pe podea deasupra capului, apoi mă încalecă.

Încă mă zvârcolesc și încerc să scap, și țip frustrată. Râsul lui pare exaltat.

— Iepuraș rău, șoptește el. Atât de *rău*.

Mă sărută apăsat și mă răsucește pe burtă atât de ușor, încât e ridicol. Apoi își pune palma între omoplații mei, mă fixează de covor și îmi dă o palmă usturătoare peste fund. Când țip, o face din nou.

— Au!

— Spune că-ți pare rău că ai încercat să fugi, iepurașule.

— Nu! Nu-mi pare rău!

Așa cum am sperat că va face, mă pălmuiește din nou, apoi își strecoară mâna între picioarele mele. Scoate din gât un sunet de plăcere răgușit.

— Nu-i pare rău, dar e sexy și alunecos. Cred că micul meu iepuraș are nevoie să fie futut chiar aici, pe acest covor.

Când își strecoară un deget gros în mine, gem.

— Spune-mi că vrei să ți-o trag, îmi zice.

Știu că totul face parte din joc. Eu sunt șoarecele și el este pisica, iar el vrea să-i dau permisiunea să-mi sfâșie măruntaiele și să mă mănânce. Dar șoarecii nu dau voie pisicilor să îi mănânce și nici eu nu o voi face.

— Nu!

Râsul lui pare mulțumit. Își retrage degetul din interiorul meu și mă plesnește din nou, pe ambele fese de data asta, lovituri usturătoare care mă lasă fără suflare și atât de excitată, încât încep să-mi frec bazinul fără rușine pe covor, încercând să mă eliberez. Aidan se apleacă și mă mușcă de fund. Ustură aproape la fel de tare ca și pălmuitul, iar mie îmi place la nebunie.

— Iepurașului meu îi place să fie pălmuit, nu-i așa?

— Nu! Dă-mi drumul!

Gâfâind, mă zvârcolesc neputincioasă.

— Oh, nu-ți voi da drumul, iepurașul meu dulce. Nu vei scăpa niciodată de mine, zice cu vocea lui joasă și gravă.

Nu ar trebui să mă entuziasmeze modul în care o face. Partea rațională a creierului meu știe că este un joc periculos, pe care îl joc cu un bărbat care este aproape un străin și că ar trebui să pun capăt acum, înainte ca lucrurile să meargă prea departe. Ar

trebui să-i spun cu calm că mi-e frică și că vreau să se oprească, să plec din apartament și să nu-l mai văd niciodată. Singura problemă este că nu mi-e frică. Și nu vreau să se oprească. Și, mai presus de toate, vreau să-l mai văd. Vreau să mă scoată din capul meu și să mă țină acolo, pentru că e un loc întunecat și fricoșător în care aș prefera să nu petrec prea mult timp. Dar nu am cum să câștig jocul ăsta prin forță brută. Mă bate la capitolul ăsta. Așa că iepurașul ăsta mic va trebui să-și folosească creierul.

Mă opresc din luptă și zic cu un aer nevinovat:

— Ar fi în regulă dacă aș folosi baia înainte de a face asta? Scuze, tocmai mi-am dat seama că trebuie să merg.

— Sigur, răspunde surprins după un timp.

În momentul în care își îndepărtează mâna de pe spatele meu și își balansează un picior peste mine, mă împing și sar în picioare.

— Fraiere, îi zic zâmbind șmecherește când îl văd surprins.

Apoi o iau la fugă din sufragerie. Mă prinde înainte să ajung la jumătatea holului. Apucându-mă de braț, face un fel de mișcare ninja și mă aruncă peste umăr. În timp ce eu țip și mă zvârcolesc, el se întoarce și intră în bucătărie. Mă lasă în picioare lângă masa din bucătărie. Mă apucă de brațe și se uită în jos în ochii mei mari, îmi șoptește excitat:

— Ce iepuraș rău!

Mă învârte, îmi împinge partea superioară a corpului în jos pe blatul mesei, îmi desface picioarele de la glezne și îmi prinde încheieturile mâinilor, adunându-le la spate. Se împinge în mine atât de brusc, încât mă arcuiesc și strig de șoc. Aplecându-se peste mine, îmi mârâie în ureche:

— O să ți-o iei tare ca pedeapsă pentru că ai fugit de mine. Ești gata?

— Da!

Gemetele lui de plăcere sunt ultimul semn de blândețe pe care mi-l oferă. Apoi mă mușcă de umăr și mi-o trage, intrând în mine cu forță, iar și iar, împingând atât de puternic, încât

masa se deplasează pe podea. Mâinile lui îmi strâng încheieturile, dinții lui îmi zgârie pielea, mormăielile lui de dominație îmi răsună în urechi și nu-mi amintesc ultima dată când m-am simțit atât de liberă.

Îmi sprijin obrazul de lemnul neted al mesei, închid ochii și mă predau complet.

— Pregătește-te să-mi primești sperma, iubito. Deschide-ți larg păsărica aia dulce.

Vocea lui este un sunet aspru lângă urechea mea. Ca răspuns, nu reușesc decât un geamăt jos, frânt. După încă două împingeri puternice, mișcarea șoldurilor lui Aidan se oprește. Geme. Eliberându-mi încheieturile mâinilor, îmi înfige o mână în păr și cealaltă în șold și mă trage sălbatic spre spate, lipită de bazinul lui, în timp ce se împinge în mine și ajunge la orgasm.

Cu gâtul arcuit și cu sfârcurile tari lipite de masă, am orgasm, simțindu-i penisul zvâcnind. Se prăbușește peste mine, țintuindu-mă, și îmi șoptește în ureche:

— Ia-o. Ia-o. Ia-o. Ia fiecare picătură nenorocită, frumosul meu iepuraș, și spune-mi că-ți place.

Pe punctul de a râde, zic:

— Îmi place. Aidan, îmi place foarte mult.

Râsul lui fără suflare sună triumfător.

— Știu că așa e, iubito. Ăsta e iepurașul meu cel bun.

Strălucind ca un soare ce răsare și arde prin întunericul vechi, îmi sprijin obrazul de lemnul neted și zâmbesc.

13

În contrast puternic cu sălbăticia lui când mi-a tras-o, Aidan este tăcut și blând, în timp ce îmi spală trupul sub jetul cald al dușului. Tremur și sunt șocată, nu știu ce aș putea spune chiar dacă ar fi să vorbesc, așa că sunt recunoscătoare că nu-mi cere să o fac. Mă întoarce pe toate părțile, săpunindu-mi și clătindu-mi pielea, apoi își pune o doză de șampon în palmă și îmi spală părul. Stau cu ochii închiși și mă întreb ce se va întâmpla în continuare. Nu am avut niciodată o aventură de o noapte, așa că nu știu la ce să mă aștept. Nu știu ce ar trebui să fac în situația asta. Ar trebui să îi cer numărul de telefon? Nu, îl am deja. Să-i mulțumesc? Mi se pare ciudat, dar, din nou, toată întâlnirea asta a fost ciudată. Uimitoare, dar ciudată. Pot doar să-mi imaginez cât de ciudat va fi când ne vom lua la revedere, eu stând la ușa lui în picioarele goale și cu hainele mele șifonate, care probabil că nici măcar nu sunt uscate încă, încercând să mă port nonșalant, fără să reușesc însă. Ce să spun? *A fost grozav, campionule! Mulțumesc pentru futaiul excelent!*

Nu. Poate că nu mă pricep foarte bine să fac conversație, dar chiar și eu știu că nu e un început bun.

— Nu am întâlnit niciodată o femeie care să gândească atât de profund ca tine, murmură.

— Îmi pare rău. Mereu gândesc prea mult.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze. Făceam doar o observație. Lasă-ți capul pe spate.

Îl ascult, închizând ochii și permițându-i să îmi clătească șamponul din păr. Mă sprijin de el, cu brațele înfășurate în jurul taliei lui și cu sânii presați pe piept și mă întreb din nou ce ar crede Michael dacă m-ar putea vedea acum. Moment în care sentimentul de vinovăție mă lovește rece și solid ca o cărămidă căzută în cap. O voce mică și urâtă din mintea mea începe să șuiere insulte.

Nici nu e o lună întreagă de când soțul tău a murit și deja ai făcut sex cu un alt bărbat! Cum ai putut să faci asta?

— Te încordezi foarte tare când începi să te sperii, zice încet.

Expir și rămân tăcută. Oricum, nu există cuvinte pentru ceea ce simt. Se întinde în spatele meu să închidă robinetul. Apoi îmi ia capul în palmă și mi-l apasă pe pieptul lui. Își înfășoară celălalt braț în jurul meu. Stăm goi și cu apa picurând o vreme, îmbrățișați în tăcere, până când zice:

— Putem face orice sau nimic. Nu mă aștept să ai vreun răspuns acum.

Cum de știe întotdeauna ce gândesc?

Emoția amenință să mi se blocheze în gât, dar reușesc să scot câteva cuvinte.

— Ce vrei să faci?

Mă strânge și zice:

— Asta, cât de mult posibil.

Râd calmă.

— Asta se poate aranja.

Mângâindu-mi părul ud, mă sărută în creștetul capului.

— Ești sigură? Știu că situația ta este complicată. Nu vreau să o înrăutățesc.

— Până acum, tu ești singurul care a îmbunătățit lucrurile, zic fără să stau pe gânduri.

Mă strâmb când mă aud ce spun. Așa crud și vulnerabil! Așa de disperat. Dar dacă Aidan crede că e neplăcut, nu o arată. Pur și simplu, mă sărută din nou pe cap.

— Bine.

Îmi ridic capul și mă uit la el. Mă privește cu un zâmbet dulce, cu ochii lui calzi. Vocea îmi tremură.

— Pot să fiu sinceră cu tine?

— Asta e tot ce vreau.

— Bun. Ei bine...

Trag o gură de aer, apoi expir profund.

— A fost uimitor. Vreau să spun cu adevărat uimitor. Adică incredibil. Nu am nicio experiență cu astfel de lucruri, pentru că am fost căsătorită mult timp și am fost destul de mult timp într-o relație de lungă durată înainte de asta.

— Mă întrebi ceva anume sau doar gândești cu voce tare? spune când vede că nu continui.

— Nu sunt sigură. Am tot felul de sentimente în legătură cu asta.

— Și eu la fel. Crezi că mi se întâmplă asta în fiecare zi?

Mă îndepărtez și îl privesc de sus în jos, toată acea masculinitate robustă și perfectă.

— Da.

Mă trage înapoi lângă el și îmi cuprinde maxilarul în palmă.

— Nu. Nu se întâmplă.

Se uită la mine intens, netulburat, încât îl cred. Nimeni nu poate minți atât de bine și atât de aproape.

— Slavă Domnului!

O spun cu o intensitate care ne surprinde pe amândoi. Aidan începe să râdă. Mă înroșesc de la gât până la frunte. Mă trage strâns lângă el și mă ține în brațe, jucându-se cu urechea mea.

— Iepuraș dulce, șoptește el, încă chicotind. Cred că mă placi.

Roșie de rușine, îi zic:

— Nu, am nevoie doar să îmi repar acoperișul și m-am gândit să mă culc cu tine ca să văd dacă pot obține o reducere.

Se îndepărtează puțin, ușor șocat.

— Ți-am făcut deja o reducere!

Îi zâmbesc.

— Oh, da. Am uitat. Două mii în total, nu?

Se strâmbă, dar se preface doar.

— Greșit. Zece mii.

— Stai, ai spus cinci!

Veselia îi dispare. Începe să râdă din nou și îl plesnesc ușor peste piept.

— Nesimțitule!

— Sunt. Ce vrei la micul-dejun?

— Să nu-mi spui că și gătești.

— Doar cea mai bună omletă pe care o vei mânca vreodată.

— Atunci cred că asta o să vreau, spun zâmbind.

Își coboară capul și mă sărută ușor. Când se retrage, expresia lui devine serioasă.

— Trebuie să-ți spun ceva, spune și simt un nod în stomac.

— La naiba! Știam eu că e prea frumos să fie adevărat.

— Nu e de rău.

— Atunci de ce faci fața aia?

— Ce față?

— Fața aia serioasă și înfricoșătoare, ca și cum ai fi pe cale să-mi spui că ai o boală venerică.

Deschide ușa de la cabina de duș, ia un prosop, îl înfășoară în jurul meu și începe să-mi usuce corpul.

— Nu. Sunt curat ca lacrima.

Bucurându-mă de atenție, mă opresc pentru un moment de luciditate.

— Și eu, în caz că te întrebai. Presupun că ar fi trebuit să vorbim despre asta înainte să...

— Să ne-o tragem?

— Ăsta ar fi cuvântul, da.

Se apleacă să mă șteargă pe picioare, în timp ce eu îmi las mâinile pe umerii lui.

— Asta și riscul de a rămâne însărcinată dacă faci sex neprotejat.

Se îndreaptă de spate și mă privește.

— De asemenea, consimțământul și cuvintele de siguranță. În mod normal, nu mă las dus de val atât de mult.

— Iau pastila... Ce? Dă înapoi o secundă. Cuvinte de siguranță?

— În caz că devin prea dur cu tine.

Aproape că râd în hohote.

— Nu există așa ceva. Îmi place cât de dur ești.

El rămâne nemișcat. Privindu-mă cu o intensitate de neclintit, zice încet:

— Aș putea să-ți fac rău, Kayla. Din greșeală, vreau să spun. Nu vreau să se întâmple asta.

Îmi place că are grijă de mine și că mi-o spune. Ceea ce nu-mi place este gândul brusc și nedorit că poate a rănit pe cineva în trecut. Din greșeală sau nu, se pare că ar putea fi o poveste acolo. Îl întreb timid:

— Ai mai rănit pe cineva înainte?

— Da, zice el imediat.

Apoi își închide ochii și înghite.

— Nu din cauza sexului, totuși. Și nu a fost un accident.

Încep să intru în panică, dar îmi păstrez vocea fermă.

— Atunci cum?

Își deschide ochii, iar un mușchi de pe maxilarul lui tresare. Inspiră încet.

— Tatăl meu obișnuia să o bată pe mama. Foarte rău. Era un alcoolic înrăit și foarte violent. A băgat-o în spital de mai multe ori. A durat ani buni. Nu am putut face nimic când eram mic, dar când am crescut...

Îmi dau seama că îmi țin respirația, iar bătăile inimii se accelerează un pic.

— Ce? întreb în șoaptă.

Privește în altă parte. Scrâșnește, iar când vorbește, vocea îi e foarte joasă.

— Mi-e teamă că dacă îți spun n-o să te mai văd niciodată.

Mă las pe spate din mai multe motive. În primul rând, pentru că orice ar fi făcut este evident că a fost ceva rău. Și prin rău mă refer la violent. Și doi, e dispus să-mi spună, dar se teme de consecințe. Se teme că mă voi speria și voi fugi. Ceea ce înseamnă că, trei, e la fel de implicat ca și mine în această situație neașteptată dintre noi.

Nu știu dacă există un cuvânt pentru această emoție pe care o simt. Poate pentru că sunt amestecate atâtea lucruri diferite în același timp. Dar știu, cu siguranță, că orice i-ar fi făcut tatălui său, a făcut-o pentru a-și proteja mama. Apoi îmi amintesc ce mi-a spus în bar.

„Nu-mi plăcea tatăl meu."

Nu-mi plăcea, la timpul trecut. Ceea ce sugerează că tatăl lui nu mai este în lumea celor vii. Și chiar atunci descopăr ceva despre mine pe care nu-l știam până atunci.

— Hei!

Mă privește neîncrezător și cu maxilarul încleștat. Privindu-l drept în ochi, îi zic:

— Trecutul e mort. Așa că, indiferent ce s-a întâmplat, indiferent ce ai făcut, să știi că nu-ți voi cere niciodată să-mi dai explicații. De asemenea, nu te voi judeca niciodată pentru ceva ce ai făcut ca să împiedici rănirea cuiva. Indiferent cât de rău a fost acel ceva. Viața poate fi urâtă și toți avem motivele noastre să facem ceea ce facem. Nu-mi pasă de nimic din ce ai făcut înainte să ne cunoaștem.

Buzele lui se întredeschid. Se uită la mine cu neîncredere și ceva ce nu pot identifica. Ar putea fi speranță.

— Dar, de-acum înainte, îmi pasă de ceea ce faci. Dacă vom continua să ne vedem, mă aștept la o sinceritate totală. Ai înțeles?

Cu un aer uimit, încuviințează dând din cap.

— Bun. Acum usucă-te, Fight Club, pentru că mi-e foame.

Îmi înfășor brațele în jurul umerilor lui, mă ridic pe vârfuri și îl sărut tandru. Cu buzele lipite de gura lui, îi șoptesc:

— Iepurașul tău are poftă de mâncare, după ce a fost futut atât d[illegible] de leul cel mare și rău.

El mă apucă de mână și mă îmbrățișează atât de tare, încât îmi pierd respirația. Îi simt trupul tremurând lipit de al meu, mici frisoane în mușchii lui, care sunt sincronizate cu respirația lui sacadată.

Pentru un motiv ciudat, în acel moment îmi vin în minte versurile pe care le-a trimis Dante în ultima lui scrisoare.

Înaltul vis se rupse-aici deodată;
Ci-mi și porni și-al meu și dor și velle,
Asemeni roții ce-i egal mișcată,
Iubirea care mișcă sori și stele.

Cuvintele îmi răsună în cap înainte să dispară, când Aidan mă sărută.

14

Luăm micul-dejun la el, apoi vine cu camionul lui în urma mea, până acasă. Când ajungem, insistă să verifice totul înăuntru înainte să mă lase să intru.

— Mai bine să fii în siguranță decât să-mi pară rău, zice el, aplecându-se pe geamul deschis al mașinii mele, pe partea șoferului. Cheile?

I le înmânez.

— Nu știu dacă am încuiat-o, totuși. Am fugit în mare grabă.

Încuviințează, apoi se îndreaptă și urcă pe alee spre ușa din față. Privindu-l cum stă acolo încercând clanța, sufăr un moment de disonanță cognitivă. Nu mai de mult de luna trecută, în locul lui ar fi fost Michael. Soțul meu fermecător și sociabil, cu cămășile lui albe și elegante, cu pantofii Oxford negri lustruiți și cu pantalonii cu dungă. Era meticulos în privința aspectului, niciodată nu ieșea din casă cu un fir de păr nelalocul lui sau cu cea mai vagă umbră de barbă. Și nici vorbă de tatuaje. Vederea acelora îl făcea pe Michael să se simtă rău. În fiecare an, când se ducea să-și facă vaccinul antigripal, aproape că leșina în cabinetul medicului.

Aidan este aproape exact opusul lui. Mă îndoiesc că nu aș fi putut alege pe cineva mai diferit de Michael, chiar dacă aș fi încercat. Aidan se întoarce și se uită înapoi spre mine, în timp

ce aștept nerăbdătoare în mașină. Își ridică bărbia și dispare pe ușa din față, lăsând-o deschisă în urma lui. Zece minute mai târziu, apare în pragul ușii și îmi face semn să intru.

Neliniștită, mă grăbesc pe alee în picioarele goale. Cel puțin astăzi nu plouă torențial, dar încă tremur de frig. Cerul de deasupra este de același gri tern ca și sicriul lui Michael.

— Ceva? întreb preocupată.

— Totul este în regulă. Intră.

Intru în hol, strângându-mi brațele pe lângă corp. Port hanoracul mare și negru al lui Aidan, cu mânecile rulate până la jumătate, astfel încât să fie egale cu încheieturile mâinilor mele. O pereche de pantofi de-ai mei sunt sub masa de pe hol. Îmi vâr picioarele în ei, fără să le mai leg șireturile.

— Totul era încuiat. Nu sunt semne de intrare prin efracție. Am verificat și la etaj.

Sunt ușurată, dar mă simt și caraghioasă, gândindu-mă cum am fugit din casă de parcă aș fi fost urmărită de demoni. Imaginația mea hiperactivă scoate ce e mai bun din mine.

— Minunat. Mulțumesc.

— Cu plăcere.

— De ce zâmbești așa?

— Oh, nimic. Cred doar că ești foarte bună la desen, asta-i tot.

Pentru o clipă nu știu ce vrea să spună. Când îmi dau seama, îmi dau ochii peste cap.

— Ai fost în biroul meu.

— Trebuia să verific ferestrele.

— Ai mai verificat și alte câteva lucruri, cred.

Întinde mâna și mă trage de mâneca hanoracului, lipindu-mă de el. Apoi își înfășoară brațele în jurul meu și îmi zâmbește.

— Cred că iepurele de companie pe care îl are băiețelul este *foarte* drăguț.

— Da, sunt sigură că așa crezi.

— Deci ești artistă?

— Ilustratoare. Mai ales pentru cărți pentru copii, deși fac ocazional calendare și articole pentru reviste.

Se apleacă și își apasă ușor buzele pe ale mele.

— Ești al naibii de talentată, Kayla.

Acest compliment mă face să simt ca și cum gravitația a încetat să mai existe, iar singurul motiv pentru care sunt încă legată de pământ este că brațele lui sunt înfășurate în jurul corpului meu.

— Mulțumesc.

— Ooo. Uită-te la iepurica mea timidă cu obrajii ei roșii.

— Taci înainte să-ți trag una în tibie.

Râzând, se apleacă și mă sărută din nou.

— Timidă și afurisită. Cele două lucruri preferate ale mele.

— Mai fă-mă o dată afurisită și vom vedea până unde ajungi cu o splină ruptă.

Încearcă să-și înăbușe sunetul râsului, apăsându-și fața pe partea laterală a gâtului meu. Mă împing dinspre pieptul lui cu jumătate de inimă.

— Nesimțitule.

— Nu crezi că sunt nesimțit, zice el încet, apoi mă sărută din nou, de data aceasta mai apăsat.

Nu, recunosc în sinea mea, în timp ce limba lui îmi invadează gura. *Nu, domnule, nu cred asta.* Ne sărutăm până când amândoi respirăm greu și mica pulsație de căldură dintre picioarele mele s-a transformat în durere. Apoi sentimentul de vinovăție mă cuprinde din nou și mă retrag, apăsându-mi degetele pe buze.

Aidan îmi cercetează chipul.

— Ești bine?

— Da.

Când refuz să îl privesc în ochi, îmi ridică bărbia, astfel încât să fiu obligată să mă uit la el.

— Ce este?

Mi s-a uscat gura. Îmi umezesc buzele și înghit.

— Mă simt un pic...

Îmi dreg vocea.

— Incomod.

Pare surprins.

— În prezența mea?

— Nu, cu faptul că fac asta în casa mea.

— Bine, spune după o scurtă pauză, apoi face un pas înapoi, dându-mi drumul.

— Oh, Doamne. Îmi pare rău. Nu am vrut să-ți rănesc sentimentele.

— Nu, înțeleg.

Nu are cum să înțeleagă, dar apreciez că a încercat.

— Doar că s-a întâmplat foarte recent. Despărțirea mea de soțul meu.

Îmi dreg vocea din nou.

— Și mă tot aștept ca el să intre pe ușă în orice moment. Este ciudat pentru mine. Îmi pare rău.

— Poți să nu-ți mai ceri scuze, zice el cu blândețe. Am spus că e în regulă.

Fac o grimasă și îmi strâng mâinile.

— Știu, dar îmi dau seama că nu este, iar acum mă simt ca o nemernică.

— Nu ești o nemernică. Te-aș săruta din nou, dar nu vreau să fac să fie și mai ciudat pentru tine decât este deja. Așa că uite cum stă treaba: îl voi suna pe amicul meu Jake, care deține o companie de securitate. O să vină și o să-ți instaleze o alarmă. Între timp, am o întâlnire la care trebuie să ajung, dar după aceea o să mă ocup de scurgerea aia.

Face semn cu capul spre bucătărie și spre gălețile de pe podea.

— Nu o să pot începe reparațiile până când vremea asta nu face o pauză mai mult de câteva zile, dar o să pun o prelată pe acoperiș, să împiedic să se scurgă mai multă apă, și o să îndepărtez orice izolație umedă din pod ca să nu fie probleme cu mucegaiul. Bine?

— Da. Bine. Îți mulțumesc. Oh, stai să aduc carnetul de cecuri...

— Încă un cuvânt, intervine el, și vei primi o bătaie.

Surprinsă, mă holbez la el. Nu are niciun zâmbet pe față, nicio urmă de umor.

Este complet serios.

Îi zic timid:

— Pot să pun o întrebare?

El aprobă din cap.

— Despre carnetul de cecuri nu ar trebui să vorbesc sau voiai să tac în general?

Își strânge buzele și își încrucișează brațele pe piept. Acum îmi dau seama că încearcă să-și păstreze o față serioasă. Încearcă, de asemenea, să intimideze, dar nu-i iese nici una, nici cealaltă. Zice cu severitate:

— Am vrut să spun că nu-ți iau banii.

— Dar am fost de acord...

— Încă o vorbă, mă întrerupe din nou, de data aceasta destul de tare.

Imitându-i atitudinea, îmi încrucișez brațele pe piept și îl privesc fix.

— Nu am făcut sex cu tine ca să obțin reparații gratuite la acoperiș, Aidan.

— Nu zău, Kayla. Tot nu-ți iau banii.

— E una dintre chestiile alea care țin de orgoliul de bărbat macho? Tu chiar crezi că te emasculez, dacă mă aștept să te plătesc pentru timpul și experiența ta?

— Da și da.

— E o nebunie, zic categoric.

Își desface brațele, se apleacă spre fața mea și se uită fix în ochii mei.

— Mulțumesc pentru că ți-ai împărtășit părerea despre acest subiect. Este ultima dată când o faci. Dacă mai pomenești de bani în fața mea, știi ce te așteaptă. Recunoaște că știi ce te așteaptă, continuă văzând că mă holbez la el.

— De ce?

— Se numește consimțământ.

Zic cu aroganță:

— Nu consimt la o bătaie pentru bani.

— Nu mai pomeni de asta și nu vei primi una.

— Îți amintești când ți-am spus că îmi place când nu sunt iritată?

Mă ignoră și adaugă:

— Dar dacă mai pomenești de asta, te consider avertizată și informată pe deplin de consecințe, indiferent dacă pretinzi sau nu că nu vrei.

Mă strâmb la el.

— Cred că logica ta este greșită.

— Îți convine, dar asta nu schimbă nimic.

Se întoarce pe călcâie și se îndreaptă spre ușa din față.

— Unde te duci? Suntem în mijlocul unei conversații!

— Nu mai suntem, îmi zice peste umăr.

— Întoarce-te imediat aici, altfel tu ești cel care va primi o bătaie!

Râzând, dispare pe ușa din față.

O oră mai târziu, apare Jake, tipul de la firma de securitate. E făcut din același aluat ca și Aidan: mare, musculos, ca un tăietor de lemne. Are chiar și tatuaje pe antebraț și barbă, deși a lui este puțin mai deschisă la nuanță și are câteva urme grizonante. Îl las să intre și îi arăt casa, apoi ajungem în biroul meu.

— Floare la ureche, zice el cu încredere. Unde vrei să punem hubul inteligent?

— Habar nu am ce e aia.

— Un device care leagă toate dispozitivele și acționează ca un centru nervos al sistemului de securitate.

Îl privesc nedumerită, iar el continuă.

— Vom conecta alarma, camerele de securitate și camera de la sonerie la un hub fără fir, care controlează totul și comunică cu telefonul tău, astfel încât să poți face totul de la distanță.

Hub? Camere de luat vederi? Telecomandă? Încep să devin agitată.

— Sună costisitor.

Jake zâmbește și printre dinți îi zăresc guma de mestecat.

— Aidan a zis că, dacă pomenești de bani, să-ți spun că știi ce se întâmplă.

Mă înroșesc toată.

— Pe bune?

— Nu împușca mesagerul. Eu doar îmi fac treaba.

Tonul lui e relaxat și are o strălucire distinctă în ochi. O să-l omor pe Aidan data viitoare când îl văd.

— Ce-ar fi să punem un sistem de securitate de bază, în care să introduc un cod pentru a activa alarma?

Jake se uită la mine de parcă tocmai i-am insultat mama.

— Serios, nu am nevoie de camere de luat vederi și alte chestii de genul ăsta. Vreau doar o alarmă care să sune dacă intră cineva prin efracție.

— Dar ar trebui să ai camere de luat vederi, astfel încât, dacă cineva intră prin efracție, să ai totul pe video. Nu va ajuta prea mult poliția dacă nu poate identifica infractorul.

Toată această discuție despre infractori și spargeri începe să mă neliniștească.

— Poate că ar trebui să uităm de toate astea, zic.

Jake râde.

— Da, asta nu se va întâmpla, spune luându-mă prin surprindere.

— De ce nu?

— Pentru că Aidan a zis că vei lua un sistem de securitate. Ceea ce înseamnă că, fie că îți place sau nu, vei primi un sistem de securitate.

— Înțeleg.

— Perfect.

Mestecă guma și se uită la mine ca și cum ar vrea să spună ceva, deși ezită.

— Ce?

— Nimic. Nu e treaba mea.

— Ha, doar că fața ta crede că este. Scuipă tot, Jake.

Se gândește o clipă, apoi zice:

— Pari o fată drăguță.

— Bleah, nu începe bine.

El ridică o mână.

— Ascultă-mă și fă-mi o favoare, și nu mai repeta asta, bine?

Încuviințez în timp ce devin și mai neliniștită.

— Sunt prieten cu Aidan încă din liceu...

— Dacă ești pe cale să-mi spui că este un afemeiat, chiar nu vreau să aud, spun întrerupându-l.

— Nu, nu asta voiam să spun.

— Bine.

El înclină capul și se încruntă la mine.

— Dar dacă ar fi fost, nu ai fi vrut să știi?

— Așa cum ai spus, nu e treaba mea.

Se strâmbă și mă exasperează.

— Ce mai e?

— Doar că nu am întâlnit niciodată o femeie care să nu vrea să știe dacă se încurcă cu un vânător de fuste, asta e tot.

— Bine. E un vânător de fuste?

— Nu.

Îmi ridic brațele în aer.

— Mă omori! Treci odată la subiect.

— Bine, uite. Voi fi sincer cu tine. Aidan nu se apropie de oameni. Nu are încredere în ei.

Face o pauză esențială.

— Și...?

— A trecut prin momente dificile aproape toată viața lui.

Se oprește din mestecat și cred că știu unde vrea să ajungă, iar obrajii mi se încing din nou.

— Vrei să spui că profit de el? Eu i-am spus în mod expres că voi plăti pentru tot...

— Te place, mă întrerupe el cu vocea joasă. Iar Aidan nu place pe nimeni.

Se uită cu subînțeles la degetul meu inelar, apoi mă privește din nou în ochi.

— Nu vreau să-l văd rănit.

După o clipă în care creierul meu se resetează și inima mi se topește, zic încet:

— Și eu îl plac. Și nu am de gând să-l rănesc, Jake. Îți promit.

Scrâșnește neîncrezător. Mă întreb oare ce i-a spus Aidan despre mine, dar păstrez întrebarea pentru mine. Jake nu mi-ar spune, oricum. E un prieten loial și mai e și codul ăsta al tăcerii între bărbați, și așa mai departe. Sunt norocoasă că am aflat atât de multe de la el.

— Îți propun un compromis. Ce zici dacă instalezi ceva care să nu însemne o supraveghere la nivel de FBI, dar care să nu fie nici doar strictul necesar? Nu voi fi în stare să mă descurc cu ceva prea sofisticat, dar nici nu vreau să ai de-a face cu mânia lui Aidan dacă nu este de acord, așa că hai să ne gândim la ceva între James Bond și Inspectorul Clouseau. Putem face asta?

Face un balon din gumă, îl sparge, apoi îmi zâmbește.

— Putem.

Ne strângem mâinile, moment în care se întâmplă să arunc o privire peste umărul lui Jake, pe fereastra biroului meu, și observ că cineva stă în curte, jos, pe malul apei. Parțial ascunsă de trunchiul unui copac, silueta pare a fi a unui bărbat. Deși este prea departe să pot distinge trăsăturile feței, iar ochii îi sunt ascunși sub borul pălăriei pe care o poartă, am sentimentul că se uită fix la mine. Prind o sclipire în timp ce bărbatul rânjește ca un animal.

O rafală de vânt șuieră pe coșul de fum. Mi se face pielea găină, iar un fior de frică îmi străbate tot corpul până în măduva

— Îmi iau echipamentul din camionetă și mă apuc de treabă, zice Jake.

Privesc în urma lui în timp ce se îndepărtează. Când mă întorc să mă uit pe fereastră, bărbatul de-afară dispăruse.

15

Tulburată, dar și curajoasă, pentru că Jake este în casă și este zi, decid să fac o plimbare până aproape de malul mării, să verific. Insula Bainbridge se află la doar treizeci și cinci de minute de mers cu feribotul de Seattle, dar parcă ar fi pe o altă planetă. O mare parte din ea este acoperită de păduri dese de cedru sau dedicată rezervațiilor naturale, dar există și un centru pitoresc cu cafenele confortabile, buticuri și restaurante. Kilometri întregi de trasee care urmăresc linia de coastă abruptă și interiorul deluros fac din acest oraș un paradis al drumeților. Cu o lățime de opt kilometri și o lungime de șaisprezece kilometri, cu o populație de numai douăzeci și cinci de mii de locuitori, insula este mică, dar și un loc perfect pentru persoanele care lucrează în oraș, dar nu doresc să locuiască acolo. Eu și Michael ne-am stabilit aici când el a acceptat postul de director al programului de doctorat la University of Washington. Pare că a trecut o viață de-atunci. Eram o altfel de femeie atunci. Una mai tânără, mai fericită, care nu gustase încă din niciuna dintre trădările amare ale vieții. Cât de naivi suntem când suntem tineri. Cât de ușor ne încredem că soarele va continua să răsară și să apună, încălzindu-ne zilele. Și ce lovitură teribilă este să descoperim că nu soarele este cel care face lucrurile să fie pline

de lumină, ci oamenii care ne iubesc, astfel încât, atunci când ei nu mai sunt, totul se cufundă în întuneric.

Proprietatea se întinde pe mai mult de opt mii de metri pătrați. Este împădurită cu arbori veșnic verzi, maturi și până la mare mai este o porțiune lungă de gazon și de plajă îngustă și stâncoasă. Îmbrăcată cu o haină grea de iarnă și cu o căciulă tricotată trasă pe urechi, traversez veranda din spate și cobor treptele până la peluză, apoi urmez poteca până la apă. Evit să mă apropii de doc sau să arunc o privire în direcția bărcii legate de el.

Michael a botezat-o *Euridice*. Întotdeauna am urât acest nume. I-am spus că aduce ghinion să numești o barcă după o nimfă din mitologia greacă, o nimfă care a rămas captivă în lumea subterană. Dar Michael a spus că îi place. I s-a părut romantic că soțul ei, Orfeu, a iubit-o atât de mult, încât a urmat-o până în iad pentru a-l implora pe Hades să o elibereze.

Când i-am atras atenția că povestea se termină cu o tragedie, Michael a râs de mine. „Este doar o poveste", a zis el și m-a îmbrățișat. După cum s-a dovedit, am avut dreptate. Mit grecesc sau nu, blestemul e blestem. Să privești în urmă e un adevărat chin uneori.

Când ajung la copacul sub care l-am văzut pe bărbat, mă uit atent în jurul meu. Dacă voi găsi urme de pași, voi putea spune unde a fugit. Pământul este noroios în jurul trunchiului și lipsit de iarbă, așa că ar trebui să pot repera ceva. Dar nu e nimic, nicio urmă de pași. Nici pământ răscolit. Niciun semn al persoanei care stătea și se uita la mine. Cu părul suflat de vântul rece, mă întorc și privesc înapoi spre casă. De aici, pot vedea direct în biroul meu. Casa se află puțin mai sus de linia țărmului, dar ferestrele biroului meu sunt mari și încăperea este foarte bine luminată. Masa mea de desen este orientată spre ușă, așa că, atunci când mă așez acolo, lumina vine pe fereastra din spatele meu. Ceea ce înseamnă că cineva ar fi putut să stea aici de ceva timp și să se holbeze la mine în timp ce lucrez, iar eu

nu aș fi știut. Mă uit în ambele direcții pe mal. E pustiu. Singura mea companie sunt pescărușii care se învârt deasupra capului și valurile întunecate care se lovesc agitate de țărm.

Oricine ar fi fost, a plecat de mult. Dar lângă pantofii mei strălucește ceva. Mă aplec și culeg o monedă din noroi. O șterg cu degetul mare și răsuflu ușurată. E o monedă buffalo de cinci cenți. Bătute între 1913 și 1938, monedele astea pot valora între treizeci și cinci de cenți și trei milioane de dolari, în funcție de an și de starea lor. Moneda asta e din 1937. Este de tip D, are imprimat bivolul cu doar trei picioare în loc de patru și valorează exact 2 560 de dolari. Știu asta pentru că Michael a evaluat-o. A fost a bunicului său. O purta cu el peste tot. Jura că îi aduce noroc. Iar eu am găsit-o îngropată în noroi, lângă copacul de unde un străin mă spiona. Inima îmi bate mai repede, strâng moneda în pumn și mă grăbesc să mă întorc în casă, încercând să mă conving că furnicăturile reci de pe șira spinării sunt doar de la vânt.

Câteva ore mai târziu, Jake a terminat de instalat sistemul de securitate.

Aidan încă nu s-a întors.

Jake îmi arată cum să folosesc hubul sistemului, pe care l-a montat pe peretele din biroul meu, lângă întrerupătorul de lumină. Apoi instalează aplicația pe iPhone-ul meu, astfel încât să pot vizualiza fluxurile video în timp real și în cazul în care cineva sună la ușă să pot vedea cine este acolo fără să ies din cameră. De asemenea, a montat o cameră deasupra ușii din spate, care captează o imagine cu unghi larg asupra curții.

— De cât timp înregistrează asta? întreb, gândindu-mă dacă l-a surprins pe omul de lângă copac.

— Cam de douăzeci de minute. Tocmai a pornit. Ai suficientă memorie în sistem pentru o săptămână de imagini, apoi

va înregistra peste și va șterge filmările vechi, astfel încât să nu plătești pentru stocare suplimentară de date, care poate deveni costisitoare.

Deci nu există nicio înregistrare a curții în momentul în care am văzut silueta. Sunt dezamăgită, dar nu am ce să fac în privința asta. Cel puțin de-acum înainte voi putea vedea dacă îmi mai face o vizită, chiar și atunci când nu sunt prin preajmă.

— Am montat panouri cu cod la ușile din față, din spate și în interiorul garajului, lângă ușa de la spălătorie, spune Jake. Dacă sistemul este declanșat din greșeală în timp ce alarma este armată, ai treizeci de secunde să o dezarmezi cu ajutorul codului tău, înainte să ne anunțe automat. Dacă nu reușești la timp, spune-i parola operatorului care sună, iar acesta va anula alarma. Și încearcă să nu lași să se întâmple asta, pentru că te taxăm cu o sută de dolari de fiecare dată când declanșezi alarma din greșeală, continuă cu un zâmbet trist.

— Au.

— Da, suntem mercenari.

— Credeam că ești proprietarul companiei.

— Da, sunt.

— Deci când spui „noi", te referi, de fapt, la tine.

Râde.

— Vorbești ca soția mea.

— Pun pariu că este o femeie foarte inteligentă.

Zâmbind, clatină din cap.

— Acum semeni și mai mult cu ea.

— Marile minți gândesc la fel. De curiozitate, există vreo modalitate prin care să primesc o notificare pe telefon în cazul în care camerele de luat vederi surprind vreo mișcare?

— Sigur, aplicația face asta, dacă vrei să ți-o configurez așa. Unora nu le place, pentru că vei primi notificare cu sunet de fiecare dată când o veveriță traversează peluza sau o mașină trece pe lângă casă. Poate deveni enervant.

— Există o setare a mărimii lucrurilor pe care le înregistrează? Adică să rateze o veveriță, dar să prindă o persoană.

— Nu, dar pot reduce câmpul astfel încât camera să înregistreze totul, dar va produce o notificare de eveniment și va emite un sunet pe telefon doar dacă cineva, să zicem, se apropie la mai puțin de un metru și jumătate de ușă.

Totul pare mai complicat decât am sperat. Mă și imaginez căutându-mi panicată telefonul de fiecare dată când sună, doar pentru a descoperi vreo rozătoare care se furișează pe veranda din față.

— Să trecem peste notificări deocamdată. Le pot activa oricând mai târziu, nu?

— Sigur că da. Tot ce am nevoie de la tine acum este să-ți programezi codul de acces în hub. Îți voi arăta și cum să folosești panoul. Apoi am terminat.

Mă îndrumă prin procesul de introducere a codului meu și îmi arată cum funcționează sistemul, ceea ce nu durează mult. Apoi împachetează și îmi strânge mâna. Îl conduc spre ușa din față.

— Știu că nu ar trebui să pomenesc nimic despre bani, dar trebuie să mă lași să fac ceva pentru tine, Jake. A fost cu adevărat peste așteptări.

— Nu-ți face griji pentru asta. Dacă păstrezi între noi ceea ce am spus despre Aidan, voi considera că suntem chit.

Deschid ușa și îi fac loc să treacă.

— Așa voi face. Și îți mulțumesc. Sincer. Înseamnă foarte mult pentru mine.

— Sper să te mai văd, Kayla, spune zâmbind. Ar fi foarte drăguț dacă Aidan ar avea o fată cu care eu și soția mea să ieșim împreună. Știu că uneori se simte ca a treia roată la căruță.

Surprinsă să aud asta, zic:

— A trecut mult timp de când nu a mai avut o relație serioasă?

El chicotește într-un mod care mă face să cred că există o poveste lungă în spate.

— S-ar putea spune și așa. Acum ai grijă de tine.

Coboară pe cărare până la alee și se urcă în camionetă, făcându-mi semn cu mâna în timp ce pornește motorul. Îi fac cu mâna, intru și încui ușa, sperând ca noul meu sistem de alarmă să nu fie necesar, dar nu sunt convinsă de asta.

~

S-a întunecat deja când Aidan se întoarce.

— Îmi pare rău că am întârziat, zice el, când îi deschid ușa. Întâlnirea a fost un haos. Aproape că am pierdut ultimul feribot.

Se uită pe lângă mine în hol.

— Pot să intru?

— Bineînțeles.

Deschid ușa și fac un pas înapoi, ca să-i fac loc să intre. Intră în hol și inspectează cutia cu codul de securitate de pe perete.

— A făcut treabă bună Jake?

— Jake e grozav, răspund zâmbind în timp ce închid ușa.

Își întoarce privirea spre mine.

— Da?

— Da. Îmi place de el.

— Spui asta ca și cum ar fi o surpriză.

Ridic din umeri.

— Nu-mi plac oamenii, în general. Mă adaptez la fiecare în parte. Dar Jake este un om bun.

— Este, zice el cu blândețe, cu ochii strălucind. Și nici mie nu-mi plac oamenii. Cei mai mulți dintre ei.

— Ar trebui să înființăm un club. Introvertiții Uniți, filiala Seattle. Tu poți fi președintele.

— Noi nu suntem introvertiți. Suntem mizantropi. Mare diferență.

— Ceea ce îmi amintește să-ți spun că apreciez vocabularul tău.

Privindu-mă fix în ochi și arătând de parcă ar vrea să mă apuce și să mă înghită, zice aspru:

— Da? Mai admiri și altceva, iepurașule?

Auzindu-mi porecla, îmi amintesc de urmărirea noastră sexy în jurul mesei lui din bucătărie. Un fior fierbinte îmi trece prin tot corpul.

— O să-ți fac o listă.

Ne uităm unul la celălalt pentru o clipă, până când el întinde mâna și își trece degetul mare peste obrazul meu încins. Murmură:

— Bine. Poți să mi-o citești data viitoare când voi fi în tine.

Cineva tocmai m-a ridicat și m-a aruncat într-un vulcan. Căldura arzătoare îmi învăluie pielea. Răsuflarea pe care o trag în plămâni este arzătoare. Nu aș fi surprinsă dacă m-aș uita în jos și mi-aș găsi toate hainele făcute scrum într-o grămadă la picioarele mele. Când îmi umezesc buzele, există un moment în care aș jura că e pe cale să se năpustească asupra mea. Dar se controlează, luându-și mâna de pe obrazul meu, cu un aer de om pus pe treabă.

— O să pun prelata aia acum.

— Ce? Acum? E întuneric afară!

— Și?

— Și nu vreau să cazi de pe acoperișul meu și să-ți rupi gâtul!

Mă privește intens și tăios.

— Două lucruri.

— Oh, nu. De ce am sentimentul că asta se va termina prost pentru mine?

Mă ignoră și zice:

— Numărul unu. Eu nu cad de pe acoperișuri, indiferent cât de înclinate sunt.

Îmi încrucișez brațele peste piept și mă abțin să-mi dau ochii peste cap.

— Numărul doi, zice el mai încet. Și ce dacă mi-aș rupe gâtul?

Pălesc.

— Aidan, asta nu e amuzant.

— Nimeni nu râde. Răspunde la întrebare.

Acum e foarte serios, mă privește cu o intensitate arzătoare, cu o lumină ciudată în spatele ochilor. Nu știu de ce, dar pulsul meu o ia razna.

— Te rog, nu mă obliga să răspund la asta, spun lăsându-mi brațele pe lângă corp.

— De ce nu?

— Nu cred că sunt pregătită pentru această conversație.

— Ce conversație?

Face un pas mai aproape. Intensitatea lui arde și mai tare. Stăm la câțiva centimetri distanță, atât de aproape, încât îi simt căldura corpului, dar nu mă atinge. Pur și simplu, se uită la mine cu ochi grei, așteptând.

— Conversația despre ce simt în legătură cu ceea ce se întâmplă între noi, șoptesc privind în ochii lui întunecați.

— Da, o să facem asta, spune imediat. Chiar acum. Pentru că aproape am luat-o razna gândindu-mă la tine astăzi și dacă nu-ți place ce se întâmplă, aș prefera să știu mai devreme decât mai târziu.

Închid ochii și expir sacadat.

— Ai uitat atât de repede mica noastră discuție de la duș?

— Nu. Uită-te la mine.

Deschid ochii. După ce mă prinde bine și mă țintuiește în focul privirii lui, zice:

— Știu că nu te simți confortabil să fim apropiați în casa ta și respect asta. Altfel, te-aș fi dezbrăcat deja. Ai înțeles?

La naiba, e intens. Înghit nervos și aprob din cap.

— Bine. Acum vorbește.

Mă gândesc o vreme, dar Aidan nu insistă. Pur și simplu, stă acolo și se holbează la mine ca și cum aș fi pe cale să divulg niște secrete mistice ale Universului, care au fost pierdute pentru rasa umană de când eram locuitori ai peșterilor.

— Bine, dar aș vrea să te rog ca după ce spun ceea ce am de gând să spun să nu faci mare caz de asta, zic în cele din urmă.

— Definește mare caz.

Trag aer în piept și clatin din cap.

— Cred că știi ce vreau să spun, Fight Club.

Un zâmbet slab i se conturează în colțul buzelor.

— Da, știu. Am vrut doar să te țin de vorbă.

— Ți-a spus vreodată cineva că ești un nesimțit?

— Da. Tu. De două ori. De fiecare dată nu ai vorbit serios. Nu te pierde în detalii și spune-mi ce vreau să aud.

Îmi trec mâinile prin păr, închid ochii și număr până la zece. Omul ăsta este imposibil.

— Poți să stai acolo cu mâinile în păr cât vrei, dar eu voi fi tot aici și te voi aștepta.

— Te cred.

Deschid ochii, îmi las brațele pe lângă corp și mă uit fix la el.

— Bine, Aidan. Uite cum stă treaba. Îmi place de tine. Ceea ce sunt sigură că știi deja, dar doar vrei să mă torturezi.

Fac o pauză, dar nu are de gând să mă contrazică.

— Dacă ai cădea de pe acoperișul meu și ți-ai rupe gâtul, aș fi răvășită, continui.

Încearcă să mă întrerupă, dar nu-l las.

— Nu am terminat. Apoi o să vorbești și tu.

Un mârâit răgușit de nemulțumire îi răsună în piept, dar îl ignor.

— Sunt foarte atrasă de tine.

Amintindu-mi cât de mult i-am călărit scula și cât de tare am țipat când am avut orgasm, căldura din obraji mi se intensifică.

— Cred că am stabilit deja asta, dincolo de orice îndoială. De asemenea, mă simt în siguranță cu tine. Și, dintr-un motiv bizar, am instinctiv încredere în tine, ceea ce nu mi se întâmplă cu nimeni, dar mai ales cu bărbații. A fost nevoie de șase luni de întâlniri înainte de a-l lăsa pe viitorul soț să vadă interiorul apartamentului meu, așa că lucrul ăsta pe care îl avem aici, în

ciuda faptului că este ceva nou pentru mine, este diferit. Nu știu nimic în afară de asta și sper că nu vei pune presiune pe mine pentru mai mult, pentru că am tendința să mă comport ca un lup încolțit când sunt pusă la zid și crede-mă când îți spun că nu iese bine.

Mă opresc. Aidan mă privește fix, fără să clipească. Adaug cu sfială:

— De asemenea, eu... hmmm... nu am jucat niciodată, uh, un rol sau orice altceva făceam când mă urmăreai prin apartament și...

Aidan practic strigă:

— Și?

Răbufnesc:

— Și mi-a plăcut la nebunie. Vreau să o fac din nou.

Rămân țeapănă, încremenită de jenă și dorindu-mi să pot retrage tot ce am spus. După o perioadă interminabilă în care sufăr umilința în tăcere, Aidan zice:

— Bine.

Deconcertată, clipesc.

— Ce vrei să spui cu „bine"?

Zâmbetul lui apare lent și provocator.

— Exact cum am spus.

Arată spre tavan.

— Acum mă duc pe acoperiș, să mă ocup de prelata aia.

Și ticălosul se întoarce pe călcâie și iese pe ușa din față. Iese! Strig după el:

— Știi ceva? Glumeam doar! Am inventat toate astea!

Nu mă poate auzi, dar oricum mă face să mă simt mai bine.

16

Dragă Dante,

M-am gândit dacă să-ți scriu din nou sau nu, având în vedere că eu cred că ești instabil. Dar ai putea fi și singuratic, iar dacă cineva știe cum e cu singurătatea, aceea sunt eu.

Versurile pe care mi le-ai trimis sunt foarte frumoase.

Îmi pare rău, dar nu știu ce altceva să spun despre asta acum. Ceea ce aș vrea să spun este că sper că nu ești periculos și că ești pe cale să fii eliberat condiționat, pentru că, băiete, voi arăta ca o proastă când poliția îmi va găsi cadavrul și corespondența noastră. Deja văd titlul:

„Cea mai proastă femeie din lume ignoră orice logică și îi scrie scrisori unui deținut care în cele din urmă o ucide!"

Bine, e prea mult, dar înțelegi ce vreau să spun. Am auzit cu toții de povestea de dragoste prin corespondență cu un deținut, care se termină prost. Nu că aș sugera că ar fi ceva romantic aici, atenție! Doar că o să arăt foarte prost dacă evadezi din închisoare și mă omori.

Mai ales după ce am scris ultimul rând.

În fine... Cel mai probabil, voi distruge asta înainte să apuc s-o trimit prin poștă. Dar, în cazul în care nu o voi face, te rog să te gândești să fii sincer în legătură cu ceea ce ai făcut ca să

fii condamnat la închisoare. Presupun că l-aș putea pune pe prietenul meu detectiv să-mi spună, pentru că oamenii din poziția lui au probabil acces la tot felul de informații sensibile, dar aș prefera să le aud de la tine. Deocamdată, asta e tot. Mă îndoiesc că vei citi vreodată această scrisoare, pentru că sunt sigură în proporție de nouăzeci la sută că o voi rupe, dar, dacă nu o fac, ei bine...

Ai grijă de tine, cred.

Cu sinceritate,

Kayla

fii condamnat la închisoare. Presupun că l-aș putea pune pe prietenul meu detectiv să-mi spună, pentru că oamenii din poziția lui au probabil acces la tot felul de informații sensibile, dar aș prefera să le aud de la tine. Deocamdată, asta e tot. Mă îndoiesc că vei citi vreodată această scrisoare, pentru că sunt sigură în proporție de nouăzeci la sută că o voi rupe, dar, dacă nu o fac, ei bine...

Ai grijă de tine, cred.

Cu sinceritate,

Kayla

17

Este ora trei dimineața când termin scrisoarea. Sunt trează de la ora unu, mă plimb prin birou, fără să pot dormi. Mintea mi se învârte într-un amețitor carusel de întrebări.

Cine era omul de pe malul mării?

Ce înseamnă că am găsit moneda lui Michael exact în locul în care stătea el?

Când am hotărât că e rezonabil să am un prieten prin corespondență din închisoare?

Unde mi-e mintea?

Și, în final, de ce a plecat Aidan fără să-și ia rămas-bun? Pentru că exact asta s-a întâmplat. După ce a ieșit în mijlocul conversației noastre, a urcat pe o scară până pe acoperișul meu, a întins o prelată albastră impermeabilă peste o parte din el, a scos niște izolație umedă din pod, apoi a plecat în beznă în camioneta lui mare și macho, de parcă femeia pe care a futut-o până aproape și-a pierdut răsuflarea, cu o seară înainte, nu era înăuntru și-l aștepta.

Chiar nu-i înțeleg pe bărbați. Să ai de-a face cu bărbații e ca și cum ai avea de-a face cu o specie extraterestră ostilă, care a aterizat pe planetă și a decis că limba și obiceiurile noastre sunt prea stupide ca să se sinchisească cu ele și, de-acum înainte, noi

ar trebui să fim tratate cu un ușor dispreț și/sau ca obiecte de eliberare sexuală ocazională, înainte de a fi ignorate din nou ca ființe inferioare.

Totuși, mă simt mai bine cu alarma, așa că ăsta e un lucru pozitiv. Luminița verde de pe hub clipește vesel spre mine de pe peretele de lângă ușă, amintindu-mi că cel puțin poliția poate ajunge în mai puțin de zece minute, dacă uit să dezactivez alarma. Sau dacă cineva intră prin efracție ca să încerce să mă ucidă, dar nu mă gândesc la asta.

Îndoi scrisoarea către Dante în trei și o strecor într-un plic. Îl pun în sertarul de sus al biroului, gândindu-mă că voi decide dacă vreau să o trimit sau nu prin poștă dimineață. Apoi mă las să cad greu pe scaunul de la birou și frec absentă între două degete moneda găsită, în timp ce privesc draperiile închise, adâncită în gânduri.

Până când, chiar deasupra capului meu, în dormitorul principal, scârțâie o scândură din podea. Înghețt, uitându-mă la tavan. Când, după câteva secunde chinuitoare, nu se mai întâmplă nimic, mă uit cu nervozitate la hubul de securitate de pe perete. Lumina verde strălucește calm. Mă relaxez câteva secunde, până când o altă scândură de pardoseală scârțâie deasupra capului meu, apoi încă una și mă trec transpirații reci.

— Este vântul, șoptesc, apucându-mă de brațele scaunului și respirând accelerat. E doar vântul.

Creierul meu decide să se trezească din coma recentă, ca să-mi reamintească faptul că urechile mele nu percep nici măcar o adiere de vânt la ferestre. Îl contrazic incontestabil că nu ar putea fi nimeni în casă, deoarece am încuiat toate ușile și am armat sistemul de securitate înainte să mă duc la culcare.

Creierul meu, nemernicul, sugerează, fără să țină cont de starea mea emoțională, că poate cel care face zgomotul de la etaj se afla deja în casă înainte de armarea sistemului.

La naiba!

— Păstrează-ți calmul, Kayla, șoptesc în timp ce mâinile încep să-mi tremure. Nu e nimeni în casă în afară de tine.

Când tăcerea de deasupra capului meu continuă pentru următoarele cinci minute, decid că nu mai sunt speriată. Sunt supărată. *Pe mine însămi*. Pentru că, dacă aș fi auzit încă un scârțâit, nu mă îndoiesc că aș fi sărit de pe scaun și aș fi fugit țipând pe ușa din față, doar pentru a-mi face o altă apariție-surpriză în apartamentul lui Aidan, încă o dată, făcându-mă complet de râs.

Înarmată cu noua mea furie, trag aer în piept și mă duc la ușă. Mă simt bine când ies din birou și mă uit în jur. Sunt bine când mă strecor pe scări și mă uit în dormitorul principal, care este exact așa cum l-am lăsat, fără intruși care să facă podeaua să scârțâie. Sunt în regulă și când verific toate camerele de la etaj, aprinzând luminile și simțindu-mă din ce în ce mai ridicol cu fiecare secundă ce trece, când nu găsesc nimic nelalocul lui. Abia când mă întorc la parter, intru în bucătărie și aprind luminile de deasupra, trec de la starea de bine la o sperietură de moarte.

Toate sertarele sunt trase complet în afară. Fiecare ușă de dulap stă larg deschisă. Îmi pun mâinile la gură ca să-mi înăbuș țipătul de groază. Rămân încremenită, ascultându-mi pulsul care îmi bubuie în urechi. Adrenalina îmi arde prin vene, îndemnându-mă să fug, dar sunt înlemnită de spaimă. Nu pot mișca niciun mușchi.

Senzația stranie că sunt urmărită mă învăluie încet. Aproape că plâng de groază. Dar reușesc să mă stăpânesc și mă întorc să văd dacă este cineva în spatele meu. Dar nu e nimeni acolo. Sunt singură. Doar eu, paranoia mea, sertarele și dulapurile, care se pare că toate au șine și balamale prea unse.

Pentru că nu există altă explicație pentru asta. *Pentru că bucătăria nu se hotărăște să deschidă lucrurile de una singură.* Dar poate că o face, pentru că, din senin, un borcan de miere zboară de pe un raft și se sparge în bucăți în mijlocul podelei din bucătărie.

Nervii mei o iau razna.

Sar, țip și mă răsucesc pe călcâie, fugind spre biroul meu. Năvălesc pe ușă, o trântesc în urma mea, o încui, apoi mă arunc în spatele canapelei, împingându-mă între ea și perete. Stau acolo ghemuită, îngrozită, tremurând, până când soarele răsare, patru ore mai târziu.

~

Dimineață mă simt ca o mare idioată. E ciudat cum lumina zilei poate alunga chiar și cel mai înfricoșător dintre monștri. Odată ce a răsărit soarele, mi-am amintit, în sfârșit, să mă uit la înregistrarea camerei de pe telefon. Cred că am apăsat pe Play și Rewind de o sută de ori, dar nu există nicio dovadă că cineva s-ar fi apropiat de casă, cu excepția momentului în care Jake a plecat cu mașina după-amiază și când Aidan a sosit și a plecat mai târziu.

Și, conform hubului de securitate, perimetrul casei nu a fost deloc încălcat. Nimeni nu a intrat pe fereastră. Nimeni nu a spart vreo ușă. Am fost aici singură toată noaptea. În ceea ce privește dulapurile și sertarele deschise, mă gândesc din nou că există posibilitatea ca eu să fi făcut asta și să nu-mi amintesc. Dacă aș aduna toate micile scăpări de memorie din ultima vreme, aș putea face un caz convingător de demență precoce.

De ce naiba am simțit nevoia să-mi las propria bucătărie într-o asemenea stare este un mister, dar s-ar putea să fi fost și un mic cutremur pe care l-am ratat și care să explice acest lucru.

Nu-i așa? Pare plauzibil.

Mai plauzibil decât celelalte lucruri pe care nu-mi permit să le iau în considerare. În ceea ce privește borcanul de miere zburător, ei bine... am fost suprastimulată. Probabil că a căzut de pe raft, nu a zburat, și în starea mea de agitație am suprapus asta peste spaima mea de scârțâituri și de dulapuri deschise și m-am gândit că a fost mai mult decât era. Știu foarte bine că acum caut explicații logice, dar asta face cineva atunci când se

confruntă cu posibilitatea ca simțul realității să îi fie pus sub semnul întrebării.

Mă gândesc să mă întorc la grupul de doliu, dar renunț la această idee la fel de repede cum vine. Dacă vreau să fiu deprimată, mă descurc foarte bine cu asta și pe cont propriu.

Apoi mă gândesc să-l sun pe Eddie, meșterul, să-mi dea numărul de telefon al psihiatrului său. Dar, analizând toată situația atent, decid că, dacă Eddie este produsul final al psihanalizei, ar fi mai bine să mă feresc de ea.

Dacă am de gând să cheltui sute de dolari pe săptămână ca să-mi descarc diversele nevroze la un terapeut, aș vrea să ajung la final fără să fiu nevoită să fumez o întreagă recoltă de marijuana, ca să pot trece cu bine peste o zi obișnuită.

Mă pregătesc să părăsesc biroul și să mă confrunt cu bucătăria, dar când ajung acolo, mă simt curios de dezamăgită. La lumina zilei, sertarele și dulapurile deschise par absolut benigne. Mă așteptam să mă simt cel puțin neliniștită, dar singurul lucru pe care îl simt este o ușoară iritare. Este total dezamăgitor. Închid dulapurile și sertarele, apoi curăț mizeria lipicioasă făcută de miere și cioburile de pe podea. Golesc gălețile de plastic cu apă de ploaie în chiuvetă.

Datorită prelatei lui Aidan, din tavan nu se mai scurge apă. Petele arată ciudat, ca doi ochi mari care mă privesc acuzator. Privind în sus la ele, murmur:

— Nu mă priviți așa. Și voi v-ați fi speriat.

Mă gândesc dacă ar trebui sau nu să-l sun pe Aidan, dar mă hotărăsc să nu o fac. Nu știu despre ce a fost vorba în reacția lui ciudată de ieri, dar știu că nu am de gând să-l răsplătesc pentru că a fugit după ce a insistat să mă deschid în fața lui.

Nu-i așa că e tipic, totuși? În momentul în care începi să vorbești despre sentimente, bărbații devin brusc surzi și muți. E ca și cum ar fi superputerea lor. Gândul ăsta mă deprimă.

Fac un duș și mă îmbrac, apoi lucrez până când e suficient de târziu ca să nu mă simt ca o degenerată completă pentru că

am deschis o sticlă de vin. După două pahare, mă hotărăsc să mă întorc la muncă. Reușesc să termin desenul cu băiatul care hrănește iepurele vorbitor, la care lucrez de mult prea mult timp, și trec la următorul din poveste. Trebuie să finalizez douăzeci și șapte de ilustrații pentru această carte și mai am doar șase săptămâni la dispoziție, așa că trebuie să mă grăbesc, dacă vreau să respect termenul-limită impus de editor. Doar că degetele mele decid că preferă să deseneze altceva. Copacul prinde contur mai întâi. Este un arbore înalt, cu vârful strâmb și ramurile inferioare asimetrice. Apoi apare fâșia stâncoasă a țărmului. Urmează un cer întunecat, plin de nori amenințători, urmat de păsări de mare care se înalță și de apa măturată de vânt. Silueta apare ultima.

Înalt și slab, bărbatul se uită de după trunchiul copacului, cu ochii ascunși de borul pălăriei și cu dinții dezveliți într-o grimasă urâtă.

O grimasă ostilă.

Una cu adevărat înfricoșătoare.

Inima îmi bate mai repede, las creionul jos, mă așez pe scaun și mă uit fix la desen.

Ceva la bărbatul ăsta îmi este familiar. Nu mă pot hotărî ce, dar am impresia că l-am mai văzut.

Dar unde?

Sar speriată când se aude soneria de la ușă. Sunt în picioare înainte de a-mi aminti să mă uit la filmulețul din aplicație. Iau telefonul de pe birou și încerc să văd live ce se întâmplă. Veranda din față este goală. Agasată, strig:

— Termină, casă!

Ca un răspuns, lampa de pe birou începe să pâlpâie. Înghețși o privesc cu îngrijorare. Pulsul a luat-o razna la cât sunt de neliniștită. Momentul se prelungește, până când simt că nervii mei ar putea să cedeze din cauza tensiunii. Nu știu ce anume aștept, dar orice ar fi sunt deja speriată.

Apoi primesc o notificare cu sunet și tresar atât de tare, încât scap telefonul. Stau o clipă cu degetele apăsate pe tâmple, încercând să-mi recapăt respirația, înainte să mă aplec să

recuperez telefonul de pe covor. Mâinile îmi tremură atât de tare, încât mi-e rușine de mine. Dar când văd mesajul expir ușurată.

Nu m-ai sunat. Acum ar fi un moment bun să rezolvi asta.

— Oh, Aidan.

Oftez, clătinând din cap.

— O să fii o pacoste, nu-i așa?

Îi formez numărul și încerc să mă prefac că nu-l am deja memorat. Răspunde după un singur apel.

— Bună, iepuraș frumos, zice el cu voce guturală.

— Bună și ție.

Tonul meu trebuie să fi fost mai puțin entuziast, pentru că, după o clipă, zice:

— Ești supărată pe mine.

— Supărată este prea mult spus. Mai degrabă iritată.

— Ce am făcut ca să câștig mânia unui iepuraș atât de dulce?

Iritată de umorul din tonul lui, îi zic acid:

— Poate că ai nevoie de o pauză ca să te gândești la asta.

— Și poate că tu ai nevoie de o bătaie ca să-ți amintești cu cine vorbești.

— Această amenințare ar avea mai multă greutate dacă nu ai râde de mine.

— Nu râd. Toată ziua am fost obsedat de funduleţul tău perfect. Cât de roz a devenit când l-am plesnit. Cum ai gemut.

Se oprește.

— Mă întreb cât de tare vei geme când o să ți-o trag?

Ah, da. Iată că roșeața aceea de căldură se răspândește de la gât în sus, pentru a-și găsi locul în obrajii mei, așa cum se întâmplă de fiecare dată când bărbatul ăsta deschide gura și îmi spune ceva. Îmi dreg vocea, ca să scap de nodul din gât.

— Mă întrebi din punct de vedere profesional, în calitate de reparator al acoperișului meu? Pentru că, dacă da, cred că ar trebui să depun o plângere.

— Cui? Eu sunt proprietarul companiei, spune pe o voce joasă. Și nu există nicio calitate profesională aici, iubito. Să nu mă înțelegi greșit. Totul este personal.

Sunt transpirată. De ce transpir? Doamne, mă prăjesc de vie. Mă trag de gulerul bluzei și zic:

— Dacă e atât de personal, de ce ai plecat ieri fără să-ți iei la revedere?

— Vino aici și-ți voi spune.

Ca să trag de timp, întreb:

— Unde aici?

El zice încet:

— Știi unde. Și nu te obosi să porți chiloți. O să fie sfâșiați.

Închide, lăsându-mă și mai dezorientată și tremurând mai tare decât înainte să mă sune. Ezit, nehotărâtă dacă ar trebui să mă duc la apartamentul lui. Știu că nu e înțelept. Am băut două pahare de vin, am treabă, iar el este o pantă alunecoasă, pe care cobor cu viteza fulgerului. O frumoasă distragere a atenției de la ceea ce înseamnă viața mea ca o epavă. Totuși, partea periculoasă a distragerilor este cât de repede pot crea dependență.

— Și nu ai trecut deja prin destule? șoptesc, uitându-mă la poza înrămată de pe perete, cu Michael și cu mine în ziua nunții noastre.

Era o după-amiază minunată de mai. Pentru prima dată, cerul era fără nori, iar în aer plutea parfum de caprifoi. Stând alături de mine, în frac, pe treptele bisericii, Michael se uita la mine. În poză zâmbește larg, chipeș chiar și din profil, cu un braț înfășurat în jurul taliei mele. Îi stau alături cu o rochie înfoiată, fără mâneci, din mătase și dantelă, și țineam în mână un buchet de cale de un alb pur, stau lângă el, privind direct în camera de filmat.

Spre deosebire de Michael, eu nu zâmbesc.

Îmi amintesc cât de emoționată eram în ziua aceea. Cum mi s-au răsucit noduri peste noduri în stomac. Cât de tare mă strângea Michael de mâini în timp ce ne recitam jurămintele. Mai târziu, mi-a spus că eram atât de palidă și tremuram atât de tare, încât a crezut că aș putea leșina chiar acolo, la altar. Nu i-am spus niciodată că am vomitat înainte de a merge spre altar.

Nu e ceva ce vrei ca soțul tău să își amintească. Nu este ceva ce vrei să-ți amintești nici tu. Nu este loc pentru astfel de lucruri în ceea ce ar trebui să fie cea mai frumoasă zi din viața ta.

Așa că am această amintire, fără să-mi mai revină de-atunci.

Până acum.

Am observat ceva în fotografie, ceva ce nu am observat niciodată înainte. La câțiva centimetri sub umărul meu drept există o pată pe bicepsul meu. Mijesc ochii ca să văd mai bine. Trec un deget peste sticlă, unde e pata. Dar nu se șterge, pentru că nu este o pată. Este o vânătaie. O vânătaie mică, întunecată, sub forma unui deget. Rămân încremenită. Ceva întunecat se adună într-o furtună în interiorul meu. Un zgomot ca o mie de bătăi de aripi îmi răsună în urechi. Acoperit de el e un alt sunet slab înăbușit, care ar putea fi un țipăt, dar pare că vine de foarte departe.

Sau de sub apă.

Mi se ridică părul pe ceafă. Mă simt ca și cum o revelație importantă plutește în aer, că pot s-o ating, o cheie de la încuietoarea unei uși despre care nu știam până în acest moment că există.

Despre ce este vorba? Ce îmi scapă?

Apoi, lampa de birou pâlpâie din nou, rupând vraja. Îmi clatin capul ca să-mi limpezesc gândurile, îi trimit lui Aidan un mesaj cu mâinile tremurânde.

Vin imediat.

18

Aidan îmi deschide înainte să apuc să bat la uşă. Mă trage înăuntru, închide uşa, mă ia în braţe şi mă sărută cu pasiune. Îi răspund la sărut, disperată să uit totul, în afară de felul în care mă simt când gura lui este pe a mea. Fără un cuvânt, îmi ridică bluza şi mi-o trage peste cap. O aruncă pe podea şi mă sărută din nou. Nu poartă tricou, aşa că sânii mei sunt presaţi de pieptul lui gol. Pielea lui este netedă şi fierbinte, iar senzaţia e minunată.

— Credeam că ar trebui să-mi spui de ce ai plecat ieri fără să-ţi iei rămas-bun, îl tachinez eu.

În loc să răspundă, mă ia în braţe şi mă duce în dormitorul lui. Mă minunez că poate face asta cu atâta uşurinţă, pentru că nu sunt nici pe departe vreo minionă. Dar apoi mă lasă pe saltea şi îşi apasă ferm corpul peste al meu, iar eu uit de puterea lui, pentru că sunt prea ocupată să mă bucur de cât de plăcut e să-l simt deasupra mea.

— Îmi place să-ţi simt greutatea, zic fără suflare, foindu-mă sub el. Eşti atât de solid.

Aproape că adaug *mă face să mă simt în siguranţă*, dar îmi muşc limba. Nu e momentul să avem o discuţie despre recenta mea cădere nervoasă după cele întâmplate în bucătărie.

— Ăsta e numărul unu pe lista aia pe care voiai să o întocmeşti cu toate lucrurile care îţi plac la mine? mă întreabă sărutându-mă.

— Nici măcar nu este în primele zece. Te rog, continuă să faci asta. Iubesc cum se simte barba ta pe pielea mea.

— Este a doua oară când spui că iubești ceva, iepurașule, îmi zice răgușit la ureche.

Pentru că nu răspund, înalță capul și mă privește cu o sprânceană arcuită.

— Hmm. Bine, șoptesc tremurând.

— Dacă tu poți scăpa folosind cuvântul ăsta pentru a acoperi conversații întregi, atunci pot și eu, spune râzând în barbă.

— Oh, crezi că aceleași reguli se aplică și iepurașilor, și lupilor mari și răi?

Tonul lui este grav și sexy, iar în ochii lui se citește o sclipire palpitantă de pericol. Știind exact ce fac, clipesc inocent spre el.

— Credeam că iepurașii fac regulile pe care lupii trebuie să le respecte.

— Nu, n-ai spus. Mincinoaso.

Mă întoarce, îmi trage blugii peste șolduri și îmi dă o palmă peste fund. Se oprește, iar eu stau întinsă gâfâind și tremurând de dorință.

— A fost prea tare? mă întreabă încet.

— Nu.

— Gândește-te mai mult de o jumătate de secundă înainte să răspunzi.

Îmi întind gâtul și mă uit la el peste umăr ca să-i întâlnesc privirea arzătoare.

— Știu că-ți faci griji să nu mă rănești. Îți mulțumesc pentru asta, dar îmi place să fii dur.

Cu o privire întunecată, îmi zice:

— Trebuie să avem un cuvânt de siguranță, pentru orice eventualitate.

— Ce este, mai exact, un cuvânt de siguranță?

— Este un cuvânt care face ca totul să se oprească atunci când îl spui.

— Hmm. Ce zici de siropos?

Își arcuiește sprâncenele, așteptând o explicație.

— Pentru că *este* siropos.

— Nu, este necesar. Trebuie să comunicăm clar despre aceste lucruri.

Mă încrunt la el.

— De când ești tu Domnul Conversație? Jumătate din timp, abia reușesc să scot un mormăit de la tine.

Îngenunchează deasupra mea și își trece palma pe unul dintre obrajii mei arzători.

— E amuzant, spune zâmbind.

— În ce sens, mai exact?

— Vorbesc cu tine într-o zi mai mult decât vorbesc cu oricine altcineva într-o săptămână.

Mă strâmb la el.

— Serios? Cum de ești încă în afaceri? Știi limbajul semnelor sau ceva de genul ăsta?

Se apleacă și mă mușcă de fund. Când țip surprinsă, el mușcă și cealaltă fesă, simțindu-l cum râde pe pielea mea.

— Ce iepuraș guraliv, șoptește el, frecându-și barba înțepătoare de fundul meu.

Apoi își strecoară o mână între picioarele mele, iar vocea lui devine mai gravă.

— Și atât de pregătit pentru mine.

Închid ochii și strâng în pumni așternuturile, stând nemișcată, în timp ce el își alunecă degetele prin umezeala mea. Nu se grăbește, mângâindu-mi leneș clitorisul, până când gâfâi.

— Aidan?

— Da, iubito.

— Am nevoie de mai mult.

— Și vei primi. Când voi fi gata să-ți ofer.

Îmi întorc fața spre cearșafuri și îmi mișc fundul, încercând să-l grăbesc.

— Iepuraș rău, îmi șoptește el fierbinte.

— Te rog?

Gemetele lui sunt moi. Mă trage de clitoris, ciupindu-l ușor între două degete, pentru a obține un oftat din partea mea, împreună cu mai multe implorări și mișcări din fund.

— Te rog, Aidan. Te rog mult.

— Mai scutură fundul încă o dată și voi presupune că vrei să ți-l fut, zice cu o voce gravă și senzuală.

Rămân nemișcată. Răsuflând greu, cu tot corpul tremurând, zic:

— Vrei?

— Știi că vreau. Știi ce altceva mai vreau?

Îi simt mirosul pe cearșafuri. Moscul cald și parfumul trupului său, acel miros de neșters și îmbătător al unui bărbat în floarea vârstei. Vreau să mă tăvălesc în așternuturi ca un câine în noroi, să mă învălui în mirosul lui, să-mi înăbuș pielea în acel miros delicios, ca să nu mi-l pot spăla niciodată de pe corp.

— Ce? șoptesc.

Se apleacă lângă urechea mea, atât de aproape, încât simt căldura care se desprinde de pe el în valuri.

— Totul. Vreau tot ce naiba ai de oferit, Kayla. Și vreau să îmi dai fără ezitare. Fără îndoială. Și fără regrete.

Dominarea și dorința din vocea lui mă fac să tremur. Sfârcurile mi se întăresc și pizda îmi pulsează, iar în clipa asta aș semna actul de proprietate al casei mele și tot ce mai dețin, dacă așa s-ar grăbi să mi-o tragă.

Zic:

— Bine.

Spre marea mea dezamăgire, el zice:

— Nu. Nu am ajuns încă în punctul acela.

— Eu am ajuns!

Expirația lui este sacadată, trimițând un jet de aer cald peste umărul meu.

— Fată dulce. Îmi place că ai spus asta. Dar nu ești încă acolo.

Își înfige dinții în umărul meu, făcându-mă să tremur de disperare.

— Cum ajungem acolo?

— E nevoie de timp.

Își strecoară un deget în mine, apăsând adânc. Gem și ador cum se simte, dar tot am nevoie de mai mult.

— Și de exercițiu.

Adaugă încă un deget, mișcându-l în mine în timp ce eu strâng cearșafurile.

— *Mult* exercițiu.

Își împinge degetele înăuntru și în afară, mușcându-mă mai tare, în timp ce mă fute cu degetele. Îmi înclin șoldurile și îmi desfac coapsele mai mult, inima îmi bate cu putere și corpul meu îi răspunde ca și cum ar cânta la el ca la un instrument.

— Oh, Doamne. Aidan. Aidan.

— Roagă-mă să te las să îți dai drumul, îmi ordonă în ureche.

— Da! Te rog, da, exact asta voiam să spun, te rog, te rog, îmi dai voie să îmi dau drumul?

Nu-mi pasă că mă bâlbâi. Nu-mi pasă cum arăt, contorsionându-mă fără noimă sub el. Nici măcar nu-mi pasă că tot ce a fost nevoie pentru a-i da frâiele minții și trupului meu au fost câteva cuvinte rostite pe tonul acela moale și poruncitor, care mă înnebunește cumva.

Tot ce mă interesează este focul dintre picioarele mele, pe care am nevoie ca el să-l stingă imediat.

— Uită-te la tine cum ți-o tragi cu degetele mele, mârâie el. Uită-te cum se mișcă șoldurile alea lacome. Oare iepurașul meu nu știe că trebuie să ia ceea ce vreau eu să-i ofer?

Este o întrebare care nu necesită un răspuns. Ceea ce este bine, pentru că oricum nu sunt capabilă să vorbesc în acest moment. Cu cea mai dominantă voce pe care a folosit-o până acum, Aidan zice:

— Aici, în patul ăsta, iată ce se întâmplă: eu ofer. Tu iei. Vei lua și vei lua până când vei ceda, apoi mă vei ruga să te rup din nou.

În pragul orgasmului, suspin.

— Să nu îndrăznești să-ți dai drumul fără permisiunea mea, mărâie el, împingând degetele acelea lungi și tari în mine, iar și iar.

Scot un sunet confuz de plăcere, mă împing frenetic în mâna lui și îmi dau ochii peste cap. Tocmai când sunt pe punctul să termin, Aidan își scoate degetele din mine. Ignorându-mi scâncetele de protest, îmi trage blugii peste picioare și îi aruncă. Apoi mă ridică în genunchi și îmi dă o serie de palme rapide și usturătoare la fund, în timp ce mă apucă de ceafă, ținându-mi capul și pieptul pe saltea.

Nu e de ajuns. Vreau mai tare, vreau mai repede, vreau să mă termine. Vreau să mă facă să-mi uit propriul nume. Se oprește din plesnit în clipa în care gem. Gâfâind, îmi zice:

— Vorbește cu mine.

— Mai mult.

Este singurul lucru pe care reușesc să-l spun răsuflat și întrerupt.

Își trece ușor mâna peste fundul încins, apoi se apleacă să mă sărute. Apoi aud sunetul unui fermoar care se deschide. O clipă mai târziu, capul penisului său tare îmi împinge intrarea.

Printre dinții strânși, zice:

— Repetă cuvântul de siguranță.

— Siropos.

— Fată cuminte.

Apucându-mă de șolduri, se împinge înăuntru cu un mârâit gutural. De data aceasta, geamătul meu este unul de recunoștință. Apoi mi-o trage. Tare și repede, cu degetele lui înfipte în carnea mea. Simt mușcătura rece a metalului pe spatele coapselor mele și îmi dau seama că nu și-a dat blugii jos până la capăt înainte să mi-o tragă. Nici el nu mai putea aștepta. Se apleacă, ajungând sub mine pentru a-mi strânge sânii. Gâfâind și trăgând de sfârcul meu tare, se înfige în mine fără încetare, până când gemetele mele sunt atât de puternice, încât ricoșează din pereți.

Pizda mea se strânge în jurul penisului său.

— Să nu îndrăznești, șuieră el.

Avertismentul nu face decât să mă înfierbânte și mai tare. Îmi flexez șoldurile în ritmul împingerilor lui, străduindu-mă să-l bag cât mai adânc în mine, până când, deodată, se oprește. Răsuflând greu, își mută mâna de la sânul meu în jos, între picioarele mele. Își alunecă degetele pe acolo, apoi își freacă vârfurile degetelor înainte și înapoi peste clitorisul meu umflat.

Așa cum, fără îndoială, știa că se va întâmpla, asta mă face să am instantaneu orgasm. Strigând, mă cutremur violent. Pizda mea se convulsionează, încleștându-se iar și iar în valuri dure și ritmice.

— Dă-ți drumul, iubito! Ah, la naiba, da, dă-ți drumul pentru mine!

Sună triumfător. Înțeleg atunci că momentul în care mi-a interzis să ating punctul culminant făcea parte din acest joc, știa că fiecare minut în care mă abțin va spori plăcerea mea atunci când, în sfârșit, îmi voi da drumul și sunt stupid de recunoscătoare că știe ce face, pentru că asta e exact ceea ce aveam nevoie. *El* este exact ceea ce aveam nevoie.

Un străin chipeș, cu secrete în privire și cu un mod de a mă privi ca și cum ar ști deja tot ce e de știut despre mine. Ca și cum aș fi o carte pe care a citit-o de o mie de ori și a subliniat toate pasajele preferate.

Ca și cum ar ști deja cum se va sfârși totul. Cade peste mine, împingându-mă pe abdomen pe saltea și prinzându-mă cu greutatea lui. Cu ambele mâini încleștate în părul meu se mai împinge cu putere de câteva ori, apoi îmi spune gemând numele.

Tresărind, se golește în corpul meu. Închid ochii și mă împotrivesc valului uriaș de emoții care crește până la maximum deasupra mea, apoi mă predau întunericului lui învolburat, în timp ce se prăbușește și mă poartă, rostogolindu-se, departe.

19

După aceea, nu ne mai vorbim.

Nu știu dacă el simte emoțiile la fel de intens ca și mine sau dacă pur și simplu nu are nimic de spus, dar se dă jos de pe mine și se duce în baie, închizând ușa în urma lui. Aud apa cum curge la robinet. Reapare cu o lavetă umedă și un prosop. Mă împinge în tăcere pe spate și îmi trece ușor laveta printre picioare, în timp ce eu stau întinsă, simțind ca și cum toate oasele mi s-au transformat în lichid.

Mă șterge cu prosopul de mână, apoi se ridică și stinge lumina. Se târăște pe saltea lângă mine, mă rostogolește pe o parte, mă trage la pieptul lui și își îngroapă fața în părul meu, inspirând adânc.

Când expiră, e ca și cum o sută de ani de frustrări înăbușite îi părăsesc corpul în aceeași respirație. În cele din urmă, respirația lui încetinește până la o cadență adâncă și uniformă, care îmi spune că doarme.

Stau întinsă în întuneric, învăluită în căldura lui și mă gândesc la Michael.

Am fost o soție bună?

Nu știu. Am încercat să fiu. Mai mult decât orice, am vrut să-l fac fericit. Și el a vrut ca eu să fiu fericită și am crezut că

suntem perfecți unul pentru celălalt. Ne *potriveam* ca niște piese de puzzle.

Dar relația noastră nu a fost deloc așa. Știu că nu e corect să fac comparații. Știu, de asemenea, că este nedrept că l-am mințit pe Aidan și i-am dat de înțeles că sunt despărțită de soțul meu, în loc să-i spun adevărul, pur și simplu. Dar m-a prins cu garda jos. Nu aveam idee că se va întâmpla nici măcar ceva care să semene cât de puțin cu ce se întâmplă. Nu eram pregătită pentru amploarea atracției noastre, pentru forța ei, pentru felul în care sunt atrasă de el cu o intensitate căreia mă simt ciudat de neputincioasă să îi rezist. Așa că l-am lăsat pur și simplu să creadă asta. O parte din mine vrea să creadă că nu acesta este adevărul: soțul meu este mort. A căzut de pe barca noastră și s-a înecat. Am văzut cum s-a întâmplat. Poate că nu i-am spus lui Aidan despre asta din cauză că nu vreau să retrăiesc ultima parte. Zbaterea și țipetele. Strigătele disperate ale lui Michael după ajutor devenind tot mai slabe, pe măsură ce barca se îndepărta tot mai mult. Mirosul de fum de pe apa întunecată și râsul îngrozitor și fragil care părea să vină de peste tot din jur. Nu i-am spus detectivului care m-a interogat după accident despre râs. Nu e ceva ce pot explica.

Probabil că am adormit la un moment dat, pentru că următorul lucru pe care îl știu este că în cameră este lumină și mâna mare a lui Aidan îmi mângâie ușor fundul. Este încă în spatele meu, în aceeași poziție în care era când a adormit.

Murmură:

— 'Neața, iepuraș dulce. Ai dormit bine?

Întorcându-mi capul spre el, inspir și îmi întind picioarele, îndoindu-mi degetele.

— Cred că da. Tu?

Îmi apasă un sărut pe ceafă. Mâna lui se plimbă pe șoldul meu și coboară între picioarele mele.

— Ca mort.

— Hmm. Chestia aia mare și tare care mă împunge la spate nu pare foarte moartă.

— Nu o poți învinovăți. Are o femeie frumoasă și goală în patul ei, spune râzând.

Când își strecoară degetele în pizda mea și le trece peste clitoris, oftez de plăcere.

— Sunt obsedat de sunetul ăsta, zice el cu voce mai gravă. De toate sunetele pe care le scoți. Nu mă pot sătura de tine, Kayla.

Mă mușcă de umăr. Nu tare, dar dominant. Precum ceva ce ar face un animal înainte de a-și poseda partenera.

— Tremuri.

— Nu e de la frig.

— Știu, iubito. E timpul să te așezi pe fața mea.

Deschid brusc ochii.

— Pardon?

— M-ai auzit. Și de acum încolo mă aștept să te supui unui ordin de prima dată când ți-l dau.

Bătăile inimii mele se întețesc. Rămân nemișcată, cu mintea luând-o la goană cu un milion de kilometri pe oră, până când mă aventurez ezitant:

— Vreau să te întreb ceva, dar nu vreau să crezi că sunt neascultătoare. Încerc doar să-mi dau seama care sunt regulile.

Mă sărută pe umăr, apoi pe gât. De fapt, ce face el nu e chiar sărut. E mai degrabă un fel de a linge și de a suge. Ca și cum mi-ar gusta pielea și ar găsi-o delicioasă. Ciupindu-mi lobul urechii, îmi șoptește:

— Cere-i stăpânului tău permisiunea de a vorbi.

Oh, Doamne. Oh, Doamne sfinte din ceruri, asta chiar se întâmplă.

El! Tocmai! A spus! Asta!

Alintându-mi calm umerii și gâtul cu buzele și limba, Aidan își trece leneș degetele înainte și înapoi peste clitoris, care acum este dureros de sensibil. Sfârcurile mele sunt și ele la fel. Așa

cum e întregul meu sistem nervos, pe care îl simt de parcă ar fi pe cale să explodeze. Respirând repede, șoptesc:

— Îmi dai, te rog, permisiunea de a vorbi... stăpâne?

Vocea lui joasă și hipnotică zice:

— Da, iepurașul meu perfect și drăguț. Ai voie.

Apoi își apasă dinții pe partea laterală a gâtului meu și îi strecoară un deget înăuntrul meu. Strigătul meu de plăcere este moale și frânt. Îmi ia o clipă să-mi amintesc ce naiba voiam să spun.

— Eu... nu știu exact la ce te referi când spui să mă așez pe fața ta.

— Nu este chiar o știință.

— Da, dar vreau să spun, din punct de vedere logistic, cum funcționează? Mă sprijin cu mâinile de perete pentru echilibru?

Pare surprins.

— Nu ai mai făcut-o niciodată?

— Nu. Și nu vreau să te sufoc.

Râsul lui este înăbușit în pielea mea. Apoi geme.

— La naiba, ești dulce. Ești atât de dulce, încât îmi vine să-mi înfig dinții în fiecare centimetru din tine.

— Te descurci destul de bine cu asta până acum.

Mă rostogolește pe spate și îmi cuprinde fața în palmă. Privindu-mă cu atenție, zice:

— Ce altceva nu ai mai făcut?

— Tot ceea ce nu include misionar sau pe la spate, cu luminile stinse. Oh, și oral. Dar nimic...

— Ce?

Mi se încălzesc obrajii, ai naibii.

— Pervers.

— Definește pervers.

— Cred că știi la ce mă refer, domnule.

Încearcă să nu râdă de mine. Strângându-și buzele, cu ochii aprinși, dă din cap.

— Stăpân sau sir. Fără domni. Îți voi da o singură permisiune, dar, data viitoare, lipsa de respect îți va aduce o palmă peste fund.

Îi zâmbesc.

— Spui asta de parcă nu ai ști deja că îmi place când mă plesnești peste fund.

Se uită la mine în tăcere pentru o clipă, râsul lui dispărând. Apoi vorbește pe un ton aspru:

— Aș vrea să știi cât de perfectă ești. Cât de diferită și perfectă. Nu am mai întâlnit pe nimeni ca tine. Ori de câte ori suntem împreună, mă simt ca un om nou. Un bărbat mai bun. Ca și cum tot ce mi s-a întâmplat rău nu mai contează, pentru că zâmbetul tău dulce le ia pe toate.

Căldura mă cuprinde. Parcă cerul tocmai s-a deschis și sunt scăldată într-o rază strălucitoare de soare, din cap până în picioare. Simțindu-mă timidă, șoptesc:

— Ce lucru frumos spui. Mulțumesc.

Mă privește fix, ochii lui trecând încet peste trăsăturile mele, apoi mă sărută apăsat, cu mâna încă pe obrazul meu. Apăsat pe gura mea, murmură:

— O să mă întind pe spate, iar tu o să te așezi pe fața mea, iubito. Nu-ți face griji că mă vei sufoca. O să te țin eu în sus. Ești gata?

Palpitând de dorință și jenă, șoptesc:

— Da, sir.

Când expiră cel mai slab dintre gemete, știu că l-am mulțumit. Mă înspăimântă cât de mult îmi doresc brusc să-l mulțumesc din nou.

Se rostogolește pe spate și mă trage deasupra lui, încleștându-și mâinile în jurul taliei mele. Mă împinge spre perete, așa că mă urc înainte pe mâini și genunchi, în timp ce el se lasă mai jos pe saltea. Când genunchii mei sunt de o parte și de alta a capului său, mă trage în jos de șolduri, până când stau cu păsărica chiar deasupra gurii lui și mă uit la el între picioarele mele desfăcute.

Mă avertizează:

— Nu-ți da drumul până nu-ți dau eu voie.

Și îi simt gura pe clitoris. Eu gâfâi. Coapsele îmi tremură. Îmi închid pleoapele. El mă stabilizează, prinzându-mă de șolduri, apoi mă prinde cu ambele mâini și îmi strânge sânii. Îmi mângâie sânii și îmi ciupește sfârcurile, în timp ce îmi linge pizda și mă îndoiesc că voi mai gândi limpede vreodată.

Când gem ușor, îmi ia o mână de pe piept și mă plesnește peste fund. Este tare și ustură, iar mie îmi place. Îmi pun palmele pe saltea și îmi fixez coatele. Îmi flexez șoldurile pe gura lui Aidan. El scoate un sunet moale de aprobare, așa că îmi flexez din nou șoldurile. El trage de sfârcul meu tare și mă plesnește peste fund, făcându-mă să gem tare de plăcere.

— Trage-mi-o în gură, îmi ordonă el. Călărește-mi fața, iubito. Nu mă face să-ți spun din nou.

— *Da, sir.*

Îmi mișc pizda pe fața lui, râzând înăbușit când își bagă limba adânc în mine. Râsul se stinge repede, pentru că gura lui îmi dă o senzație al naibii de plăcută. Nu mă mai îngrijorez că l-aș putea sufoca și mă concentrez pe senzația gurii lui fierbinți și umede dintre picioarele mele și a degetelor lui pricepute, care îmi ciupesc sfârcul și îmi apasă pe șolduri. O contracție ascuțită a uterului mă face să gem. Jucându-se în continuare cu sfârcul meu, Aidan își strecoară un deget în mine și îmi suge clitorisul cu mai multă forță. Șoptesc răgușit:

— Oh. Aidan. Oh, Doamne, ce senzație *uimitoare*!

— Vrei să îți dai drumul?

— Da, te rog.

— Nu încă.

Mă mănâncă, până când gem cu frânturi, coapsele îmi tremură tare și sunt sigură că voi cădea înainte de a ajunge la orgasm. Apoi își trage degetele pe spatele meu, de la omoplați până la fese, și râde pe pielea mea când mă cutremur.

— Trebuie să îți dai drumul, iubito?

— Da! Te rog!

— Atunci ar fi bine să o meriți.

Înainte să pot descifra ce ar putea însemna asta, mă trage în jos de șolduri, forțându-mă să mă târăsc înapoi cu un metru sau cam așa ceva. Apoi se răsucește sub mine, poziționându-se pe spate, astfel încât scula lui tare să fie în dreptul gurii mele, iar genunchii mei sunt din nou de o parte și de alta a capului său.

Îmi ordonă:

— Suge-mi pula, iepuraș, și își îngroapă fața în pizda mea.

Îi prind erecția cu o mână și îmi cobor capul pentru a-i linge capul. Aidan mârâie de plăcere, un sunet care vibrează delicios prin pelvisul meu. Apoi își pune o palmă pe zona de jos a spatelui meu și mă obligă să mă întind pe burta lui, piele pe piele, în timp ce el îmi răsfață pizda cu limba, iar eu îi sug scula.

El se împinge în gura mea. Îmi flexez șoldurile spre limba lui. Amândoi gemem și suntem frenetici, pielea noastră este acoperită de sudoare, iar dacă nu-mi dă voie să îmi dau drumul, în curând o voi face oricum. Când scot un sunet înalt, din fundul gâtului, știe că nu mai pot rezista.

— Înghite-mi sperma, apoi ai permisiunea mea să ai orgasm, îmi zice el, gâfâind. Dar nu înainte. Ești gata?

Emit un sunet disperat de consimțământ, pe lângă penisul tare, și continui să sug și să-mi plimb mâna în sus și în jos pe el.

— Bravo, fetițo.

Învârtindu-și limba în jurul clitorisului meu inflamat, se împinge în gura mea, întinzându-mi buzele până când lăcrimez și mă lupt cu dorința de a mă strâmba. Apoi mă apucă de ceafă și mă strânge.

Ajunge la climax cu un mârâit, revărsând spermă fierbinte pe limba mea, zvâcnind puternic. Eu sug și înghit iar și iar, respirând pe nas, cu tot corpul tremurând. Încă ținându-mă de ceafă, Aidan îmi plesnește fundul de trei ori, cu putere, apoi îmi bagă un deget adânc în pizdă. Sufocată de scula lui, mă convulsionez în jurul degetului său.

— Asta e fata mea cuminte și perfectă, mârâie el, împingându-și șoldurile, împingându-și scula mai adânc în gâtul meu. Înghite fiecare picătură nenorocită, în timp ce îți dai drumul pentru mine.

Orbită de plăcere, zvâcnesc neputincioasă, gâfâi cu gura pe erecția lui și fac ce mi se spune. Mă laudă cu cuvinte pe care le aud, dar nu le înțeleg. Sunt undeva departe, zbătându-mă prin spațiu, cu mintea înflăcărată de focuri de artificii, cu trupul scăpat complet de sub control. Sunt o străină pentru mine însămi în acest moment. Cineva fără limite și fără griji, o femeie în același timp perfect împăcată, dar complet uimită de acțiunile ei. A tras o sfoară pe care nu știam că o am ascunsă în mine și m-a descătușat din interior spre exterior.

Apoi mă răstoarnă pe spate, îmi aruncă gleznele pe umerii lui, își bagă scula încă tare în mine și mi-o trage din nou.

20

Mai târziu, stau întinsă lângă el, cu capul sprijinit pe pieptul lui, cu piciorul aruncat peste al lui, cu trupul parcă fără oase. Sunt un castron de jeleu, tremurândă și epuizată. Nu m-am simțit niciodată atât de vie. Privind în sus, spre tavan, Aidan murmură:

— Trebuie să te întreb ceva. Și vreau să fii sinceră când răspunzi.

Aștept în tăcere. Nu mi-a dat permisiunea să vorbesc și încă nu-mi este foarte clar cum și când se aplică toate aceste reguli ale lui, așa că aștept și nu spun nimic.

Pieptul lui se ridică și coboară odată cu o respirație adâncă.

— Care sunt șansele să te împaci cu soțul tău?

O durere bruscă și ascuțită mă înjunghie sub stern. Închid ochii strâns.

— Niciuna.

— Da?

— Da.

— Atunci de ce mai porți verigheta?

Mă gândesc la asta pentru o clipă.

— Nu prea știu. Din obișnuință, presupun. Te deranjează?

— Da și nu.

Nu explică mai mult. Am senzația că așteaptă să spun ceva, dar nu pot fi sigură.

— Te rog, pot să îți pun o întrebare?

El murmură:

— Iepuraș dulce, poți să mă întrebi oricând orice.

— Serios?

— De ce pari surprinsă?

— Pentru că nu sunt sigură când facem chestia cu permisiunea și când nu și nu vreau să intru în necazuri. Sau să te nemulțumesc, adaug încet.

Gemetele lui sunt joase. Trăgându-mă mai aproape, îmi sărută creștetul.

— Kayla, șoptește el. Totul la tine mă mulțumește.

Strângându-mă mai aproape de el, zâmbesc.

— Totuși, poți să-ți dai seama care e problema, nu-i așa? Adică, nu am nicio experiență cu genul ăsta de lucruri.

Mă răsucește pe spate și se ridică pe un cot, privindu-mă cu o dorință înflăcărată.

— Nici eu.

Râd privindu-l în ochi.

— Asta e o minciună totală!

— Nu vorbeam despre sex.

Râsul meu se stinge. Confuză, mă uit la el cu sprâncenele încruntate.

— Atunci despre ce vorbești?

Își pune palma pe pieptul meu, chiar deasupra inimii mele.

— Despre asta. Noi. Tu și cu mine. Cât de ușor este. Cât de simplu. Cât de bine. Dar tu încă porți verigheta și nu te simți confortabil să mă săruți în casa ta, iar asta îmi spune tot ce trebuie să știu despre ce e în mintea ta. Și înțeleg, chiar înțeleg. Toată viața ta a fost dată peste cap. E de înțeles că nu ești pregătită pentru asta. Dar trebuie să fiu sincer. Nu voi fi o recompensă. Nu voi fi tipul cu care îți distragi atenția pentru o vreme ca să te simți mai bine, apoi te îndepărtezi de el când te simți bine.

Deci cred că ar trebui să mă opresc acum, înainte să-mi sfâșii inima, pentru că deja îmi dau seama că o să mă distrugi, dacă mai durează mult și apoi pleci.

Mi se taie respirația. Rămân întinsă, privindu-l cu ochii mari și inima bătând cu putere, șocată de sinceritatea lui. Când îmi revin, spun cu fermitate și supărare, cumva chiar spre surprinderea mea:

— Nu.

Cu ochii întunecați și arzând, se uită fix la mine. Tăcerea lui mă înfurie și mai tare.

— Nu poți să decizi cum va decurge totul, înainte să se ajungă undeva, Aidan. Înțeleg că nu vrei să fii o consolare, dar ai putea să spui: „Hai să o luăm încet" sau „Hai să vorbim despre așteptările tale", dar în loc de asta, tu decizi singur că te desparți de mine? Chiar înainte de a fi o relație oficială? La naiba cu asta. Nu așa merge treaba. Poți să-mi dai ordine în pat cât vrei, dar când vine vorba despre decizii în legătură cu relația noastră, facem asta împreună. Refuz să fiu o aventură de o noapte.

După un moment de tăcere intensă, el zice aspru:

— Este deja mai mult decât o aventură de o noapte.

— Bine. O aventură de trei nopți. Cum zici tu.

Mă uit fix la el, până când ceva din ochii lui se topește.

— Relație? Așa numești tu asta?

— Am spus ce am spus. Acceptă asta.

— Oh, iepuraș, respiră el cu un fior în voce, ești *atât de aproape* să primești bătaia vieții tale.

Îmi vine să lovesc cu călcâiele în saltea de frustrare. Și poate să țip puțin, de asemenea. Dar stau nemișcată, cu buzele lipite și nările vibrând, strigându-i înjurături în minte. Apoi îmi amintesc că nu am nici măcar un afurisit de picior pe care să mă ridic. Furia mea e deplasată. Nu el este cel care ascunde aici un detaliu important despre viața lui personală. Eu sunt aia.

Dar apoi îmi amintesc că nu am absolut nicio idee despre ceea ce ascunde el sau nu. În afară că deține o firmă de acoperișuri,

că are un prieten pe nume Jake, pe care îl cunoaște din liceu, și că e posibil sau nu să-și fi omorât propriul tată, nu știu nimic.

Ceea ce face ca toată această conversație să fie cu atât mai bizară pentru amândoi. Închid ochii și expir adânc. Aidan ordonă:

— Ochii la mine, Kayla.

Deschid ochii și mă uit fix la el.

— Oh, ne-am întors din nou la stăpân și sclavă? Scuză-mă cât mă duc pe internet să caut un chiropractician care să-mi trateze urmele de plesnituri.

Își lasă capul în jos și își lipește buzele de urechea mea.

— Ai idee cât de tare vreau să te plesnesc chiar acum?

Nu mă pot abține. Zâmbesc.

— Sentimentul este reciproc.

Se rostogolește peste mine, izbindu-mă de saltea cu greutatea corpului său.

— Oof!

Mă zbat slab sub el, plesnindu-l.

— Mă strivești!

— Îți place, murmură el, ținându-mi capul între ambele mâini și privindu-mă intens. Acum nu mai behăi și ascultă-mă.

Rămân nemișcată, aruncându-mi brațele în jos pe saltea un pic prea dramatic, după cum reiese din strâmbătura buzelor lui.

— Regina dramelor.

— Tiran.

— Poți paria pe fundul tău dulce că sunt. Și îți place asta la mine.

Așteaptă o confirmare, în timp ce eu îi privesc bărbia.

— Kayla.

Știu ce înseamnă acel ton de avertizare din vocea lui. Expir, dându-mi ochii peste cap.

— Bine, da, îmi place.

Nu mă pot abține să adaug:

— De obicei.

— Strengară. După cum spuneam... zice râzând și sărutându-mă pe vârful nasului.

Vocea lui scade apoi până la o șoaptă.

— Mulțumesc.

La naiba, are un fel de a mă lua prin surprindere.

— Pentru ce?

Clatină din cap, ceea ce înseamnă că nu voi primi nicio explicație. Zic cu vioiciune:

— Hei, am o idee!

— Ce anume?

— Ce-ar fi să mă înveți limbajul semnelor, astfel încât, atunci când vei decide brusc că nu mai vrei să folosești cuvinte, să putem continua să vorbim.

Privirea mea este tăioasă. A lui este întunecată. Apoi îi zâmbesc, pentru că este evident că a înțeles ce vreau să spun și nu prea am chef să mă mai cert. Îmi înfășor brațele în jurul spatelui lui. Știind foarte bine care este răspunsul, întreb inocent:

— Deci, o termini cu mine sau nu?

Nu mă pot hotărî dacă expresia lui este de admirație sau de iritare. Poate o combinație din ambele. Zice fără menajamente:

— Vrei să o fac?

La naiba. A întors totul împotriva mea.

— Nu.

Cercetându-mi ochii pentru orice semn de ambivalență, zice mai încet:

— Ești sigură? Nu e prea târziu să renunți la asta.

Nu sunt sigură dacă e imaginația mea sau nu, dar îmi pare că există o vagă amenințare îngropată undeva acolo. Ca și cum ar crede că există o linie invizibilă în nisip, pe care nu am trecut-o încă, dar odată ce o facem nu mai există cale de întoarcere pentru niciunul dintre noi. Îmi plimb mâinile peste umerii lui și în părul lui. Mă uit în ochii lui și aprob din cap.

— Spune-o cu voce tare, îmi ordonă el.

— Sunt sigură.

După câteva clipe de tăcere, zice:

— Bine.

Mă ascund după un râs neîncrezător.
— Doamne, ești nebun.
Ochii lui întunecați sclipesc și zice încet:
— Nici nu ai idee.
Și eu la fel, armăsarule.

După un duș și o omletă grozavă făcută de Aidan, îi spun că probabil ar trebui să plec. Nu răspunde decât cu mult după ce a terminat de mestecat și a înghițit. Nu sunt sigură dacă își ia în mod deliberat un moment pentru a se gândi la răspuns sau dacă, pur și simplu, îi place foarte mult omleta aia. Uitându-se la farfuria lui, întreabă:
— Ai ceva de făcut azi?
— Sunt în urmă cu lucrul.
Dă din cap gânditor.
— Tu ce ai de gând să faci?
— Lucrez la casă duminica.
— Ce casă?
— Casa mea.
— Ai o casă? întreb surprinsă.
Se uită la mine și încuviințează din cap.
— Construiesc una în cealaltă parte a insulei.
— *Construiești o casă?* Adică din beton și toate cele?
— Nu, din lebede origami.
Îi zâmbesc.
— Iată din nou devastatorul tău simț al umorului. Serios, chiar construiești o casă de la zero?
Îmi aruncă o privire de parcă ar trebui să știu deja că este pe deplin capabil de asta și de orice alt proiect pe care și l-ar putea pune în minte. Cum ar fi, să zicem, să construiască o navă spațială din cutii de aluminiu reciclate.
— Uau, Aidan. E impresionant.

El aprobă din cap, întorcându-şi atenţia la omletă.

— Pot să o văd?

Înlemneşte.

— Vrei? mă priveşte şi mă întreabă aspru.

— Bineînţeles că vreau. De ce eşti şocat?

Clatină din cap şi se uită în jos la farfurie. Îl las cu nerăbdare să rumege răspunsul, ştiind că s-ar putea să nu-mi ofere niciodată unul, dar nutrind speranţa. Apoi zice încet:

— Încă nu sunt sigur care sunt termenii.

Nu este mult, dar este suficient.

— Nici eu. Ce-ar fi să ne dăm seama pe parcurs?

Ridică privirea spre a mea.

— Sau am putea decide chiar acum.

— Asta vrei?

El dă din cap scurt. Îi zâmbesc şi îl tachinez:

— Deci negociem.

— Amuzant, zice ursuz.

— Doar îmi amintesc că este lucrul tău preferat.

— Să fiu în tine este lucrul meu preferat, zice fără să piardă o clipă. Să te fac să îţi dai drumul este lucrul meu preferat. Să ştiu că tu nu ai aventuri de-o noapte, dar faptul că ai făcut o excepţie pentru mine este lucrul meu preferat. Orice altceva este acum pe locul doi.

Mă muşc de obraz, în timp ce urechile mi se încing. El zice mai încet:

— Spune-mi să nu mai vorbesc aşa şi o să tac. Nu vreau să te sperii.

Îl studiez. Într-un simplu tricou alb şi blugi, este încordat şi fără zâmbet şi atât de chipeş, încât pare imposibil.

— Ştii că nu mă sperii, îi spun susţinându-i privirea.

— Am vrut să spun să nu te alung.

— Ştiu ce ai vrut să spui. Răspunsul meu este acelaşi.

Ne privim fix unul pe celălalt peste masă, până când el îşi împinge farfuria deoparte şi se aşază la loc pe scaun. Cu vocea joasă şi privirea arzând, zice:

— Vino aici.

Are din nou privirea aceea de prădător în ochi, ca și cum el ar fi vânătorul și eu aș fi prada lui. Stând în picioare, fiecare terminație nervoasă din corpul meu îi răspunde cu toată atenția. Pulsul, respirația și temperatura corpului îmi urcă. Îmi umezesc buzele, mă ridic și ocolesc încet masa. De îndată ce sunt la îndemână, mă prinde de încheietura mâinii și mă trage în poala lui. Își afundă mâinile în părul meu și îmi apropie fața de a lui, în timp ce îmi pun palmele pe pectoralii lui. Privindu-mă adânc în ochi, îmi zice răgușit:

— Spune-mi ce vrei.

Nici măcar nu trebuie să mă gândesc la asta.

— Să continui să fac asta. Să ajung să te cunosc mai bine. Să petrec timp cu tine și să văd unde se ajunge.

Își umezește buzele. Privirea îi coboară spre gura mea.

— Ce altceva?

Înghit nervos, apoi șoptesc:

— Să te mulțumesc.

— Nu trebuie să spui asta.

— Știu.

Respirația lui devine agitată. Îi simt erecția. Sub palmele mele, inima lui bate un ritm rapid, în staccato.

— Dă-i un sărut leului tău, iepuraș. Să fie dulce.

Duritatea tonului și dorința din ochii lui mă fac să tremur. Îi iau fața în mâini și îi apăs un sărut moale pe gură. Apoi îmi frec obrazul de al lui, închizând ochii și oftând de plăcere când barba lui îmi gâdilă pielea. El îmi murmură numele.

— Da, sir?

Un fior delicat îi străbate pieptul când îi spun așa. El murmură:

— Doamne. O să mă omori, nu-i așa?

— Oh, haide, Fight Club. Ești un dur. Poți să faci față.

Mă sărută, devorându-mi gura, gemând încet în ea, în timp ce îmi ține capul ferm și ia ce are nevoie. Când întrerupe sărutul

amândoi respirăm greu. Se uită în ochii mei cu o expresie de agonie. Surprinsă, îi trec un deget pe buza de jos și îi șoptesc:

— Aidan. Ce este?

Își strânge dinții atât de tare, încât un mușchi din maxilar îi zvâcnește. Clatină din cap scurt și ferm. Nu are de gând să-mi spună care e problema. Oftez din nou, prevăzând multe din aceste absurdități tăcute în viitorul nostru.

— Îmi dai, te rog, permisiunea să-ți spun că ești o pacoste?

O urmă de zâmbet iese la suprafață din adâncurile întunecate ale ochilor lui.

— Ai grijă, iepuraș dulce.

Clipesc inocent.

— Oh, nu am făcut asta cum trebuie?

Își coboară pleoapele și se uită la mine în timp ce un mârâit periculos îi răsună în piept.

— Bine, în regulă. O să fiu cuminte.

Zâmbind, îi dau un pupic pe buze.

— Putem merge să vedem casa ta acum? Abia aștept să aflu ce fel de locuință își construiește un rege leu. Sper că ți-ai amintit să lași spațiu pe pereți, ca să atârni toate pieile de iepuraș pe care trebuie să le fi colecționat.

Eliberându-și pumnii din părul meu, îmi cuprinde obrazul și mă sărută ușor.

— Pereții sunt goi, murmură el. Nu mi-am dorit niciodată să prind un iepuraș până acum.

Un milion de fluturi mici își iau zborul deodată din stomacul meu. Cad la pământ, uciși de un îngheț arctic brusc, când Aidan adaugă ferm:

— Dar e timpul să te duci acasă.

— Uau, apropo de stricat cheful, mormăi. Văd că tot timpul pe care l-ai petrecut la școala de vrăjeală a fost o risipă de bani totală.

— Ai spus că trebuie să lucrezi. Nu vreau să îți stau în cale. Și dacă o să mai faci pe deșteapta cu mine din nou, o să te alegi cu...

— Știu. O bătaie.

— Nu. Îți place prea mult. A devenit o recompensă. Data viitoare când o să te obrăznicești, o să fii pedepsită.

Îl analizez serioasă cu ochii mijiți.

— Pedepsită cum?

— Încearcă-mă și vei afla.

Zâmbește la expresia mea încruntată. Apoi mă pune în picioare, se ridică și mă conduce spre ușa din față. Deschizând-o, zice:

— Vorbim în curând. Între timp, îmi dă o palmă la fund, ferește-te de belele.

Se apleacă, îmi dă un sărut ferm și rapid, mă împinge peste prag, apoi îmi închide ușa în nas. Ofensată, strig:

— La revedere, Aidan!

De cealaltă parte a ușii se aude un râs stins.

— Ne vedem mai târziu, Kayla.

Cobor treptele spre parcare, întrebându-mă de ce nu spune niciodată la revedere și de ce mi-a evitat întrebările pe subiectul ăsta de fiecare dată când l-am întrebat.

Alte mistere pe care să le adaug la colecția care se tot mărește. Mă pierd în gânduri, în timp ce mă urc în mașină și o pornesc, dar înghețcând văd obiectul de pe bord, deasupra volanului.

O monedă buffalo de 5 cenți din 1937.

21

Mă uit fix la monedă cu inima palpitând și mintea dând înapoi de parcă aș fi zărit un șarpe cu clopoței. După un timp, când îmi fac curaj, întind mâna spre ea, tremurând. O simt anormal de rece, de parcă ar fi fost ținută într-un congelator. Dar nu a fost într-un congelator. A fost acolo unde am lăsat-o, într-un sertar al biroului meu. Și acum e aici. În mașina mea. Mașină parcată în fața barului deasupra căruia locuiește Aidan.

Mă uit în jur, dar nu văd pe nimeni. Parcarea și trotuarele sunt pustii. Sunt câteva mașini parcate de-a lungul străzii, dar se află la ceva distanță, lângă o brutărie. Cu adevărat speriată, mă uit din nou la monedă. Unul din două lucruri s-a întâmplat aici. Fie am luat-o din sertarul de la birou și nu-mi amintesc să fi făcut asta, și am lăsat-o pe bord, fie altcineva a luat-o din sertar și a pus-o aici ca să o găsesc eu.

Ceea ce nu are logică. Cine ar face așa ceva? Și de ce?

Tremur, arunc moneda în suportul de pahare dintre scaunele din față și caut poșeta în spatele scaunului pasagerului. Doar am luat cheia înăuntru cu mine la Aidan aseară, dar acum nu pot fi sigură dacă am încuiat sau nu portierele. Le-am descuiat mai devreme?

Nu știu. Nu-mi amintesc.

Cum pot să nu-mi amintesc?

Încep să intru în panică din ce în ce mai tare, în timp ce-mi caut telefonul mobil în geantă. Navighez spre aplicația de securitate și o încarc. Înjur când îmi dau seama că va trebui să derulez aproximativ douăsprezece ore de înregistrare video, ca să văd dacă a fost cineva în casă în timp ce eu am fost plecată.

— Dar nu e posibil, șoptesc. S-ar fi declanșat alarma.

Ceea ce înseamnă că aș fi primit un telefon de la firma de securitate a lui Jake, dar nu există niciun apel. Nu am notificări. Așa că singura posibilitate rămasă este că am lăsat moneda aici și am uitat.

Îmi sprijin fruntea de volan, închid ochii și respir adânc, încercând să nu mă sufoc. Problemele astea de memorie trebuie să fie cauzate de ceva mai serios decât stresul, dar sunt extrem de precaută cu doctorii. Moartea ambilor mei părinți a fost cauzată de diagnostice medicale greșite. Mama a murit pentru că medicul ei a diagnosticat greșit simptomele cancerului pulmonar ca fiind cauzate de astm, iar tata pentru că medicul i-a spus că durerile din piept pe care le avea de 12 ore nu erau altceva decât arsuri la stomac. Doctorul i-a prescris antiacide, când, de fapt, tata suferise un atac de cord. Când a fost dus la urgență, a fost prea târziu.

Și nu am citit undeva că cele mai multe infecții mortale sunt provocate în spitale?

— Ai nevoie de ajutor, îmi zic. Nu mai căuta explicații.

Dar ce i-aș putea spune unui doctor? „Bună, eu sunt Kayla! Aud zgomote ciudate în casa mea, borcanele zboară singure din dulapurile din bucătărie, memoria mea are multe lacune, corespondez cu un tip din închisoare și la trei săptămâni după ce mi-a murit soțul am început o relație sexuală intensă cu un bărbat care mă numește iepurașul lui!"

Și să nu uităm de moneda de 5 cenți care a reapărut în mod misterios și de tipul ciudat cu pălărie, care m-a spionat din spatele unui copac și nu a lăsat nicio urmă. *În noroi.*

Secția de psihiatrie, vin acum.

Respiră, Kayla. Calmează-te și respiră.

Mă tem că nu am pornit alarma înainte să plec de acasă, dar când ajung, observ că funcționează așa cum trebuie. Introduc codul să o resetez, apoi stau în hol și ascult. Nu știu exact ce. Casa e cuprinsă de liniște. Când intru în bucătărie, mă aștept să văd mai multe sertare și dulapuri deschise, dar nu e nimic în neregulă. Trec din cameră în cameră, verific tot, până când sunt convinsă că nu se ascunde niciun străin în dulapuri sau în spatele ușilor.

Numai că asta nu mă mulțumește. Sunt paranoică și nu știu ce să fac în privința asta. Așa că fac ceea ce ar face orice persoană rațională, adică îmi torn un pahar de vin.

Apoi mă închid în biroul meu și mă străduiesc să lucrez, ignorând îngrijorarea că beau vin înainte de prânz și încercând să pretind că este un comportament normal, când, în realitate, toată lumea știe că negarea obiceiurilor legate de băutură este categoric un semnal de alarmă pentru alcoolism.

— Oh, cui îi pasă? mormăi, uitându-mă la planșa mea de desen. Am lucruri mai importante pentru care să-mi fac griji.

După o oră, mă dau bătută. Las creionul și mă frec la ochi, apoi mă duc în bucătărie și îmi umplu paharul de vin. Sprijinindu-mă de blat, apăs pe butonul Derulează din aplicația de securitate de pe telefon și mă așez pentru o vizionare video de mare viteză, în sens invers. Am o presimțire proastă că revederea zilnică a afurisitului de flux al camerei este pe cale să devină noul meu hobby.

Îmi ia ceva timp să trec prin toată filmarea, de la ora la care am plecat aseară și până când m-am întors în această dimineață, dar nu găsesc nimic neobișnuit. Spre zori, două veverițe se fugăreau pe alee. Imediat după miezul nopții, un raton gras a ieșit din grămada de lemne de pe veranda din spate și a dispărut în întuneric. În afară de asta, a fost liniște. Abia când mă întorc la birou, cu încă un pahar de vin, văd ceva interesant.

Un băiețel blond de vreo cinci sau șase ani se joacă singur pe peluza din spate. Îmbrăcat într-o jachetă roșie, pantaloni

asortați și cizme de ploaie galbene, aleargă zâmbind după fr... ze și le aruncă în aer. La un moment dat, cade, țipă râzând ... timp ce se prăbușește cu fața în iarbă, se rostogolește și face ... mâna spre cer.

Privindu-l pe fereastră, mă întreb dacă s-o fi mutat vreo familie nouă în cartier. Sau poate că e nepotul cuiva, venit în vizită? Nu mă pot gândi la nimeni din apropiere care să aibă copii mici. Dar de ce ar fi crezut mama lui că e o idee bună să-l lase pe acest copil să se joace pe peluza mea? Casa este situată în mijlocul a două zone împădurite. Trebuie să faci un efort ca să ajungi aici. Doar dacă nu cumva au mers pe jos pe plajă? Și unde este mama lui, oricum? Nu se vede niciun adult. Doar acest mic și vesel preșcolar care îmi distruge iarba.

Oftând, pun paharul de vin pe birou și ies din cameră. Trec prin bucătărie în drum spre spălătorie, apoi prin garaj și ies pe ușa laterală spre curtea din spate. Când mă uit în jur însă, puștiul a dispărut.

— Alo? E cineva pe aici? strig.

Singurul răspuns este țipătul singuratic al unui pescăruș care se învârte departe pe deasupra. Înfrigurată, pentru că am uitat să-mi pun o jachetă, merg până în spatele casei și mă uit în jos, spre stradă. Nu văd pe nimeni. Aleea este goală. Mă uit înapoi spre plajă, dar și acolo e pustiu. La fel și printre copacii aflați de o parte și de alta a casei.

— Unde ai plecat, nenorocit mic? mormăi iritată.

Ultimul lucru de care am nevoie este ca un puști prost să își rupă piciorul într-o piatră de care s-a împiedicat pe proprietatea mea. Pot să văd procesul venind de la un kilometru distanță.

Mai petrec cincisprezece minute căutându-l, apoi renunț și mă întorc în casă, unde îmi mai torn niște vin. Apoi îmi vine ideea să revăd imaginile de pe camerele de luat vederi din ultima jumătate de oră, să văd unde s-a dus micul blond. Dar când deschid aplicația, tot ce văd sunt niște purici. Pe ecran nu apare decât o ploaie de pixeli.

Super. Sistemul de securitate funcționează la fel de bine ca sistemul electric. Poate că ar trebui să vând casa și să mă mut. Simțindu-mă învinsă, mă întorc la birou și lucrez tot restul zilei.

A doua zi dimineață, mă trezește sunetul alarmei. Dezorientată, mă ridic brusc în pat și mă uit panicată în jur. Lumina cenușie a zilei se strecoară prin crăpătura dintre draperii. Halatul meu este acolo unde l-am lăsat, înfășurat pe brațul unui scaun. Nimic din cameră nu pare să fie în neregulă, cu excepția țipătului asurzitor al alarmei de securitate. În panica mea, cad din pat, mă lovesc de podea cu un zgomot surd, dar mă repun pe picioare, cu adrenalina gonindu-mi prin vene.

Cineva a intrat în casă.

La dracu', la dracu', la dracu', oh, la dracu', cineva a intrat în casă!

Zgomotul se oprește la fel de brusc cum a început, lăsându-mi urechile să țiuie în liniștea care se lasă. Respirând accelerat, mă îndrept în liniște spre ușă, o deschid puțin și ascult. În câteva clipe, aud o voce feminină mârâind:

— Blestemată chestie. Ce gălăgie nenorocită. Am să surzesc, asta e clar.

Aproape că leșin de ușurare. E Fiona. Deschizând larg ușa, ies pe hol și mă aplec peste balustradă.

— Fiona! Tu ești!

Ea țipă și sare cât colo, răsucindu-se pe călcâie. Privindu-mă din foaier, își apasă o mână pe inimă. Cu un aer iritat, îmi zice:

— Este luni dimineață, dragă, e ora zece. Bineînțeles că eu sunt.

— Ora zece? repet uimită.

Nu-mi vine să cred că am dormit atât de mult, dar îmi distrag atenția de la acest gând, pentru că mă gândesc la altceva.

— De unde ai știut cum să oprești alarma?

Urmează o pauză ciudată. Pare încordată.

— Am introdus codul.

— De unde ai știut ce cod să introduci?

Urmează o altă pauză ciudată.

— Tu de unde crezi că l-am știut? întreabă ezitant.

La naiba. I-am spus codul, de asta îl știe. I-am spus și am uitat.

Îmi trec o mână peste față și expir.

— Pentru că eu ți l-am dat. Bineînțeles că ți l-am dat. Îmi pare rău.

Când mă uit din nou la ea, pare ușurată.

— Nu e nevoie să-ți ceri scuze.

Un tunet răzbate de undeva departe. Dimineața cenușie este pe cale să se transforme din nou în ploaie. Și orice ar fi această insidioasă pierdere de memorie a mea, pare să se agraveze.

— Te simți bine, dragă? întreabă Fiona, înclinând capul și privindu-mă cu o expresie de îngrijorare.

După o clipă, zic:

— Nu. Nu cred. Nu cred că mă simt bine deloc.

Ea încuviințează din cap, ca și cum ar fi știut deja că starea mea este proastă, dar nu a vrut să spună ceva și să riște să mă jignească. Își pune gențile pe podea, lângă măsuță, își dă jos jacheta de lână, își desface eșarfa de la gât, le pune pe amândouă pe masă, apoi își ridică din nou privirea spre mine. Pe un ton amabil, îmi zice:

— Ce-ar fi să ne așezăm în bucătărie, să bem o ceașcă de ceai și să stăm de vorbă?

Fără să aștepte un răspuns, se întoarce și pleacă. Simțindu-mă ametită, cobor scările. O găsesc în bucătărie, punând un ceainic pe aragaz. Aprinde arzătorul, apoi se așază la masă și își împreunează mâinile. Mă așez pe scaunul din fața ei, în timp ce-mi rod o unghie. Credeam că o să mă întrebe despre sănătatea mea sau o să-mi sugereze să-mi iau o vacanță plăcută în cel mai apropiat ospiciu, dar mă surprinde zicându-mi cu blândețe:

— Întotdeauna mi-ai plăcut, Kayla. Ești o tânără inteligentă și talentată.

Măgulită, dar și luată prin surprindere, zic:

— Mulțumesc. Și eu te-am plăcut întotdeauna.

Zâmbește și dă din cap ca o bunicuță. Mă uit la ea pieziș.

— De ce am impresia că urmează să-mi spui mai mult?

— Pentru că așa este. Și vreau să nu uiți că o fac pentru că mă preocupă sănătatea și starea ta de bine.

Îmi sprijin coatele pe masă și îmi las capul în mâini.

— Știu. Sunt un dezastru. Crede-mă, sunt conștientă.

— Eu nu cred că ești un dezastru. Cred că...

Când face o pauză prea lungă, îmi ridic privirea spre ea, neliniștită. Pe fața ei se citește o expresie curioasă. Este parțial îngrijorare, dar mai ales anticipare. Cel puțin așa cred eu că este. Se uită la mine cu o lumină ciudată în ochi, așa cum o persoană dependentă de jocurile de noroc se uită la un aparat de joc.

— Ce?

Zice pe un ton rău prevestitor:

— Cred că te tulbură ceva.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar asta pare evident.

Clatină din cap.

— Nu mă refer la pierderea soțului tău, dragă.

— Mmbb... bine. Atunci despre ce vorbești?

— Nu știu nici eu prea bine. Dar, dacă este ceva despre care vrei să vorbești, sunt aici pentru tine. Sunt o ascultătoare foarte bună.

Mă uit în ochii ei albaștri pătrunzători și mă întreb despre ce naiba vorbește.

— Um...

Aplecându-se în față, mă îndeamnă:

— S-a întâmplat ceva neobișnuit în ultima vreme? În casă, vreau să spun.

Mi se ridică părul de pe mine și un mic fior de frică îmi străbate pielea.

— Da, înțeleg că da, zice ea încet. De ce nu vorbim despre asta?

Inima mea decide că acum ar fi un moment bun să bubuie, iar în stomac simt un nod strâns. Gura mi se usucă, mâinile îmi tremură, iar un bâzâit ascuțit îmi răsună în urechi.

— De unde ai știut? șoptesc.

Zâmbetul ei este blând.

— Am crescut cu astfel de lucruri. Fantomele sunt destul de frecvente în bătrâna țară. Scoția este unul dintre cele mai bântuite locuri din lume.

Clipesc din nou, sigură că am auzit greșit. Afară, un alt tunet se rostogolește pe cer, zdruncinând ferestrele. O presiune ciudată se acumulează în cameră, o tensiune, ca și cum aerul însuși ar fi devenit încărcat.

— Scuză-mă, dar tocmai ai spus *fantome*?

— Chiar așa, draga mea.

Mă las pe spate în scaun, râzând slab.

— Eu nu cred în fantome.

Mă privește fix.

— Ceea ce crezi tu este irelevant, Kayla. Pentru că fantomele cred, cu siguranță, în tine.

Ploaia începe să cadă, lovindu-se ușor de geamurile bucătăriei. Picăturile alunecă precum niște lacrimi. Nu spun nimic, iar Fiona se hotărăște să umple tăcerea.

— Lasă-mă să-ți dau câteva exemple, apoi poți să-mi spui dacă am luat-o razna, așa cum sugerează expresia ta. Ai auzit în ultima vreme zgomote ciudate? Cum ar fi scârțâitul podelei, de exemplu? Ai simțit curenți de aer rece neobișnuiți? Ai avut senzația stranie că ești urmărită, dar nu era nimeni acolo?

Înghit în sec. Devine dificil să trag aer în piept. Țiuitul ascuțit din urechile mele devine din ce în ce mai puternic.

— Dar probleme ciudate cu electricitatea? Lumini pâlpâitoare, becuri care explodează, televizorul care se aprinde sau se stinge singur?

— Este o casă veche. Are o mulțime de probleme.

Mă ignoră și își continuă asaltul asupra sănătății mele mintale.

— Poate că ai avut vise ciudate. Poate că obiectele sunt mutate, apar în alte locuri decât în cele în care le-ai pus.

Trebuie să fi sesizat ceva în expresia mea, pentru că se apleacă mai aproape.

— Cărți care cad de pe rafturi? Mobilă care se rearanjează singură în mijlocul nopții?

Cu voce slabă, zic:

— Un borcan de miere a zburat singur din dulap. O monedă pe care am pus-o într-un loc a apărut în altul. Și toate sertarele și dulapurile din bucătărie stăteau larg deschise într-o zi, când am coborât dimineață.

Ea încuviințează din cap cu un aer serios.

— Dar mirosuri ciudate? Parfumuri sau mirosuri puternice? Ceva de genul ăsta?

Mă gândesc la mirosul ciudat de ars atunci când dau drumul la uscător, miros a cărui sursă Eddie nu a putut-o identifica, la fel cum nu a găsit vreo explicație pentru niciuna dintre celelalte probleme electrice din casă, și simt că realmente aș putea să părăsesc corpul ăsta. Când fierbătorul de pe aragaz fluieră, chiar sar cât colo. Dintr-odată, sunt speriată de moarte.

Fiona se ridică de pe scaun, ia două căni de pe un dulap și toarnă apă fierbinte în ambele. Scufundă apoi plicurile de ceai, îmi pune o cană în față și se așază.

De parcă până acum ar fi spus numai banalități, continuă:

— Ar merge cu un strop de lapte, dar la bătrânețe am devenit intolerantă la lactoză. Vrei tu?

Abia reușesc să clatin din cap.

— Draga mea, te rog să nu te sperii. Știu că stafiile și bântuirea lor sunt puțin cam mult pentru mințile noastre din secolul XXI, dar vom trece prin asta împreună.

Poate că încă dorm. Poate că e doar un coșmar. Poate că tot vinul pe care l-am băut ieri mi s-a urcat la cap și mi-a omorât mai mult decât cantitatea obișnuită de celule cerebrale.

Fiona, întotdeauna practică, ia un aer serios.

— Avem nevoie de o ședință de spiritism.

— E ridicol, zic categorică.

— Nu, impozitele impuse de stat sunt ridicole. Ce spun eu este pur și simplu o situație care trebuie remediată.

Își soarbe ceaiul și scoate un sunet de plăcere.

— Cât mai curând posibil, aș putea adăuga. Cu cât un spirit rămâne mai mult timp prins în această dimensiune, cu atât mai mari sunt riscurile ca el să nu mai poată merge mai departe.

— Fiona, nu am o fantomă în casă!

Plescăie în semn de dezaprobare.

— Știu că este îngrijorător, draga mea, dar te rog să încerci să te controlezi. Scoțienii au o aversiune imprimată în ADN față de manifestările evidente de emoție și nu mi-ar plăcea să-mi schimb părerea despre tine, din cauza unui lucru atât de neînsemnat precum faptul că ești bântuită. Acum, ce zici de tulburările vizuale? Ai văzut ceva ciudat prin preajmă?

În mintea mea fulgeră imaginea bărbatului ciudat, ostil, cu pălărie, ascuns în spatele copacului, care nu a lăsat nicio urmă de pași. Vine o altă imagine, aceea a băiețelului blond care se juca în curte...

Băiatul pe care camera mea de supraveghere nu l-a surprins, oferindu-mi, în schimb, o înregistrare cu purici. Groaza mă cuprinde, începând de la picioare și urcând încet-încet până când sunt învăluită de o frică rece, de parcă m-ar fi apucat strâns un schelet. Ca și cum cazul ei ar fi închis, Fiona zice pe un ton sigur:

— Aha.

Înfiorată până la oase, zic:

— Este imposibil. Nu există fantome.

Fiona zâmbește. Zgomotul unui tunet se rostogolește pe cer. Ploaia se intețește, bătând în ferestre și pe acoperiș. Apoi, luminile de deasupra noastră se sting și se aprind de trei ori, ca o înjurătură arogantă supranaturală.

22

— Ascultă-mă cu atenție, zice Fiona, redevenind serioasă. Trebuie să îți spun ceva important.

— Ce anume?

— Orice s-ar întâmpla, nu-i spune fantomei că e moartă. Ele nu au nicio idee că nu mai trăiesc.

Sunt convinsă că suntem amândouă într-o celulă capitonată undeva, purtând această conversație. Asta e singura explicație rezonabilă.

Mă uit la ea cu neîncredere, dar Fiona continuă.

— Fantomele sunt pur și simplu suflete cu o poveste de spus. Atunci când o persoană moare în mod urât sau violent, spiritul ei adesea nu poate merge mai departe. Au treburi neterminate, care le țin legate de acest tărâm. Până când nu vor încheia cu totul, vor rămâne aici, bântuind oamenii și locurile care au însemnat cel mai mult pentru ei cât au fost în viață.

— Tu te auzi ce spui?

Își arcuiește o sprânceană.

— Sunt conștientă că este dificil pentru tine, draga mea, dar nu este nevoie să fii răutăcioasă.

— Îmi pare rău, spun descurajată și oftez.

— Cum spuneam... Ce spuneam?

— Fantomele trebuie să-și încheie treburile.

— Da, așa este. Și până nu reușesc s-o facă sunt blocate aici, rătăcind pe pământ în suferință.

Se uită la mine așteptând să spun ceva.

— Vrei să spui că trebuie să o ajutăm pe această fantomă care nu există și care, cu siguranță, nu mă bântuie să-și încheie treburile pe-aici.

Fiona radiază.

— Exact.

Stupefiant. Vrea să renunț la artă și să devin un ghid pentru spiritele pierdute.

— Sper că nu te vei simți ofensată de asta, dar e cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit vreodată.

Îmi dau seama după expresia ei că e, cu siguranță, ofensată. Își trage nasul.

— În regulă. Dacă nu vrei ajutorul meu, nu te pot obliga să îl accepți.

Se ridică, își duce cana la chiuvetă și varsă restul de ceai. În timp ce clătește cana, îmi zice peste umăr:

— Ai nevoie să îți curăț biroul astăzi?

— Serios? O să ne comportăm ca și cum această conversație nu a avut loc niciodată?

Se întoarce spre mine cu o privire rece.

— Aveam impresia că te simți cel mai bine dacă te complaci în negare.

— Au. Asta a fost ceva dur.

— Nu sunt genul care să îndulcească lucrurile.

— Doamne, nu mi-am dat seama, spun ironică.

Ne privim una pe cealaltă, până când, în cele din urmă, cedez.

— Bine, chiar dacă aș fi de acord cu această nebunie, deși nu sunt, spun doar *dacă*... ce se întâmplă atunci?

Expresia ei se înmoaie. Pune cana în suportul de scurgere de lângă chiuvetă și se întoarce pe scaun.

— Atunci încercăm să contactăm spiritul, să vedem

— Te-ai întors la chestia cu ședința de spiritism.

— Exact.

Ne privim una pe cealaltă peste masă, în timp ce eu încerc să-mi recuperez creierul din spațiul cosmic, unde s-a dus să se odihnească după această conversație ridicolă.

— Sau poate că ar trebui să mă duc la un terapeut. Se pare că ar fi bani mai bine cheltuiți.

— Oh, nu te va costa niciun cent, draga mea. Ea ar putea s-o facă drept o favoare personală.

— Cine este ea?

— Sora mea. E medium.

Această nouă informație nici măcar nu mă mai surprinde.

— Bineînțeles. Și cum se ajunge la această meserie?

— Ei bine, te naști cu ea. E un dar.

— Un dar, repet neîncrezătoare.

— Ceva care vine natural, ca și abilitățile tale artistice.

— Numai cu oamenii morți.

— Exact.

— Și ea poate garanta că acest nonspirit care nu mă bântuie va pleca după aceea?

— Oh, nu. Asta depinde în întregime de spirit. Și există întotdeauna posibilitatea ca...

Face o pauză și se mușcă de obraz.

— Nu mă mai fierbe. Sunt destul de încordată și așa.

— Ei bine, nu toate spiritele sunt prietenoase. Unele dintre ele sunt răzbunătoare și pline de furie.

Chicotesc.

— Ca și cum ar fi lucrat la DMV[5].

Ochii ei albaștri strălucesc, iar vocea îi mai scade.

— Nu este o glumă, draga mea. Trebuie să fii extrem de precaută când ai de-a face cu ființe din alt tărâm. Sunt foarte imprevizibile. Dacă sunt provocate la mânie, sunt foarte capabile de violență.

[5] Agenție guvernamentală americană care administrează înregistrarea vehiculelor cu motor și eliberarea permiselor de conducere. (n.t.)

Fiorul de frică pe care l-am simțit mai devreme revine, trecându-mi peste fiecare mușchi și lăsându-mi pielea de găină în urma lui.

— Cum poate o fantomă să fie capabilă de violență, dacă nu are corp?

— În același fel în care poate rearanja mobila sau poate răsturna ceva de pe un raft.

— Nu înțeleg.

Își adună gândurile pentru o clipă.

— Un spirit este energie care se manifestă, asemănătoare unei furtuni electrice care își adună forța până când descarcă un fulger. Când un spirit este supărat, acea emoție, acea energie se transformă într-un rezultat fizic. De aici și dulapurile și sertarele deschise.

Aruncă o privire în sus.

— Sau luminile pâlpâitoare.

Mă uit la tavan cu îngrijorare, așteptându-mă oarecum să văd un spiriduș verde rânjind și plutind deasupra capului meu.

— Deci... teoretic vorbind, nu că aș crede ceva din toate astea... spiritul care locuiește în casa mea este furios?

Ea răspunde încet:

— Aș spune că spiritul care trăiește în această casă este al naibii de furios.

Când mă uit la ea speriată, adaugă pe un ton dezinvolt:

— Sau spirite, la plural. Această casă este foarte veche. Chiar nu se știe câte suflete neliniștite stau la pândă. Ar putea fi cu zecile.

— *Zeci*? Vrei să spui că trăiesc în iad?

— Iadul este o stare de spirit, draga mea. Realitatea este pur și simplu ceea ce credem noi că este. Fiecare dintre noi își creează propriile adevăruri, chiar și fantomele.

Sunt cele mai tulburătoare cuvinte pe care le-a spus până acum.

— Bine, dar eu tot nu cred în fantome. Asta nu ar fi un impediment pentru o ședință de spiritism?

Fiona își ridică sprâncenele.

— Crezi că Dumnezeu este afectat într-un fel sau altul dacă oamenii nu cred în el?

— Adică... poate că sentimentele îi sunt rănite?

Oftează.

— Nu pot face prăjituri fără zahăr, draga mea.

— Minunat. Acum vorbești în metafore. În plus, cu siguranță, *poți* face prăjituri fără zahăr. Diabeticii le mănâncă tot timpul.

Se uită la mine cu o privire încruntată.

— Vai, ce discuție minunată avem. Mă bucur atât de mult pentru această șansă de a te cunoaște mai bine.

— Ha ha. Să revenim la chestia cu prăjiturile. Ce a însemnat comentariul acela?

— Înseamnă că scepticismul tău nu va interfera cu capacitatea unui medium de a se conecta cu un spirit, dar mă tem că *te-ar face* să interpretezi orice ai putea trăi ca pe un produs secundar al unei indigestii sau ceva de genul acesta. Ai trece totul prin filtrul rațiunii.

Mă gândesc la asta pentru o clipă.

— Așa sunt eu.

— Exact cum m-am gândit. Așa că poate ar trebui să te gândești puțin la asta.

Zâmbește.

— Să vezi dacă alte farse din partea fantomei tale ți-ar putea deschide mintea.

— Farse? Nu-mi place cum sună asta.

— Ei bine, din ceea ce mi-ai spus până acum, se pare că spiritul tău s-a comportat relativ manierat...

Se oprește și se uită fix la mine, fără să clipească.

— Pauza asta trebuie să fie cel mai înfiorător lucru pe care l-am auzit vreodată, spun.

— Sugerez pur și simplu că fantomele, ca și oamenii, au stări de spirit. Aș fi dispusă să pariez că încă nu ai văzut ce e mai rău.

Mă frec la ochi cu degetele reci și scot un oftat.

— Bine. Să presupunem, de dragul discuției, că în această casă trăiește o fantomă sau că trăiesc mai multe. La ce alte lucruri ar trebui să fiu atentă?

Fiona bifează veselă o listă.

— Sfere de lumină. Șoapte. Vise ciudate. Umbra unor siluete zărită cu coada ochiului sau umbre nefirești acolo unde nu ar trebui să existe. Obiecte rătăcite. Radioul sau televizorul care își schimbă singur postul. Senzația unei atingeri...

— O atingere? o întrerup îngrozită. O fantomă ar putea să mă *atingă*? Ce scârbos!

Își strânge buzele, privindu-mă ca și cum aș fi dezamăgit-o grav.

— Am spus *senzația* unei atingeri. Este o senzație. Dacă îți amintești, draga mea, fantomele nu au corpuri. Așa că, în mod natural, ar rezulta că nu au mâini. Te rog să fii atentă.

Jur că o să-i dau o palmă. Dar brusc uit de acest gând, când continuă:

— Un alt lucru care s-ar putea întâmpla este să începi să fii influențată fizic de prezența spiritului. Așa că ai putea începe să ai dureri de cap sau pierderi de memorie, lucruri de genul ăsta.

Dureri de cap? Pierderi de memorie? Mă uit la Fiona cu gura căscată.

— Ce? mă întreabă uimită.

Când îmi regăsesc vocea, zic cu o voce stinsă:

— Cred că tocmai am avut o revelație.

Cu sclipiri în ochi, se apleacă nerăbdătoare peste masă.

— *Și?*

— Nu există niciun și. Doar că... a fost un băiețel.

Clipește confuză.

— Băiețel? Care băiețel?

— L-am văzut pe fereastra biroului meu jucându-se pe peluza din spate, dar când am ieșit să-l caut, dispăruse. Iar imaginile de pe camerele de securitate erau statice când le-am revăzut, ca și cum ar fi fost șterse. Sau de parcă nu ar fi înregistrat deloc.

Cu gâtul uscat ca un deșert, înghit în sec.

— Pentru că el nu era cu adevărat acolo.

Fiona are o expresie atât de ciudată, încât mă neliniștește. Întreabă:

— Cum arăta băiețelul ăsta?

— Blond. Poate că avea cinci ani. Purta o pelerină roșie de ploaie și cizmulițe galbene. Și părea fericit, alerga și râdea.

Dau din cap, nevenindu-mi să cred.

— Am crezut că s-a rătăcit și a intrat în curtea mea.

Fiona își întinde palmele peste ea și pare să se gândească la ceva.

— Ce s-a întâmplat?

După o clipă, schițează un zâmbet luminos.

— Doar că nu am auzit niciodată de o fantomă fericită. De obicei, spiritele care zăbovesc în acest plan se află aici din cauza unei tragedii pe care nu au reușit să o depășească. De obicei sunt triste sau furioase.

— Oh.

Izbucnesc într-un râs, la limita isteriei.

— Însă celălalt tip se potrivește, cu siguranță, în categoria celor furioase.

— Care celălalt tip?

— Am văzut un bărbat spionându-mă din spatele unui copac din curtea din spate. Părea foarte supărat. Rânjea la mine. Dar nu a lăsat nicio urmă în noroi, iar acum mă gândesc că singurii oameni care nu lasă urme în noroi sunt cei care nu au corpuri.

La naiba, nu-mi vine să cred că tocmai am spus asta. Clipind ca o bufniță, Fiona repetă încet:

— Rânjea.

— Da. M-a speriat. Deși nu i-am putut vedea prea mult din față, doar acel rânjet ciudat. Era înalt și slab și avea un trenci și o pălărie pe cap, trasă în jos peste ochi.

Oftez, așezându-mă mai dreaptă pe scaun.

— Oh, Doamne! Crezi că ar fi putut să-l rănească pe băiețel? Adică, poate că de aceea sunt aici, pentru că sunt legați cumva?

O expresie ciudată traversează chipul Fionei. După o clipă, încuviințează din cap.

— Poate că da. Poate că au locuit în această casă cu mult timp în urmă. Poate că au fost tată și fiu. Sau poate că provin din două perioade complet diferite și fiecăruia dintre ei i s-a întâmplat ceva tragic. Posibilitățile sunt infinite. Uneori, fantomele sunt atrase una de alta și ajung să bântuie aceeași zonă, chiar dacă nu s-au cunoscut în viață.

Ne privim una pe cealaltă. În cele din urmă, zic:

— Nu că aș crede în fantome.

— Bineînțeles că nu.

— Așa e. Atunci, când poate veni sora ta să facă ședința de spiritism?

— O s-o întreb și o să aflu.

— Minunat.

Ne uităm din nou una la cealaltă, dar ea zice repede:

— Cel mai important lucru, Kayla, este să nu uiți că nu trebuie să-i spui unei fantome că e moartă. Dacă mai vezi aceste spirite din nou, înainte să pot aranja o ședință de spiritism și, sperăm, să le putem îndruma spre lumea cealaltă, lasă-le în pace, nu le deranja. Nu încerca să interacționezi cu ele. Și, mai ales, nu face nimic care să le înfurie.

Simțind din nou fiori, întreb:

— De ce este atât de important acest lucru?

— Pentru că un spirit trăiește într-o lume creată de el însuși. Vede doar ceea ce vrea să vadă. Este orb la realitate. Spiritele rătăcitoare trebuie să fie pregătite să accepte că nu mai locuiesc în lumea celor vii. Ele trebuie să fie ușor convinse să înțeleagă acest lucru și să îl accepte prin propria voință, altfel se pot retrage și mai mult în lumea lor fantastică, condamnându-se să fie închise în întuneric pentru eternitate, dincolo de orice speranță de a ajunge pe lumea cealaltă și de a obține astfel liniștea.

Face o pauză, apoi adaugă încet:

— De fapt, vor fi blestemate.

Nu vreau să fiu cauza blestemării vreunui spirit oarecare, așa că, deși nu cred nimic din toate acestea și probabil că visez întreaga conversație, zic cu un aer serios:

— Promit că nu le voi spune că sunt moarte.

— Bine.

Îmi oferă un zâmbet liniștitor și se ridică de la masă, lăsându-mă singură în bucătărie cu fantomele mele. Apoi intru în biroul meu, scot din sertar scrisoarea pe care i-am scris-o lui Dante și iau o umbrelă de pe suportul de lângă ușa de la intrare. Ies afară în ploaie, îndreptându-mă spre cutia poștală. Dacă sunt bântuită de spiritul unui băiețel fericit și de al unui tip ostil în trenci, aș putea la fel de bine să accept că mențin corespondența cu un bărbat din închisoare.

Măcar el e în viață.

Abia când ridic steagul roșu de metal de pe cutia poștală, ceva ce a spus Fiona îmi revine în minte ca o palmă peste față.

Când o persoană moare în mod urât sau violent, de multe ori, spiritul ei nu poate merge mai departe.

Cu inima bătându-mi cu putere, șoptesc:

— Michael.

Ca și cum ar fi un răspuns, o explozie de fulgere și tunete sfâșie cerul întunecat al furtunii, lăsând după el o dâră albă strălucitoare.

23

Dragă Kayla,

Am avut o pisică în copilărie. Portocalie, slabă, ura pe toată lumea. În afară de mine. Pisica aia mă iubea. Și eu o iubeam, deși nu am știut asta până când a fost lovită de o mașină. Înainte de asta, am crezut că OJ era periculoasă. (Acesta era numele ei, OJ. După sucul de portocale. Nu foarte inventiv, știu, dar aveam opt ani.)

Când pisica a murit și n-a mai fost lângă mine, mi-am dat seama cât de mult o iubeam. Pisica aia stupidă fusese cel mai bun prieten al meu, dar mi-am dat seama de asta doar după ce n-am mai avut-o, privind în retrospectivă. Ciudat lucru, nu-i așa, retrospectiva? Este o amintire, dar cu un nou unghi din care privești, astfel încât trecutul înseamnă ceva diferit față de ce a însemnat înainte.

Și singurul mod de a găsi acel înțeles este să-l cauți.

Să te uiți în trecut.

Să dezgropi mormintele acelea.

Să analizezi oasele pe care le găsești acolo. În ultima vreme am făcut și eu ceea ce a ținut de mine. Am atât de mult timp la dispoziție în acest loc, încât gândul la trecut a devenit principalul fel în care îmi petrec zilele.

M-ai întrebat ce am făcut de am ajuns aici. Răspunsul simplu este că am iubit pe cineva prea mult.

Vezi tu, am învățat o lecție din moartea lui OJ. Am învățat că dragostea nu înseamnă nimic dacă nu este pusă în practică. Iubirea nu este reală fără dorință. Iubirea este un verb. Nu este pasivă.

Dar, mai presus de toate, dragostea înseamnă sacrificiu. Trebuie să dai tot ceea ce îți cere dragostea, indiferent de preț.

Iar eu aș da cu plăcere de o mie de ori mai mult decât ce mi-a oferit dragostea. Chiar dacă ar trebui să o fac în fiecare zi, până la sfârșitul veșniciei, mi-aș tăia venele cu o lamă de ras și aș sângera bucuros.

Dante

24

E sâmbătă. A plouat constant zi și noapte în această săptămână, devenind o ușoară burniță, pentru ca apoi să prindă putere și să lovească din nou pământul saturat. Stau în biroul meu, cu scrisoarea lui Dante în mâini, în timp ce privesc pe fereastră la după-amiaza mohorâtă. The Sound este de un cenușiu metalic tulbure, cu apele lui neliniștite, biciuite de rafalele de vânt. Casa expiră din când în când un suspin melancolic, dar în rest e tăcută.

Așa a fost de când am vorbit cu Fiona lunea trecută. O tăcere stranie, de parcă și-ar ține respirația.

Nu este singura.

Eu abia am dormit toată săptămâna. Mă mișc cu mare grijă, cu nervii isterizați la fiecare rafală de vânt sau la fiecare creangă de copac care zgârie un geam. Dar nu s-a întâmplat nimic ieșit din comun. Nu l-am mai văzut nici pe băiat și nici pe bărbatul în trenci. Nu am mai avut parte nici de mirosuri inexplicabile sau de lumini pâlpâitoare. La capătul docului, Euridice se leagănă încontinuu în apa agitată. Atrasă de o forță irezistibilă, privirea mea se întoarce la ea iar și iar. Știu că doar nervii mei extenuați fac să pară că barca mă privește și ea.

Lucrez tot restul zilei cu scrisoarea lui Dante în minte, până când primesc un mesaj pe telefon.

Ai câștigat. Sună-mă.

E Aidan. Nu am mai vorbit de șase zile. Nu mă simt deosebit de cooperantă, așa că îi trimit un mesaj în loc să îl sun.

Ce am câștigat?

Aproape că-i pot simți iritarea că nu i-am ascultat ordinul de a-l suna, în cele trei puncte care se mișcă în timp ce își tastează răspunsul.

Tu trebuia să mă contactezi prima.

Încruntându-mă, îi răspund.

Nu mi-am dat seama că e o competiție.

Telefonul sună. De îndată ce răspund și zic „Alo?", aud vocea nemulțumită a lui Aidan.

— Ți-am lăsat spațiu personal. Nu credeam că se va transforma în distanță.

— Nu e nicio distanță. Doar că a fost o săptămână ciudată.

După o pauză, întreabă:

— Ești bine?

— Sincer, nu există o modalitate precisă de a-ți răspunde. Apropo, mi-e dor de tine.

Vocea i se înmoaie.

— Da?

— Știi că da.

— Am sperat. M-am tot gândit că voi auzi o bătaie la ușă, voi deschide și voi găsi în pragul ușii mele o femeie uimitoare, udă leoarcă, desculță și cu un tricou transparent.

Asta mă face să zâmbesc.

— Nu asta își dorește orice bărbat?

— Poate, dar eu sunt cel care a avut parte de așa ceva.

Apoi continuă pe o voce și mai joasă.

— Mișcă-ți fundul ăla dulce aici, iepurașule. Am nevoie de tine goală în patul meu. M-ai făcut să aștept destul de mult.

— Te-ai făcut singur să aștepți, Fight Club. Puteai să pui mâna pe telefon cu zile în urmă.

— Ți-am spus că-ți acord spațiu.

— Nu că mi l-aș fi dorit.

— Mă interesează să-ți ofer ce ai nevoie, Kayla, lucru care s-ar putea să nu coincidă cu ceea ce vrei tu.

Iar eu sunt interesată de reacția corpului meu la aceste cuvinte, care este un amestec confuz de dorință și iritare. Aș vrea să-mi smulg toate hainele și să îngenunchez la picioarele lui, dar, în același timp, aș vrea să-i închid telefonul în nas. Știu însă că nu aș face decât să-l sun înapoi, așa că voi trece peste.

— Și ce anume crezi că am nevoie, Aidan?

— Să uiți totul, ca să-ți amintești din nou cine ești.

Mi se taie respirația. Nu doar din cauza felului întunecat și senzual în care a rostit cuvintele, ci și pentru că are dreptate. Inima îmi bate mai repede, îmi umezesc buzele și șoptesc:

— Da.

— Știu. Acum vino aici. Ai la dispoziție zece minute. Dacă întârzii mai mult de atât, vei fi pedepsită.

Închide, iar eu strâng tare telefonul în mână în timp ce stomacul se tensionează. Mă întreb dacă nu cumva ar trebui să aștept treizeci de minute înainte de a pleca, doar ca să văd care va fi pedeapsa mea. Decid că nu sunt încă atât de curajoasă. Ies pe ușă în mai puțin de un minut. Și încă o dată, Aidan deschide ușa apartamentului său înainte ca eu să apuc să bat. Poartă doar o pereche de blugi decolorați, desculț, cu pieptul gol și frumos. Râd în timp ce mă trage în brațele lui și închide ușa în urma noastră cu piciorul.

— Stai acolo și îmi asculți pașii pe scări?

— Da. E tot ce pot face ca să nu fug în parcare ca un nebun, în momentul în care apare mașina ta.

Când îi zâmbesc, mă avertizează:

— Nu te bucura.

— N-aș face-o niciodată. Doamne, ești chiar mai chipeș decât îmi amintesc.

Mă sărută cu poftă pe gură și îmi zice răgușit:

— Iepuraș dulce. Cum vrei să ți-o trag?

— Cum vrei tu, îi șoptesc veselă.

Cu un braț înfășurat strâns în jurul taliei, îmi ia maxilarul în mână și mă ține ferm așa, în timp ce mârâie:

— Cum vreau eu... *ce*?

Mă topesc. Mă topesc ca o înghețată pe asfaltul fierbinte într-o zi toridă de vară. Toate celelalte gânduri în afară de el îmi zboară din cap. Ca și cum ar fi cel mai natural lucru din lume, un mod implicit ascuns, care nu știam că mă face să funcționez, fără nicio secundă de rezistență, mă predau, pur și simplu. Zic fără suflare:

— Cum vrei tu, stăpâne.

Mă sărută de parcă ar fi fost flămând după gura mea toată viața. Mă agăț de el, simțindu-i inima bătând cu sălbăticie pe sânii mei, simțind ca și cum aș fi inhalat heliu și că în orice moment m-aș putea înălța spre tavan și m-aș legăna acolo, râzând și plutind. Întotdeauna mă face să mă simt atât de vie, neconectată la nimic solid și complet nepăsătoare.

Mă face să mă simt liberă.

Și, la naiba, este uimitor.

Întrerupând sărutul, îmi trage bluza peste cap și mi-o aruncă într-o parte. Urmează blugii, pe care mi-i smulge. Mârâie în semn de dezaprobare când mă vede purtând chiloți și mi-i trage pe picioare cu nerăbdare. Când stau în fața lui complet goală, își desface fermoarul blugilor și îmi ordonă aspru:

— În genunchi.

Mă las în genunchi pe podeaua de lemn de esență tare, implorând recunoscătoare, și îi iau erecția proeminentă în mâini.

— Suge, iepuraș.

În momentul în care buzele mele alunecă peste capul umflat al penisului său, el geme și își înclină capul pe spate, închizând ochii. Își înfige degetele în părul meu și îmi șoptește răgușit numele.

— Al naibii de dulce. Totul la tine. Îmi place gura ta dulce, fata mea ascultătoare.

Cuvintele lui aspre sunt o melodie pentru urechile mele. E heroină injectată în venele mele. O euforie fierbinte, care curge de-a lungul fiecărui nerv, dându-mi foc. Îi sug cu atâta poftă scula, încât trebuie să mă avertizeze să o iau mai încet.

— Calmează-te, iubito. O să-mi primești sperma, dar nu încă.

Își deschide ochii și se uită la mine, trecându-și degetul mare peste buza de sus, în timp ce eu îmi mișc capul, luându-l adânc în gură, apoi coborând din nou mai puțin adânc.

— Uită-te la tine, zice el senzual. În genunchi pentru mine. Penisul meu tare în gura ta. Ochii tăi mă imploră să ți-o trag. Ai idee cât de frumoasă ești? Cât de perfectă?

Simțindu-mă înnebunită, închid ochii și îl înghit cât de adânc pot, gâfâind puțin în timp ce îl bag în gât.

— Atât de al naibii de perfect, șoptește el. Kayla. Fata mea frumoasă și ascultătoare.

Gem cu gura pe penis, sugând frenetic în timp ce îl mângâi cu ambele mâini. Pizda mea palpită. Mă dor sfârcurile. Vreau atât de mult să mi-o tragă, încât gem din nou, tremurând de nevoie. El știe. Bineînțeles că știe. Râsul lui este moale și întunecat.

— Simți nevoia să-ți depărtezi picioarele pentru mine și să-mi iei scula aia adânc, nu-i așa, iubito? Vrei ca stăpânul tău să ți-o tragă.

Vena de pe partea inferioară a penisului pulsează pe limba mea. Își încleștează degetele în părul meu. În clipa asta ar putea să-mi ordone să mă arunc pe fereastră și probabil că aș face-o.

— Da, așa. Fată lacomă. Lasă-mă să te privesc cum ți-o tragi cu degetul în păsărica aia superbă în timp ce îmi iei scula în gât. Dar să nu îndrăznești să îți dai drumul fără permisiunea mea.

Îmi bag o mână între picioare și încep să-mi frec frenetic clitorisul. Sunt deja udă, disperată, respir greu pe nas și tremur toată. El îmi leagănă fața cu ambele mâini și își flexează șoldurile, ghidându-și scula în gura mea, controlând vi[illegible] și adâncimea, controlând fiecare parte din mine.

Șoptește:

— Oh, la naiba, da, iubito. Da, la naiba.

Mă uit la el. Privirile ni se întâlnesc. Buzele lui sunt întredeschise, iar ochii îi ard. Trec direct prin mine, sfâșiindu-mă până când sunt total expusă, crudă și vulnerabilă. Gemând cu gura pe penisul lui, îmi bag un deget în spațiul dureros dintre picioare.

— Nu-ți da drumul, îmi ordonă cu o voce blândă, mângâietoare, în timp ce mă prinde în privirea lui hipnotizantă. Fii fată cuminte și rezistă pentru mine.

Îmi pierd mințile. Îl implor în tăcere cu privirea. El își linge buzele, privindu-mă. O contracție în adâncul meu mă face să inspir adânc pe nas. Aidan îmi pune o mână în păr și îmi trage capul pe spate. Penisul lui îmi iese din gură. Răsuflând greu, se apleacă până când se uită în ochii mei mari, de la doar câțiva centimetri distanță. Ținându-mi ferm maxilarul, îmi zice cu o voce guturală:

— Ți-ai nesocotit stăpânul?

Gâfâi atât de tare, încât abia pot răspunde.

— Nu. Nu. Pe cuvânt.

Nu mă crede. Cu un mârâit, mă împinge pe spate pe podeaua de lemn goală și îngenunchează deasupra mea, punându-mi o palmă peste stern și apăsând, astfel încât să fiu imobilizată. Cealaltă mână o strecoară între picioarele mele. Șuieră când mă găsește udă și pregătită pentru el. Îmi bagă un deget înăuntru, punându-mi mâna la gură în timp ce gem.

— Brațele deasupra capului. Întinde-ți picioarele. Încă un sunet și vei fi pedepsită.

Tremurând, îmi ridic brațele deasupra capului și îmi sprijin mâinile împreunate de podea. Apoi îmi desfac coapsele și îmi mușc buza, rugându-mă să fiu suficient de puternică pentru a rămâne tăcută, așa cum mi s-a ordonat.

Rămâne nemișcat pentru o clipă, privindu-mi fața cu ochi avizi, cu degetul înfipt adânc în mine, așteptând strângerea ritmică a orgasmului. Sunt aproape acolo, *aproape*, și dacă își

mișcă degetul cât de puțin, voi ceda și voi începe să-i fut mâna cu disperare în timp ce climaxul mă străbate.

— Iepuraș dulce, șoptește el exaltat. Te străduiești atât de mult să fii cuminte, nu-i așa?

Dau frenetic din cap. Își alunecă mâna apăsată pe sternul meu până la un sân și îl mângâie pentru o clipă, înainte să ciupească sfârcul tare. Plăcerea se răsfrânge în corpul meu în valuri care se îndreaptă direct între picioarele mele. Deși sunt incapabilă să controlez felul în care coapsele îmi tremură și spatele mi se arcuiește de podea, rămân tăcută, respirând superficial pe nas.

Între picioarele lui, erecția îi iese în evidență din fermoarul deschis al blugilor. Este mare și strălucește de la saliva mea, cu vârful roșu aprins. Penisul e gros, ferm, cu vene proeminente. Îl vreau. Am nevoie de el. Vreau să mă tragă în el și să mă fută în neștire, în timp ce îmi rostește lucruri murdare în ureche și îmi parfumează pielea cu mirosul lui, și se freacă de corpul meu.

— Ochii la mine, Kayla.

Îi întâlnesc privirea întunecată și îi șoptesc:

— Da, sir.

Deși trebuia să fiu tăcută, îmi dau seama că este mulțumit de mine.

Drept răsplată, mă rostogolește pe burtă și mă plesnește repede peste fund, până când aproape că plâng de dorință.

Se oprește chiar înainte să ajung la orgasm. Când gem, cu obrazul lipit de podea și cu ochii strânși, îmi zice printre dinții strânși:

— Ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în toată viața. Ar fi bine să fugi acum, iepurașule, sau te rup în bucăți.

Știind că eliberarea nu este prea departe acum, plâng în timp ce mă târâsc în mâini și genunchi, apoi sar în picioare. Mârâind ca un animal, mă plesnește peste fund. Urlu și sar, apoi ies din bucătărie cu inima în gât. Abia reușesc să trântesc ușa dormitorului și să o închid, înainte ca el să lovească în ea, cerând să-l las să intre.

Când refuz, deschide ușa cu piciorul, făcând-o să se izbească de perete. Câteva cărți cad de pe raft și se prăbușesc pe podea. O bucată de tencuială cade de pe tavan. Aidan stă în pragul ușii deschise, respirând greu, cu nările vibrând, ochii la fel de întunecați ca ai unui prădător înfometat, în timp ce se uită la mine cu spatele tremurând și lipit de peretele îndepărtat.

– În genunchi, pe saltea, mârâie.

Eu strig sfidător:

– Nu! Dacă mă vrei, trebuie să mă prinzi!

Zâmbetul lui este larg și letal. Fac o fentă spre stânga. El se aruncă. Mă arunc în direcție opusă, prea repede ca el să se învârtă și să mă prindă. Cu un râs victorios, fug din dormitor și mă duc pe hol. Mă prinde în sufragerie. Apucându-mă de ceafă, mă trage înapoi lângă corpul lui și îmi înfășoară un braț de fier în jurul coastelor. În timp ce mă lupt să mă eliberez, el râde, își înfige nasul în părul meu și inspiră adânc.

– Crezi că ești suficient de puternică să scapi de mine, iepuraș?

– Da!

Mă răsucesc și mă zvârcolesc neputincioasă.

– Eu nu prea cred.

Mă mușcă de umăr, întinzându-se să îmi bage mâna între picioare. Vocea îi scade.

– Ceea ce cred eu este că ești pe cale să fii futută foarte, foarte tare. S-ar putea să leșin. Pulsul meu e sălbatic, gâfâi cu disperare și mă simt ciudat de lipsită de greutate, ca și cum aș fi neînsuflețită, plutind în afara corpului. Aidan se lasă pe canapea, trăgându-mă în jos cu el, apoi ne răsturnăm și mă prinde sub greutatea lui, astfel încât fața mea este zdrobită în perne. Mă lupt să mă eliberez, dar el mă prinde de încheieturi și mi le fixează deasupra capului. Fierbinte și țeapănă, erecția lui îmi lovește fundul, care mă ustură.

Se bucură o clipă de zbaterile și strigătele mele neajutorate și se întinde pur și simplu deasupra mea, cu pieptul lui gol, care

îmi arde spatele în timp ce îmi adulmecă părul, umerii și gâtul și mârâie de plăcere.

— Dă-mi drumul!

El chicotește.

— Spune cuvântul de siguranță și o voi face.

Nenorocit îngâmfat. Știe că nu voi spune nenorocitul de cuvânt de siguranță. Tip de frustrare. Îl fac să râdă.

— Iepuraș rău, șoptește el pe un ton vesel.

— Nu!

— Oh, da, ești. Și știi ce primesc iepurașii răi, nu-i așa?

Nu e o întrebare, dar tot necesită un răspuns.

— Sunt eliberați!

Își pune gura lângă urechea mea și zice senzual:

— Nu, iubito. Sunt futuți în fund de stăpânii lor, până când promit că vor fi cuminți.

Aproape că am orgasm atunci. Pizda mea se strânge de dorință. Gem cu disperare, clătinându-mi fundul. Prinzându-mi încheieturile cu o mână, Aidan o strecoară pe cealaltă între picioarele mele. Îmi freacă labiile, răspândind umezeala până sus, între fesele fundului. Când vârful degetelor îi alunecă peste anusul meu, scâncesc. Își strecoară degetul înăuntru. Strig, încordându-mă.

— Ăsta e al meu, zice el grav. O să-l revendic. Dacă nu vrei asta, spune naibii cuvântul de siguranță chiar acum.

Prinsă sub el, sunt neajutorată, dar nu complet. Știu că ar fi nevoie de un singur cuvânt pentru a schimba totul. Dacă aș spune cuvântul de siguranță, știu că s-ar opri instantaneu și m-ar elibera. Știu asta fără nicio îndoială, iar asta mă ține de partea bună a liniei fine dintre plăcere și frică.

Îmi întorc fața în pernă și îi suspin numele.

El expiră un geamăt plin de dorință și satisfacție întunecată.

— Da, iubito. Spune-mi numele când ți-o trag. Strigă-l când o să-ți dai drumul pentru mine.

Scuipă pe degete, își freacă saliva pe nodul sensibil dintre fese, apoi mă ține în jos în timp ce își ghidează capul penisului tare în mine. Strig, tremurând.

— la scula stăpânului tău, îmi ordonă el și o bagă până la capăt.

Arde și mă lasă fără suflare, cu ochii înlăcrimați și cu mușchii fundului încleștați. Nu-și mișcă șoldurile, pur și simplu, se întinde deasupra mea, respirând greu pe părul meu, ambele mâini fiind acum înfășurate în jurul încheieturilor mele. Dominația lui totală asupra corpului meu face ca și ceva fragil din pieptul meu să se rupă ca o creangă.

O lacrimă îmi alunecă pe podul nasului. Tremurând, plină de el și de emoții haotice, șoptesc răspicat:

— Stăpâne.

El geme. Cu o voce slabă, fără suflare, zice:

— Fată dulce. Fata mea ascultătoare. Imploră-mă.

Închid ochii și mă supun.

— Te rog, stăpâne. Te rog să mi-o tragi. Trage-mi-o tare.

Se retrage și împinge din nou în fundul meu, cu o mișcare scurtă din șolduri. Plânsul meu este frânt și recunoscător. O face din nou, împingând mai tare, apoi din nou, cu un mârâit când eu gem. Ustură ca naiba, dar clitorisul meu pulsează și sfârcurile mele tari se freacă excitant de țesătura aspră a canapelei cu fiecare împingere, așa că îl implor să continue, împingându-mi șoldurile în sus și în spate, ca o târfă lacomă în care m-a transformat. Eliberându-mi încheieturile mâinilor, îmi apucă șoldul cu o mână și cu cealaltă mă împinge de canapea. Se retrage în genunchi, ținându-și scula în fundul meu și aducându-mă odată cu el. Mă stabilizează și își sprijină un picior de podea, apoi îmi apucă șoldurile cu ambele mâini, în timp ce îngenunchează în spatele meu.

Apoi mi-o trage tare și adânc, intrând în fundul meu delicat cu o forță necruțătoare, în timp ce eu strig delirant și coaiele lui grele se lovesc de pizda mea.

— Stăpâne! Stăpâne! Te rog, pot să îmi dau drumul?

El zice:

— Da, iubito. Fă-o.

Se întinde între picioarele mele și mă trage ferm de clitorisul umflat. Declanșează o reacție în lanț instantanee. Oftez și zvâcnesc. Pizda mea se strânge ritmic. Mintea mea se deconectează scurt, în timp ce corpul meu preia controlul, răspunzând la atingerea lui la un nivel dincolo de controlul conștient.

— Aidan! Oh, Doamne, Aidan, îmi dau drumul! Îmi dau drumul!

Sunetul care i se desprinde din gât este gutural, animalic și complet mulțumit. Apoi își bagă degetul gros în pizda mea ce palpită, iar sunetele lui sunt înecate de țipătul meu ascuțit și tremurat de plăcere.

Se cutremură, scoate un strigăt primar și își dă drumul în mine. Izbucnesc în lacrimi, plângând neputincioasă într-o dulce capitulare, în timp ce această bestie frumoasă de bărbat mă trage în jos cu el în întuneric.

25

După aceea, sunt un dezastru emoțional. Stau întinsă cu fața în jos pe canapea, cu fundul în sus, plângând în perne, tremurând toată, transpirată și epuizată.

Aidan stă aplecat peste mine, respirând sacadat. Fruntea lui fierbinte se odihnește între omoplații mei.

— Oh, iubito, șoptește el. Nu plânge. E în regulă, scumpo. E în regulă.

Îmi apasă cel mai blând dintre sărutări pe coloana vertebrală și se retrage încet din corpul meu. Apoi trage pătura de pe spătarul canapelei și mă înfășoară în ea. Se așază, mă trage la pieptul lui și mă înconjoară cu brațele lui puternice.

— Al naibii de frumoasă, murmură el, sărutându-mi fruntea și obrajii umezi. Ești fata mea cuminte și frumoasă.

Îmi îngrop fața în curbura gâtului său și plâng mai tare. Își strânge brațele în jurul meu și mă leagănă ușor, rostind cuvinte blânde. Îmi mângâie părul și mă dezmiardă, calmându-mă și legănându-mă ca pe un copil. Stăm așa până când lacrimile mele se opresc și strănut, încercând să-mi înăbuș sughițul apărut din senin. Inspiră adânc, expiră și își plimbă ușor vârful degetelor pe fața mea. Sprijinindu-și obrazul de capul meu, îmi zice încet:

— Spune-mi de ce anume ai nevoie de la mine.

Niciodată un bărbat nu m-a mai întrebat așa ceva. Tehnic vorbind, a fost un ordin, nu o întrebare, dar nu vreau să fac diferențe. Amețită, cu corpul dureros și complet satisfăcută, stau și mă gândesc serios la asta o vreme, înainte să decid că am nevoie de mai multe detalii.

— Vrei să spui acum sau în general?

— Ambele. Vreau să știu ce te face fericită. Ce te va face să te simți tot timpul așa cum mă simt eu acum.

— Cum te simți acum? îl întreb uitându-mă la el.

Mă privește cu ochii lui întunecați în care văd veșnicia.

— Renăscut. Iertat. Sau poate... nu știu, spune în timp ce-mi trasează conturul buzei cu un deget.

Se gândește în tăcere pentru o clipă.

— Eliberat.

Întreb timid:

— Te fac să te simți liber?

— Ca și cum aș fi trăit într-o peșteră întunecată toată viața mea nenorocită și tocmai am ieșit în lumina soarelui.

Cu lacrimile blocate în gât, închid ochii și mă ghemuiesc mai aproape de el. Cu o poticnire în glas, îi șoptesc:

— Nu am mai întâlnit pe nimeni ca tine.

Râsul lui este moale și grav.

— Voi lua asta ca pe un compliment.

— Este. Întotdeauna mă simt în siguranță în preajma ta. Scoți la iveală o latură a mea despre care nici măcar nu știam că există. Simt că aș putea să-ți spun orice, cel mai întunecat secret al meu, cel mai rău lucru pe care l-am făcut și de care mi-e cel mai rușine și ar fi în regulă.

Mă opresc și ezit să continui.

— Doar că...

Rămâne nemișcat.

— Ce?

— Când pleci în mijlocul unei conversații, mă simt foarte frustrată.

După o clipă, încuviințează din cap.

— Bine. N-o să mai fac asta.

Încurajată, continui să vorbesc.

— Și când te închizi și nu-mi spui ce gândești devin confuză. Ești foarte intens în unele privințe, foarte comunicativ și deschis și chiar în fața mea, dar alteori parcă te ascunzi de mine.

Mă opresc să mă gândesc din nou. Apoi îndrăznesc să continui:

— Poate că ești îngrijorat de cum voi reacționa dacă voi ajunge să te cunosc cu adevărat.

Mă sărută, trecându-și buzele peste ale mele cu o tandrețe care face să mă doară în piept. Apoi murmură:

— Ceea ce mă îngrijorează este să-mi ofer inima unei femei care încă poartă verighetă.

Tristețea din vocea lui îmi face inima să tresară. Îi șoptesc:

— Oh, Aidan. Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ți ceri iertare. Sau să te explici. Nu vreau să te simți niciodată obligată să te explici în fața mea. Știu că iei asta încet.

Prin „asta" se referă la „noi". Acest lucru pe care îl facem împreună, orice ar fi. Și are dreptate, într-un fel. O iau încet. Nu există alt mod de a o lua. A intrat în viața mea ca un meteorit care a căzut pe pământ, exact când eram mai distrusă ca niciodată. Numai că atunci când sunt cu el, nu mă mai simt distrusă.

Prea copleșită să continui conversația în starea mea emoțională brută, zic:

— Bine. Vrei să știi de ce am nevoie ca să fiu fericită acum?

— Da.

Îi zâmbesc și îl trag de barbă.

— De un pahar cu vin și o baie fierbinte.

Mă privește în tăcere pentru o clipă.

— Pot să fac asta pentru tine.

— Mulțumesc.

Își ridică sprâncenele.

— Nu cumva ai uitat ceva?

Îmi întind mâna peste maxilarul lui și zâmbesc mai larg.

— Mulțumesc, sir.

Se uită adânc în ochii mei, pentru un moment lung. Apoi zice încet:

— Kayla, ai grijă cu mine.

— Ce vrei să spui? îl întreb surprinsă.

— Știu că tu crezi că sunt puternic. Dar problema cu lucrurile puternice este că sunt fragile. Nu se pot îndoi sub presiune. Pur și simplu, se rup.

Înainte să pot răspunde, mă ridică și mă duce în baie.

Mă scufund în fericire timp de o oră, cu spumă de baie până la gât, sorbind dintr-un pahar de cabernet. Aidan face mai multe drumuri între baie și restul casei, ca să-mi aducă mici bucățele de brânză și felii de măr, pe care mi le oferă să le mănânc și mă privește cum mestec de parcă ar fi cel mai fascinant lucru pe care l-a văzut vreodată.

Felul în care se uită la mine creează dependență. Pentru că îmi place atât de mult, este și un pic înfricoșător. Nu cred că sunt pregătită pentru asta. Se pare că nici el.

Suntem magneți care nu vor să fie magneți, atrași împreună de elemente invizibile care ne scapă de sub control. Nu am cuvintele sau voința să-i spun că ar fi mai înțelept dacă am încetini acest tren scăpat de sub control înainte să deraieze de pe șine și să ucidă toți pasagerii. În plus, nu am depășit acest punct, oricum?

Răspunsul evident este da. Ba da. Am sărit peste întâlnirile romantice la cină și conversațiile politicoase și am trecut direct la sex pervers. Nu că m-aș plânge. E mai simplu așa, iar lucrurile simple sunt frumoase. Și cu starea mea de spirit recentă, o

discuție de complezență ar fi un chin. Îmbrăcat doar în blugi, Aidan se așază pe toaletă cu coatele sprijinite pe genunchi.

— Mâine mă duc la casă.

— E o invitație sau doar mă informezi pe unde o să fii?

Un zâmbet slab îi curbează buzele.

— Este o invitație, șmechero. Și știai deja. Care este răspunsul?

— Răspunsul este da. Ceea ce tu știai deja.

— Nu vreau să presupun nimic.

Se uită la degetul meu inelar, apoi își îndepărtează privirea.

— Nu-ți cunosc programul.

Spune-i. Spune-i despre Michael. Spune-i ce s-a întâmplat. Merită să știe. Merită? Nu există niciun angajament aici. Și nu sunt singura care ține lucrurile pe loc. Abia dacă știu ceva despre el. La naiba, nici măcar nu știu câți ani are.

Mă gândesc câteva secunde, într-un conflict interior, dar mă ia prin surprindere:

— Câți ani ai?

Râd stânjenită.

— Doamne, ce ciudat.

— Ce anume?

— Tocmai mă gândeam că nu știu câți ani ai, când m-ai întrebat asta.

— Am treizeci și cinci de ani.

— Eu am treizeci.

Ne privim unul pe celălalt.

— La ce altceva te gândeai? murmură.

Ca să câștig puțin timp, așez încet paharul de vin pe marginea căzii. Mă ridic în fund și mă uit în jos la bulele ce lucesc în smocuri irizate, agățate de genunchii și sânii mei.

— Mă gândeam la soțul meu.

Aidan rămâne tăcut. Nici măcar nu-l aud respirând. Îl simt însă cum așteaptă, simt noua tensiune din corpul lui la fel de clar ca și cum mușchii lui ar fi ai mei.

— De fapt, nu e chiar așa. Mă gândeam că vreau să-ți spun ceva despre el.

Înghit în sec. Pulsul meu începe să se accelereze. Nu știu de ce trebuie să fie atât de dificil. I-am spus lui Eddie, meșterul, că soțul meu a murit, dar *el* nu mi-a tras-o în fund și nu m-a numit iepurașul lui. Inspir sacadat și închid ochii strâns pentru o clipă, ca să-mi adun curajul, iar Aidan îmi ordonă încet:

— Ochii la mine.

Mă uit la el. Mă privește cu o intensitate de nezdruncinat, cu ochii lui teribili.

— Îți face rău? Asta e tot ce vreau să știu.

E ceva sălbatic în privirea lui, o sclipire periculoasă, care mă face să tremur. Îmi trag genunchii mai aproape de piept, înfășurându-mi brațele în jurul picioarelor.

— Dacă aș spune da, ce ai face?

Răspunsul lui este dur și instantaneu.

— L-aș ucide.

Cu pulsul zvâcnind și cu ochii mari, șoptesc:

— Aidan.

Se uită fix la mine, așteptând. În cele din urmă, zic:

— Asta i-ai făcut tatălui tău?

Îmi răspunde fără să clipească sau să își ferească privirea.

— Da.

Expir, închid ochii și îmi las capul pe genunchi. Cu voce mai joasă, continuă:

— Nu trebuie să-ți fie frică de mine.

— Nu mi-e frică.

Parcă neconvins, adaugă:

— Nu sunt un pericol pentru tine. Nu ți-aș face rău niciodată.

— Știu.

— Dar te ascunzi.

— Eu... la naiba, cred că da. Doar că procesez. Dă-mi un minut, te rog.

Stăm în tăcerea întreruptă doar de zgomotul apei. Apoi îngenunchează lângă cadă și îmi ia fața în palme. Zice repede:

— Sunt mai în vârstă acum. Mai deștept. Am avut mult timp să mă gândesc la ce am făcut. Și dacă se va ajunge din nou la asta, voi fi mai bine pregătit.

Inima îmi bate cu putere în stern.

— O să mă prefac că nu mi-ai spus că știi cum să scapi cu o crimă.

— Fă ce vrei. Realitatea este că, dacă aflu că un bărbat a pus mâna pe tine la mânie, nu va mai putea să o facă vreodată.

Mă sărută ușor, apăsându-și gura pe a mea într-o promisiune tacită. Îmi înfășor mâinile în jurul încheieturilor lui și îl sărut și eu, deschizându-mi buzele ca să-i întâmpin limba, când o strecoară înăuntru. El sondează mai adânc, înclinându-mi capul, să ia ce are nevoie, în timp ce eu tremur în apa care se răcește.

Apoi întrerupe sărutul și își lipește fruntea de a mea.

— Kayla. Răspunde-mi acum. Și spune-mi adevărul. Îți face rău?

— Nu, îi răspund cu lacrimi în ochi.

El se îndepărtează și mă privește încruntat.

— Atunci de ce plângi?

— Pentru că tocmai mi-am dat seama că sunt nebună. Sunt literalmente, cu siguranță, nebună.

— De ce spui asta?

O lacrimă singuratică se strecoară și șerpuiește pe obrazul meu. Mă doare în piept și șoptesc:

— Dacă aș fi fost sănătoasă la cap, nu mi s-ar fi părut atât de frumos să amenințI că omori pe cineva pentru mine.

Se uită la mine o clipă lungă, cu ochii arzând. Apoi se ridică, mă trage în picioare și mă ridică din apă. Mă duce în dormitor cu apa șiroind de pe mine și mă întinde pe saltea. Fără un cuvânt, îngenunchează între picioarele mele, îmi desface coapsele deschise și se apleacă să-și pună gura pe sexul meu expus.

Când gem și mă arcuiesc, el ridică ambele mâini și îmi înconjoară sânii umezi, strângându-i ușor înainte de a trece cu

degetul peste sfârcurile mele. Cred că acesta este modul lui de a-mi spune că putem fi nebuni împreună.

Îmi afund mâinile în părul lui și oftez. Barba lui îmi zgârie coapsele. Limba lui delicioasă și fierbinte pătrunde adânc în mine. Vârfurile aspre ale degetelor lui alunecă înainte și înapoi peste sfârcurile mele rigide și în scurt timp gâfâi și gem tare, legănându-mi șoldurile în ritmul mișcării limbii lui. Când îmi ciupește sfârcurile tare, îmi dau drumul în gura lui, vibrând și strigându-i numele.

Îmi suge clitorisul până când mă lasă fără vlagă, apoi se ridică și își dă jos blugii. Se coboară deasupra corpului meu și intră în mine. Cu mâinile în părul meu și cu fața îndreptată spre gâtul meu, îmi zice răgușit:

— Dacă te hotărăști că nu asta îți dorești, promite-mi că vei pune capăt înainte să mă îndrăgostesc de tine.

— Promit, șoptesc, luptându-mă din nou cu lacrimile.

— Bine.

Vocea lui scade.

— Dar, ca să știi, nu ai prea mult timp la dispoziție.

— Aidan...

— Taci acum.

Face dragoste cu mine cu o tandrețe atentă, pe care nu a mai arătat-o până acum, purtându-se cu mine ca și cum aș fi făcută din porțelan. Când atinge punctul culminant, o face cu un geamăt moale de disperare, ca și cum ar ști că acest lucru pe care îl facem este mare și periculos, capabil să ne anihileze pe amândoi.

Înțeleg exact cum se simte.

26

Dimineața de duminică se luminează cu un albastru strălucitor. Norii de ploaie au fost alungați de soare și, pentru prima dată după câteva săptămâni, afară este superb. Aidan pregătește micul-dejun: omletă, bineînțeles, dar și pâine prăjită și șuncă, apoi facem duș împreună. El fredonează în timp ce îmi spală corpul, zâmbește când mă șterge cu prosoapele și fluieră când ne îmbrăcăm.

Într-o dispoziție bună, Aidan este amețitor. Cu fața luminată, e chiar mai chipeș decât de obicei. Pentru că vremea e frumoasă, propune să facem drumul spre casă cu motorul lui. Accept și îi spun că făceam motocros în adolescență. Mă privește neîncrezător, cântărindu-mă din priviri.

— Tu?

— Nu judeca o carte după copertă, Casanova. Știu că arăt ca fata din vecini, dar pe dinăuntru sunt mai mult ca fata cu un dragon tatuat[6]. Se gândește câteva secunde. Doar că fără tatuaje, fără IQ-ul de geniu, fără abilitățile informatice sau memorie eidetică.

Apoi mă înveselesc.

— Totuși, sunt antisocială.

[6] Trimitere la personajul din cartea cu același nume a lui Stieg Larsson, care a și fost ecranizată. (n. r.)

Aidan râde în barbă.

— Ceea ce ești tu se numește *adorabilă*.

— Nu-i așa? aprob eu, prefăcându-mă că asta nu m-a făcut să mă luminez precum soarele.

— Da. Hai să vedem dacă am o jachetă pe care să o poți purta, iepurașule.

— Nu o să-mi fie bună niciuna dintre jachetele tale uriașe.

Scotocește în dulap și scoate o geacă bomber din piele neagră, atât de mare, încât aș putea la fel de bine să o folosesc pe post de cort și să merg cu ea în camping.

Zâmbind la expresia mea, îmi ordonă:

— Pune-o pe tine.

Mă conformez, dar arăt penibil îmbrăcată cu ea.

— Dacă port asta, o să mă ia vântul și o să zbor în spatele tău ca un balon.

— Nu-ți face griji, casca mea uriașă te va îngreuna.

Nu glumește. Îmi întinde o cască potrivită pentru un erou din desenele animate. Când râd, îmi zice:

— N-am ce face. Creierul meu este uriaș.

Zâmbește.

— Ca și alte lucruri.

— Presupun că te gândești la egoul tău.

Trece pe lângă mine, lovindu-mă peste fund.

— Haide, iepurașule. Dacă ești cuminte, o să-ți dau un morcov mai târziu.

Se întoarce și-mi face cu ochiul. Mi-ar plăcea să fac o remarcă inteligentă, dar, la naiba, vreau foarte mult morcovul ăla. Așa că îmi mușc limba și îl urmez. Există un mic garaj în spatele barului, unde își ține Harleyul, o chestie macho lucioasă, făcută la comandă, pentru a speria bătrânele și cățeii mici și pentru a-i asurzi pe toți ceilalți. Pornește cu un huruit și rămâne în ralanti, la un volum care îmi străpunge timpanele, făcând să vibreze pământul de sub picioarele mele.

Aidan îmi face semn că ar trebui să urc în spatele lui. Când o fac și simt vibrația aceea încântătoare între coapse, mă hotărăsc că ar trebui să îmi cumpăr și eu o motocicletă.

Înfășurându-mi brațele în jurul taliei lui, mă țin strâns în timp ce pornim în trombă. Este un drum de numai zece minute până în cealaltă parte a insulei, dar este atât de frumos, încât îmi doresc să fie mai lung. Aerul e răcoros și proaspăt, dealurile sunt inundate de o lumină aurie și oriunde mă uit, văd un milion de nuanțe de verde, de la măr palid la smarald-închis. Întreaga lume pare impregnată de el.

După o curbă, trecem pe lângă o fermă de pe marginea drumului, apoi pe lângă o cramă. Coborâm un deal spre Port Madison, un cartier istoric de pe malul mării, plin de parcuri și trasee de plimbare. Câteva viraje și ajungem pe un drum de pământ, mărginit de o parte și de alta de copaci înalți. Drumul se termină pe o parcelă plată de iarbă crescută la întâmplare, cu vedere directă la apele calme și cristaline ale Hidden Cove.

Aidan parchează sub un cedru uriaș și oprește motorul. Cobor prima, îmi scot casca și privesc în jur cu uimire.

— Uau. Priveliștea asta e incredibilă.

Își trece piciorul peste motor și își trage de pe bărbie cureaua căștii. După ce o dă jos, o pune pe scaunul motocicletei și îmi zâmbește.

— Mult spațiu pentru un iepuraș ca să se joace, nu?

Obrajii mi se încălzesc, îmi țugui buzele și mă uit la el. Râde la expresia de pe fața mea.

— Haide. Casa este aici sus.

Credeam că suntem pe parcela principală, dar el arată spre o pantă dincolo de un spațiu liber dintre copaci. Îl apuc de mâna pe care mi-o întinde și îl urmez în sus pe panta ușoară, pe o cărare ce pare bătătorită. Când ajungem în vârf, mă opresc brusc și tresar. Pereții unei case se văd în mijlocul unui semicerc de pini albi uriași, care au cel puțin 30 de metri înălțime. Cu fața spre apă, casa are două etaje, acoperiș și cam atât. Nu există încă

pereți interiori sau ferestre. Nu există nici amenajare peisagistică sau alee de acces. Este mai mult o schiță, schița unei idei, dar ideea prinde contur frumos.

— Va fi o verandă de jur împrejur, zice Aidan cu blândețe, privind cu mândrie scheletul gol al casei sale. Și o alee acolo, care va duce la doc.

Se uită la mine cu ochi strălucitori.

— O să-mi iau o barcă. Nimic mare. O barcă mică, cu fundul plat, cu care să mă pot plimba pe lac la ora de cocteil.

Sunt atât de impresionată, încât abia dacă știu ce să zic.

— De cât timp lucrezi la asta?

— De câțiva ani.

Cu ochii mari, mă uit în jur.

— Și faci toate astea singur?

Râde.

— Aș vrea eu. Urmează instalațiile sanitare și electrice, iar atunci lucrurile încep să devină costisitoare.

Se uită înapoi la casă, respiră adânc și zâmbește.

— Multe dintre ele le pot face la schimb. Ceea ce este bine, pentru că nu am bani să finanțez proiectul ăsta. Numai costul lemnăriei era cât pe ce să mă lase falit.

Mă apropii de el. Privind în continuare casa, își înfășoară brațul în jurul umărului meu și mă trage aproape.

— Cu riscul să fiu pedepsită, trebuie să-ți spun că sigur o să te plătesc pentru munca pe care o faci la acoperișul meu.

Râsul lui este calm. Își lasă capul pe spate și închide ochii, bucurându-se de soarele care-i mângâie chipul.

— Ai noroc că sunt binedispus, iepurașule, altfel fundul tău ar fi încasat-o.

Îmi înfășor brațele în jurul taliei lui și îmi odihnesc obrazul pe pieptul lui.

— Promisiuni, promisiuni.

Mă sărută pe creștet. Apoi stăm așa într-o tăcere calmă, cu brațele unul în jurul celuilalt, ascultând briza care se joacă

printre copaci. Sunetul îndepărtat al unor râsete de copii ajunge până la noi peste apă.

Aidan întreabă încet:

— Ai vrut vreodată copii?

Pulsul meu o ia razna. Mâinile încep să-mi tremure. Închid ochii. Îmi îngrop fața în pieptul lui și îi șoptesc:

— Da.

Există o ușoară schimbare în energia lui. O nouă tensiune i se strecoară în brațe.

— Am spus ceva greșit?

Clatin din cap.

— Nu, doar că... am încercat o dată. Noi am încercat.

Își sprijină obrazul de creștetul meu și mă cuprinde cu brațele.

— Nu trebuie să-mi spui.

— Este în regulă. Nu este un secret sau ceva de genul ăsta.

Expir lung.

— Am avut un avort spontan. Sarcina era destul de avansată.

O amintire mă lovește ca un pumn în stomac: durere, țipete, sânge care îmi curge pe coapsele goale. Târându-mă pe podeaua biroului și plângând, încercând cu disperare să ajung la telefonul de pe perete. Este un amalgam de senzații care vin toate deodată, ca un clip dintr-un film rulat prea repede, cu sunetul dat la maximum. Dar a cui este vocea asta? Țipătul nu seamănă cu al meu. E vocea unui străin, plină de furie, care se abate asupra mea ca un uragan.

Amintirea dispare la fel de repede cum a apărut, tăiată ca și cum ar fi fost trasă din priza unui proiector. Lasă în urmă impresia distinctă și înfricoșătoare că lipsesc bucăți mari de memorie. Că ceva important a fost omis. Sau a fost șters cu totul. Caut ceva mai mult, dar nu găsesc nimic. Parcă mă lovesc de un zid.

— Tremuri, zice Aidan, părând îngrijorat, în timp ce mă îmbrățișează mai strâns. Ce se întâmplă, Kayla? Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Doar ține-mă în brațe, te rog.

Mă învăluie în brațele lui, strângându-mă. Mă agăț de el, înghițind nodul amar din gât. După câteva minute, când m-am mai calmat puțin, Aidan zice încet:

— Nu mă deranjează dacă nu ești pregătită să vorbești despre anumite lucruri. Poți să spui asta și voi accepta. Nu voi insista. Dar să nu mă mai minți, bine?

Șoptesc:

— Îmi pare rău.

Vocea lui devine fermă.

— Spune-mi că n-o să mă mai minți, Kayla.

— Nu o voi face. Promit.

Îmi mângâie obrazul și murmură:

— Bine. Pentru că nu trebuie să o faci. Nu trebuie să te ascunzi niciodată de mine.

Vocea mea cedează când zic:

— Nu înțeleg cum de ești atât de uimitor.

Mă sărută pe gât, pe ureche, pe obraz, săruturi moi, ca de fluture, pline de tandrețe.

— Sunt uimitor doar când sunt cu tine. În restul timpului sunt un nimeni.

Mă bag și mai mult în el, având nevoie de forța lui, și îmi place cât de sigură mă simt în îmbrățișarea lui caldă. Scoate un sunet de plăcere răgușit, din gât, și inspiră în părul meu. Apoi mă sărută din nou pe gât, doar că de data asta, gura lui este mai insistentă.

— Îmi place gustul tău, iepurașule, zice răgușit. Îmi place gustul pielii tale. Îmi place și mirosul tău. Și cum îți pierzi controlul atunci când te fac să termini. Și cum te uiți la mine. Felul în care te uiți la mine mă face să mă simt ca un afurisit de rege.

Își pierde o mână în părul meu și îmi trage capul pe spate, expunându-mi gâtul. Ținându-mă ferm lipită de corpul lui, îmi linge și îmi sărută linia de la lobul urechii până la claviculă, apăsându-și dinții în pielea mea la fiecare câțiva centimetri, ca și cum ar vrea să muște din mine și să mă înghită. Când expir

...e mic geamăt, mă strânge de fund și își împinge bazinul în ...ine, apăsându-și erecția pe osul șoldului meu.

Răspunsul meu este instantaneu.

Sfârcurile mi se întăresc. Inima îmi bate cu putere. Pielea mi ...e încălzește, iar pizda mă furnică. Nu am întâlnit niciodată un bărbat la care să am o astfel de reacție fizică, fără efort și instantaneu. Nici măcar soțul meu. Cu ochii închiși și fața întoarsă spre cer, în timp ce el mă sărută pe gât, zic:

– Un leu atât de flămând. Sper că poți alerga pe stomacul gol.

Zâmbind, îl îndepărtez și îl privesc ademenitor, fluturându-mi genele. Apoi mă întorc și o iau la fugă spre pini. Râzând, el strigă în spatele meu:

– Mai ai zece secunde până vin după tine, iepurașule!

Apoi începe să numere cu voce tare. Cu un fior prin vene, o iau la fugă prin iarbă și trec pe lângă casă, mișcându-mi brațele și picioarele cât de repede pot. După ce ajung la un arboret de pini, mă ascund în spatele unui trunchi masiv și risc să arunc o privire rapidă pe după el. Aidan avansează spre mine cu pas întins, rânjind. Țip și încep să alerg din nou. Dincolo de arboretul de pini înalți e o mică pajiște înconjurată de o zonă împădurită deasă. Dându-mi seama că proprietatea trebuie să fie de câteva hectare, alerg spre pădure cu inima în gât, fără să îndrăznesc să mă uit în spatele meu. Răsuflând greu, cu coapsele arzând, străpung linia copacilor într-un sprint în forță. Sub picioare, pământul este moale și neuniform, acoperit de un covor umed de iarbă și frunze. Înainte să parcurg câțiva metri, îmi prind degetul de la picior într-o rădăcină de copac pe jumătate îngropată și aterizez pe burtă. Rămân fără aer.

Pentru o clipă, rămân acolo amețită și gâfâind, apoi încerc să mă ridic. Dar e prea târziu. Leul meu s-a năpustit deja. Mârâind, mă apucă de talie. Ne prăbușim pe pământul umed. Mă împotrivesc, luptând să mă eliberez, în timp ce el râde gâfâind și se luptă cu mine. Apoi sunt pe spate și el e deasupra mea.

mușcându-mă de gât în timp ce îmi țintuiește încheieturile pe pământ. Râde de bucurie, în timp ce eu mă zvârcolesc sub el.

— Iepuraș rău.

— Dă-mi drumul!

— Ai frunze în păr, iepurașule. Unde altundeva ai mai putea avea frunze, mă întreb?

Mă răstoarnă pe burtă și smulge geaca de piele de pe mine, aruncând-o la o parte.

— Hmm... Nu aici. Poate sub tricou.

În timp ce mă zbat și strig în semn de protest, îmi dă jos tricoul și îl aruncă în aer. Apoi mârâie cu buzele lipite de pielea mea, în timp ce își freacă barba de umerii mei.

— Iepurașul meu obraznic trebuie să fie futut în pădure, nu-i așa?

— Nu!

Ba da.

— Dă-te de pe mine!

Își strecoară o mână pe sub corpul meu și îmi strânge tare un sân.

— O să ți-o trag atât de tare, iepurașule, zice fierbinte în urechea mea. O să iei scula stăpânului tău în mâini, stând în genunchi, complet goală, în mijlocul pădurii.

Aproape că leșin de dorință și cedez chiar atunci. Dar cum jocul ăsta este despre urmărire, nu ar fi prea distractiv dacă l-aș lăsa să câștige atât de ușor.

— Nu o voi face!

Zbătându-mă cu sălbăticie, reușesc cumva să-l dau jos. Mă ridic și fug într-o clipită, părul îmi flutură în vânt, iar sânii mei dezgoliți țopăie. Aerul rece îmi umezește pielea încinsă. Mă prinde în timp ce alunec pe lângă trunchiul noduros al unui stejar. Mă ia în brațe și mă sărută cu poftă. Dezechilibrată, mă clatin, inima îmi bate cu putere în timp ce încerc să-l împing dinspre mine. E atât de puternic, totuși. E al naibii de *puternic*. Îmi trage în jos fermoarul blugilor, mă întoarce și mi-i dă în jos

pe șolduri. Încerc să scap, dar mă ține atât de strâns, încât sunt neajutorată. Când mă plesnește peste fundul gol, țip, sărind.

Apoi mă împinge în trunchiul copacului și mă ține acolo, cu o mână prinsă în jurul cefei mele, în timp ce continuă să mă plesnească. Scâncind, mă agăț de trunchi. Scoarța aspră îmi zgârie sânii și abdomenul. Fundul îmi zvâcnește cu fiecare lovitură a palmei lui, inundându-mi pizda cu unde de șoc de plăcere. Loviturile se opresc brusc când Aidan își împinge mâna între picioarele mele. Cu gura lipită de urechea mea, îmi zice:

— Ooh, ce udă ești. Vrei să ți-o trag frumos și tare în păsărica asta umedă, nu-i așa, iepurașule?

Oftez.

— Da, vrei. Știu că vrei. Și știi cât de mult îmi doresc asta.

Îmi bagă două degete înăuntru și mă fute cu degetul din spate în timp ce eu țip și mă zbat.

— Ah, Doamne, iubito, ești al naibii de perfectă. Scula mea este atât de tare pentru tine. Vreau să intru adânc în această pizdă perfectă, în timp ce tu îmi strigi numele.

Își scoate degetele din mine și le face să alunece pe acolo, împrăștiindu-mi umezeala. Îmi ciupește clitorisul umflat, făcându-mă să țip, apoi mă învârte și mă împinge înapoi înspre trunchiul copacului. Își împinge degetele alunecoase în gura mea.

— Gustă-te, iepuraș. Linge toată mierea aia dulce.

Se apleacă să-mi sugă sfârcul rigid, în timp ce eu mă supun poruncii lui, dându-mi ochii peste cap. Îmi trage blugii cu brutalitate pe coapse. Fără să-i scoată până la capăt, mă aruncă peste umărul lui și începe să meargă, cu brațul înfășurat în jurul taliei mele, cu o mână întinsă pe spatele coapsei mele, degetele lui săpând posesiv în carnea mea.

Dau din picioare și mă zbat, dar blugii îmi limitează mișcarea picioarelor. M-a blocat. Când țip de frustrare, Aidan râde și mă plesnește peste fund.

— Aici, zice el, oprindu-se. Asta pare a fi un loc bun ca iepurașul meu să ia scula stăpânului lui.

Mă lasă să cad în picioare pe un petic de pământ moale, apoi mă împinge în jos până când sunt pe spate. Călare pe șoldurile mele, mă apucă de antebrațe. Mă balansez sălbatic sub el, luptându-mă să mă eliberez.

— *Nu*, iepuraș, respiră el, cu ochii sălbatici de dorință. Nu te mai lupta cu mine acum. E timpul să ne-o tragem.

— Ah!

Refuz să mă opresc. Evident bucurându-se, Aidan îmi permite să mă lupt cu el câteva momente, înainte să mă descalțe și să-mi tragă blugii de la glezne. Când sunt complet dezbrăcată, mă răstoarnă pe burtă și mă trage până la genunchi.

Mirosul copt și umed al pământului îmi umple nările. O briză răcoroasă trece peste mine și îmi face pielea de găină pe tot corpul dezbrăcat. Departe, deasupra capului, păsările cântă și frunzele șoptesc printre crengile copacilor. Faptul că mă vede goală și neajutorată, cu resturi vegetale agățate de sâni, de burtă, de spate și de fund, îl excită atât de mult pe Aidan, încât gâfâie.

— Uită-te la tine, acoperită de pământ. Fata mea dulce și murdară.

Mă plesnește de mai multe ori, obligându-mă să mă țin în echilibru pe coate ca să nu mă răstorn pe o parte. Apoi îmi mângâie pizda expusă, ciupind-o și mângâind-o, în timp ce fundul mă ustură și pulsează de căldură. El geme.

— Ești atât de udă, iubito. Doamne, ești atât de udă, încât ți s-a întins pe coapse. Micuța mea târfă drăguță e atât de pregătită pentru mine.

Vocea lui este răgușită și exultantă, plină de dorință și triumf. Sună de parcă abia s-ar mai abține și, de îndată ce își va da drumul, un animal pe care în mod normal îl ține strâns legat se va dezlănțui. Sunt pe cale să fiu devorată și amândoi știm asta. Cu capul atârnând în jos și ochii închiși, gem. Printre dinții strânși, Aidan ordonă:

— Imploră-mă să ți-o trag acum, Kayla.

Eu șoptesc:

— Te rog, stăpâne. Te rog să mi-o tragi.

Aud sunetul unui fermoar care se deschide, apoi capul pe-nisului tare al lui Aidan îmi împinge intrarea. Mă apucă de talie și-și înfige erecția adânc în mine. Când strig de plăcere, el începe să-și împingă șoldurile, intrând în mine iar și iar.

— Aidan! Aidan!

— Spune-mi că ești a mea.

— Da! Sunt a ta!

— Spune-mi că-ți place scula mea.

— Îmi place!

Strigătele mele răsună cu ecou printre copaci. Se întinde sub mine și îmi atinge cu palma unul dintre sânii care se leagănă, strângându-l cu brutalitate, apoi trăgând de sfârc. E atât de bine, încât gem din nou.

— Iepuraș mic și murdar, mârâie el fierbinte. Nu te poți sătura de scula tare a stăpânului tău. Vrei și tu sperma mea, nu-i așa, fetițo? Ai nevoie ca stăpânul tău să te umple până când o să picure de pe tine.

Brațele mele cedează. Cad în față. Obrazul meu zgârie pământul umed în timp ce Aidan mă fute din spate, complet îmbrăcat și controlând fiecare parte a mea.

Râsul lui este întunecat și mulțumit.

— Da, fată cuminte, o iei așa cum ar trebui să o ia o târfă mică și dulce. Uită-te la pizda aia roz și plinuță, umplută cu scula grasă a stăpânului ei. Îți întind păsărica și o deschid larg, nu-i așa, iepurașule?

Când gem din nou, tremurând, transpirând și foarte aproape de orgasm, Aidan chicotește.

— Poate că iepurașul meu murdar are nevoie să i se umple și celelalte găuri fierbinți.

Își bagă degetul mare în fundul meu. Când țip, se apleacă și își împinge celălalt deget în gura mea deschisă. Apoi continuă să mi-o tragă, aplecat și călărindu-mă tare din spate, în timp ce eu îi sug cu disperare degetul mare și îmi scutur șoldurile pentru a răspunde fiecăreia dintre împingerile lui.

— E timpul să primești sperma stăpânului tău, zice el pe un ton urgent. Dar vreau să am ochii ăia pe mine.

Se retrage și mă aruncă pe spate. Gâfâind, cu bătăile inimii accelerate, mă uit la el în timp ce se ridică deasupra mea, cu scula lui umflată ieșindu-i din blugi, respirând greu, cu ochii întunecați arzând ca focul. Despărțindu-mi coapsele, cade peste mine. Își strânge pula în mână și îmi găsește centrul umed, apoi o forțează în mine cu un mârâit. Când gem și mă agăț de haina lui, îmi prinde încheieturile mâinilor și îmi fixează brațele de pământ. Începe să mi-o tragă din nou, plutind deasupra mea, în timp ce mă ține lipită de pământ și se uită fix în ochii mei. Îl implor frântă:

— Te rog. Te rog, stăpâne. Te rog, pot să îmi dau drumul?

Pleoapele îi flutură. Îmi șoptește numele. Dar nu-mi dă permisiunea să îmi dau drumul. Pizda și clitorisul meu vibrează cu fiecare împingere a șoldurilor lui. Spatele meu se arcuiește. Sfârcurile mă dor atât de tare, încât e insuportabil. Pleoapele îmi alunecă și gem.

Aidan îmi eliberează încheieturile mâinilor și îmi ia capul în mâinile lui.

— Uită-te la mine, îmi ordonă el.

Mă uit în ochii lui arzători, în timp ce o spirală albă de plăcere se înfășoară din ce în ce mai strâns în miezul meu, iar coapsele încep să îmi tremure incontrolabil.

— Ești gata, iubito? șoptește el, mișcarea șoldurilor lui devenind frenetică.

Incapabilă să vorbesc, mă limitez să dau din cap.

— Ochii la mine când termini. Nu te uita în altă parte. Vreau să mi-o dai uitându-te direct în ochii mei.

După alte câteva împingeri, mârâie:

— Acum.

Trag aer în piept și mă împing sălbatic în el. Punctul culminant mă lovește puternic și gem, dar nu mă uit în altă parte. Mă uit cu ochii mari la el, în timp ce pizda mea se contractă

iar și iar în jurul lungimii uriașe și invadatoare a penisului său, îngropat adânc în mine.

— Oh, la naiba, Kayla, respiră el. Iisuse Hristoase, îmi dau drumul.

Întregul lui corp zvâcnește. Adânc înăuntru, îi simt scula vibrând. Apoi geme și se împinge superficial, în timp ce se revarsă în mine, uitându-se drept în ochii mei. Intimitatea este atât de intensă și copleșitoare, încât îmi pierd respirația. Am senzația că pieptul meu este strivit de o forță invizibilă. Și el simte asta. Îmi dau seama pentru că ochii i se umplu de neliniște. Îmi rostește numele respirând sacadat, apoi îmi dă un sărut disperat, devorator. În timpul acesta ne privim adânc în ochi.

27

Stăm îmbrățișați pe pământul umed, respirând greu, dar tăcuți. Apoi el geme și își lasă fața pe gâtul meu, ascunzându-și ochii. Privind cerul albastru nesfârșit, îmi înfășor brațele în jurul umerilor lui, știind instinctiv că, de data aceasta, el este cel care se destramă.

— E în regulă, șoptesc răgușită, amețită. Aidan, e în regulă.

El scoate un sunet înăbușit de durere.

— Ș-ș-ș-ș.

Îi sărut ușor partea laterală a feței și îmi trec degetele prin părul lui. Este greu și fierbinte deasupra mea, tremurând tot și, dintr-odată, sunt inundată de un sentiment profund de pace. Sau de uimire, poate. Sau cu totul altceva. Nu sunt sigură că există un cuvânt pentru asta. Orice ar fi, e frumos. Cu buzele apropiate de urechea lui, îi șoptesc:

— Mi-a plăcut. Mi-a plăcut fiecare secundă. Tot ce ai făcut și ce ai spus. Mă auzi? De asta aveam nevoie.

Expiră un geamăt răgușit.

— Leul meu frumos. Ești atât de minunat. Ești exact ce am nevoie.

Își ridică fruntea și mă sărută cu pasiune, gemând în gura mea.

— Kayla, zice el gâfâind. Doamne, la naiba. Te-am rănit? Ți-e bine?

Chicotesc.

— În afară de câteva zgârieturi și vânătăi, sunt într-o stare excelentă.

Îmi examinează chipul, căutând orice semn că mint. Când pare convins că spun adevărul, înghite și își umezește buzele. Zice cu reținere:

— M-am lăsat puțin dus de val.

— Când? îi răspund cu un zâmbet. Doamne, ce vocabular obscen ai. Este chiar mai bun decât cel obișnuit.

După o clipă, începe să râdă. Ușor, clătinând din cap, râde ușurat, apoi mă sărută din nou.

— Nu mă pot abține. Scoți la iveală bestia din mine.

— Se pare că da! Dar acum aș aprecia foarte mult dacă am putea să ne ridicăm. Am o piatră care îmi intră în spate și este nespus de dureros.

— La naiba. Scuze.

Se retrage, se ridică, intră înapoi în blugi și închide fermoarul. Apoi mă ajută să mă ridic, ținându-mă cu grijă în timp ce-mi șterge pământul și frunzele de pe piele.

— Ești zgâriată toată, zice el cu voce scăzută, tresărind în timp ce mă șterge de praf cu mișcări blânde ca pana. Îți sângerează genunchiul.

Oftez adânc, satisfăcută.

— Asta se întâmplă când iepurașii sunt futuți în pădure. Sunt sigură că mâine o să mă doară ca naiba. Unde îmi sunt hainele? Mi se face frig.

Mă lasă pentru scurt timp, să-mi aducă pantofii, tricoul, blugii și geaca lui, de unde le-a aruncat pe jos mai devreme. Apoi mă ajută să mă îmbrac în liniște și concentrare, cu grijă, ca și cum ar fi convins că m-aș putea sparge.

Tandrețea și grija lui sunt emoționante. Este atât de dulce și blând, opusul bestiei dominante și mârâitoare de acum

câteva minute. Este incredibil cât de mulți oameni diferiți poate cuprinde un singur trup. Cu toții umblăm cu o mie de străini în noi, care dorm liniștiți până când altcineva îi trezește. La fel ca impulsul de electricitate care l-a reanimat pe monstrul lui Frankenstein, tot ce este nevoie pentru ca giganții noștri adormiți să se trezească la viață e o singură scânteie.

Când sunt îmbrăcată, Aidan mă ia de mână și mă conduce în tăcere afară din pădure. Când ieșim în lumina soarelui, ne uităm la cer, apoi unul la celălalt. Ceva se simte între noi, nespus și profund. El privește mai întâi în altă parte, strângându-mi mâna și zâmbind. Zâmbetul acela ar putea să-mi frângă inima.

~

Ne petrecem restul zilei în apartamentul lui. Trebuie să mai fac un duș, să-mi îndepărtez toate resturile de frunze și murdărie de pe piele. După aceea, Aidan îmi pune Neosporin pe tăieturi și zgârieturi și îmi bandajează genunchiul.

Pare nefericit în timp ce face asta, cu sprâncenele coborâte, cu buzele strânse într-o linie subțire. Deși rănile mele sunt minore și obținute în cel mai minunat mod, urăște să mă vadă rănită.

Rămân din nou peste noapte. Mă trezește în zori și face dragoste cu mine cu o nerăbdare fără cuvinte, care mă lasă fără suflare. Apoi se retrage în acel loc liniștit din mintea lui unde se duce când trebuie să se ascundă.

Dar nu-l întreb ce s-a întâmplat. Nu insist. Îl las în pace. Nu e singurul care are secrete.

~

Când ajung acasă, Fiona e deja acolo. O găsesc în biroul lui Michael, ceea ce îmi provoacă un strop de iritare.

— Ce cauți aici?

Ținând în mână un ștergător de praf, se răsucește dinspre biroul lui când mă vede și zice.

— Kayla!

— Da, eu sunt. Locuiesc aici, îți amintești?

Zâmbetul ei este plin de scuze.

— Îmi pare rău, scumpo. Nu te-am auzit intrând. Mergi ca o pisică.

Neîncrezătoare, ezit în prag. Nu am mai fost în această cameră de la accident. A fost ușa închisă, iar aerul este stătut. Am un sentiment de claustrofobie.

— Nu am vrut să faci curățenie în camera asta. Credeam că ți-am spus asta.

— Da?

— Nu ți-am spus?

Ea râde.

— Ei bine, dacă mi-ai spus, nu-mi amintesc.

— Oh. Îmi pare rău. Ca să fiu sinceră... nici eu.

Amintindu-mi ce a spus săptămâna trecută despre posibila cauză a scăpărilor mele de memorie, mă simt și mai neplăcut. Simt cum îmi ard obrajii, îmi mut greutatea de pe un picior pe altul și îmi dreg vocea.

— Dar aș vrea să las camera asta așa cum e pentru moment. Pentru că...

Fac un gest de neputință.

— Încă nu m-am uitat prin toate lucrurile lui.

Ea zice cu blândețe:

— Oh, draga mea, înțeleg perfect. O să încep cu bucătăria.

— Mulțumesc. Um... în legătură cu ședința de spiritism despre care am vorbit.

Fiona se luminează la față.

— Da, am vorbit cu sora mea! Spune că ar trebui să o ținem la următoarea lună plină, care este peste trei săptămâni. Oh, și a mai spus că nu ar trebui să porți parfum sau bijuterii. Nici alte accesorii, mai ales telefoane mobile. Se pare că acestea deranjează spiritele.

Chicotește.

— Ca și pe noi ceilalți.

Râsul meu este slab și stânjenit.

— De fapt, cred că ar trebui să uităm de toată treaba asta.

Fiona mă privește o clipă, trăgând gânditoare de penele ștergătorului.

— Păi?

Tonul ei este blând, dar pare să ceară o explicație. Îi ofer una, cu reținere.

— M-am hotărât să mă duc la un terapeut.

Ridică sprâncenele.

— Cum te poate ajuta un terapeut cu problemele tale cu fantomele?

Expir, clătinând din cap.

— Simplul fapt că m-am gândit măcar la posibilitatea că sunt bântuită sugerează cu tărie nevoia de terapie.

Pare că e pe punctul de a protesta, dar probabil că se răzgândește, pentru că doar încuviințează din cap.

— În regulă. Dacă asta preferi.

— Da. Mulțumesc, Fiona.

Trece pe lângă mine, evitându-mi privirea. În timp ce se îndepărtează spre bucătărie, mă îngrijorează că am insultat-o. Mă întorc să mă duc după ea, dar ceva ce zăresc pe biroul lui Michael îmi atrage atenția și mă întorc înapoi. Un ziar împăturit stă lângă locul unde Fiona ștergea praful. De unde mă aflu, nu pot citi titlul, dar pot vedea clar fotografia care însoțește articolul.

Este o fotografie a lui Michael. Pulsul îmi crește. Mi se usucă gura. Mă simt puțin nesigură, ca și cum podeaua s-ar fi înclinat. Dintr-un motiv ciudat, simt brusc frică. Traversez încet camera și mă opresc lângă birou. Vreau să iau ziarul, dar nu o fac. Pur și simplu, stau acolo și citesc titlul.

Un localnic se înecă.

Ziarul a fost împăturit, astfel încât doar titlul și poza lui Michael sunt vizibile în partea stângă, împreună cu o parte din semnătură. Sunt sigură că nu am mai văz[illegible] articol până

scrie. Sunt sigură că nu eu am pus acest ziar pe biroul lui Michael. Ce nu sunt sigură este cum a ajuns aici.

Să-l fi adus Fiona?

Mintea mea începe să o ia razna. Încerc să mă gândesc la motive raționale pentru care ar fi putut pune acest ziar pe biroul lui Michael, dar nu găsesc niciuna. Ar fi știut că m-ar supăra să vadă ziarul. Aș pune-o pe seama scăpărilor mele de memorie, dar știu că nu am mai fost în acest birou de la accident.

Știu asta.

O voce stinsă din minte îmi șoptește: *poate că nu a fost Fiona*. Acoperindu-mi fața cu mâinile, repet în gând: *Nu există fantome. Nu există fantome. Nu există fantome.*

Ceva lovește fereastra biroului cu un zgomot puternic. Tresar, scoțând un mic țipăt, apoi rămân în picioare cu inima palpitând și mâinile tremurânde. Nimic nu se mișcă. Și aerul stă pe loc. Dincolo de geamuri, cerul este de un gri plumburiu, lucios. Făcându-mi curaj, mă duc la geam și mă uit afară, scrutând orizontul. Nu văd nimic neobișnuit. Curtea este goală.

Plaja stâncoasă e pustie. Abia când sunt pe punctul să mă întorc, descopăr sursa sunetului. Pe pământul de sub fereastră zace trupul fără viață al unei gaițe albastre. Gâtul îi este îndoit într-un unghi nefiresc. Picioarele se întind rigide, cu ghearele curbate. Ochii negri mă privesc fără să vadă.

Pe pervazul ferestrei se vede o urmă fantomatică a corpului păsării, acolo unde s-a lovit, cu aripile întinse în zbor. Luptându-mă cu dorința de a țipa, mă întorc și fug din cameră. Mă închid în dormitorul principal. Apoi încep să patrulez, cu brațele tensionate și cu gândul că mă comport prostește. Au mai fost și alte păsări care s-au lovit de geam. Știu că ele percep reflexia cerului pe sticlă ca fiind tot cer și de aceea zboară direct în fereastre și își rup gâturile mici. Asta nu *înseamnă* nimic.

Doar am impresia că înseamnă ceva.

Pare sinistru. Ca un semn rău. Sau poate... ca un mesaj de dincolo.

Mă opresc din plimbare și rămân nemișcată în mijlocul camerei. Cu inima bătându-mi nebunește, privesc spre tavan și șoptesc:

— Michael?

Nu se întâmplă nimic. Momentul se prelungește până când nervii mei sunt încordați de tensiune. Când o ușă se trântește undeva la parter, aproape că leșin de groază. Îmi spun că e doar Fiona, dar nu prea cred. Impresia aceea ciudată că sunt privită mă cuprinde din nou, dar sunt singură în cameră.

Sau nu?

Dintr-odată, totul în cameră pare sinistru. Umbra din spatele noptierei. Clovnul de porțelan de pe raftul cu cărți. Ursulețul de pluș de pe fotoliul meu de lectură, care are, deși nu mi-am dat seama până acum, dinți ce par ciudat de umani.

Apoi, mai e și adâncitura din cuvertura de pe pat. Asta ar putea fi cea mai înfiorătoare dintre toate. Ca aproape în fiecare dimineață, am făcut patul când m-am trezit, netezind cuvertura și aranjând cu grijă armata de perne decorative mici, de care Michael râdea, dar pe care eu le ador. Îmi place ca patul să arate ordonat, deoarece un pat nefăcut face ca tot restul să pară dezordonat, așa că sunt oarecum fixistă în privința acestui obicei. Cearșafurile băgate înăuntru, pernele așezate, cuverturile perfect netezite. Dar acum există o adâncitură distinctă pe o parte a patului. Este partea cea mai apropiată de ușă, cea pe care eu nu dorm niciodată.

Partea lui Michael. Adâncitura are aproximativ mărimea și forma unui corp.

Expir zgomotos și încerc să mă încurajez.

— Calmează-te, Kayla. Îți pierzi cumpătul. Nu există *fantome* în casa asta.

Se aude soneria. Când îmi iau geanta de pe comodă, îmi scot telefonul mobil din ea și mă uit la imaginea furnizată de cameră. Nu e nimeni la intrare. Veranda din față este goală.

Asta e. M-am săturat. Nu am de gând să las o problemă electrică stupidă să mă înnebunească!

Parcurg rapid jurnalul de apeluri, să găsesc numărul lui Eddie, meșterul, apoi stau acolo respirând accelerat, până când răspunde.

— Alo?

— Bună, Eddie. Sunt Kayla. Îți amintești de mine? Cu acoperișul cu scurgeri și cu problemele electrice?

— Sigur, îmi amintesc! Hei, Kayla! Ce mai faci?

— Sunt bine, mulțumesc. Tu ce mai faci?

Râsul lui este slab și gâfâie.

— Suuuuper.

Pare drogat. Ce surpriză.

— Asta e... bine. Deci, motivul pentru care te-am sunat este că vreau numărul de telefon al terapeutului tău.

— Oh, sigur! Eu doar, uh...

Tace o clipă, apoi zice:

— De fapt, nu mi-l amintesc.

— Nu l-ai salvat în telefonul mobil?

Pare confuz.

— Telefonul mobil?

Da, complet drogat. Ori asta, ori aveam dreptate în legătură cu faptul că locuiește într-o comunitate fără facilități moderne. Numărul ăsta trebuie să fie un telefon fix. Oftez.

— Spune-mi doar cum îl cheamă.

— Oh, da, da, *no problemo*. Numele lui este Letterman. Dr. David Letterman.

Mă încrunt.

— Ca prezentatorul de talk-show?

Încă o pauză confuză.

— Cine?

Deci nu are nici televizor. În orice caz, această conversație se învârte în cerc. E timpul să ne luăm la revedere.

— David Letterman. Am înțeles. Îl voi suna. E în Seattle?

— Nu, e chiar pe Winslow colț cu Olympic, vizavi de muzeul de artă. Clădirea aia mică, de cărămidă roșie, cu marchiză verde.

Cunosc bine clădirea, așa că îi mulțumesc lui Eddie și îi promit din nou că voi da numărul lui de telefon oricui ar avea nevoie de un meșter. Deși probabil că se pricepe mai bine la trafic de droguri. După ce închid, cobor la birou și îl caut pe doctor pe Google, pe laptop. Nu apare nicăieri. Probabil că Eddie era atât de drogat, încât mi-a dat un nume greșit. Mă gândesc să-l sun din nou, dar decid că e o cauză pierdută. Următoarea dată probabil că îmi va da numele dentistului său.

Deznădăjduită, mă uit o vreme la ecranul computerului. Știu că terapeuții din Seattle sunt mai scumpi decât cei de pe insulă și nu-mi place ideea de a lua feribotul dus-întors spre oraș o dată sau de două ori pe săptămână. Aș putea încerca să găsesc pe cineva în Bainbridge, dar știu că va fi greu. Apoi mă gândesc la posibilitatea ca dr. Letterman să fie *singurul* psihiatru de pe insulă. Sau poate că nu e deloc psihiatru, ci un doctor voodoo care va dori să sacrifice un pui și să-i citească în măruntaie, ca să vadă ce e în neregulă cu mine. Asta pare a fi mai mult în stilul lui Eddie.

Doar că David Letterman nu sună ca un nume voodoo. Încep să mă simt epuizată de micul meu joc de ghicit mental, așa că mă hotărăsc să fac o tură prin centru mai târziu după-amiază, după ce pleacă Fiona, și să dau o fugă la biroul lui Letterman. Poți spune multe după biroul cuiva. Dacă are o secretară drăguță și locul nu arată ca și cum ar fi găzduit recent vreo ceremonie de magie neagră, îmi voi face o programare. Oricum, trebuie să iau rufele de la curățătorie, iar curățătoria e la o stradă depărtare.

Să sperăm că hainele mele sunt încă acolo. Le-am lăsat înainte de accident. Când o durere ascuțită mă înjunghie în ochiul stâng, mormăi o înjurătură.

Exact ce-mi trebuia, o durere de cap.

Mă întind pe canapea și închid ochii. Probabil că adorm, pentru că atunci când deschid din nou ochii, lumina s-a schimbat. Umbrele se strecoară pe pereți ca niște degete lungi și cenușii. Când mă uit la ceas, sunt surprinsă să descopăr că am dormit mai mult de patru ore.

Când ies din biroul meu, casa este cufundată în liniște. Fiona a plecat. Urc la etaj și mă schimb într-un tricou curat, apoi conduc până în centru și parchez pe strada plină de copaci din fața clădirii în care Eddie mi-a spus că se află biroul lui Letterman. În timp ce cobor din mașină, se întâmplă să arunc o privire la restaurantul de peste drum. The Harbor House este un local cu fructe de mare, cu o terasă cu vedere la apă și cu jazz live în serile de vineri. Este un loc popular atât printre turiști, cât și printre localnici. Uneori, în timpul verii, se face chiar coadă ca să intri.

Dar acum nu este vară și nu este nici coadă. Văd limpede intrarea în restaurant. Pe ușa din față, cu brațul agățat pe umărul unei brunete voluptuoase, intră un bărbat pe care l-aș recunoaște oriunde, chiar și din spate.

Aidan.

28

Încremenesc. Inima mi se oprește. Simțindu-mă de parcă am primit un pumn în stomac, mă sprijin de portieră ca să-mi revin. Apoi rămân acolo, în stare de șoc, încercând să mă hotărăsc ce să fac. Dar nu e nimic de făcut. Eu și Aidan nu suntem într-o relație serioasă. La naiba, nici măcar nu am întrebat dacă iese sau nu cu alte femei. Nu știu nimic despre viața lui personală.

— O, Doamne, zic cu voce tare, îngrozită. Kayla, tâmpito!

Ar putea avea alte douăzeci de femei cu care să facă sex prin rotație, fără niciun prezervativ. Exact așa iau naștere regretele pe viață.

Mă întorc repede în mașină și trântesc portiera. Gem, mă aplec în față și îmi sprijin fruntea pe volan. Cu ochii închiși, mă înjur în gând, dar nu-l iert nici pe Aidan de câteva înjurături. Nu că ar merita. Nu s-a încălcat nicio promisiune. Durerea aceea îngrozitoare din piept este doar egoul meu care suferă. Sau poate că e inima mea, nu-mi dau seama. Orice ar fi, e dureros. Mi-ar plăcea să-l lovesc în câteva dintre cele mai sensibile părți ale corpului.

Când se aude o bătaie scurtă în geam, mă ridic brusc. Aidan stă aplecat în fața geamului din dreptul șoferului, privindu-mă întrebător.

Rahat.

Pentru că nu fac nicio mișcare, îl aud spunând:

— Mi s-a părut mie că ești tu. Ce faci?

Căldura îmi urcă în obraji și zic repede:

— Nimic. Stau aici.

După o clipă, mă întreabă:

— E un moment nepotrivit?

Știu ce vrea să spună și nu se referă la iminenta mea cădere nervoasă.

— Sunt singură.

— Bine, revin la cealaltă întrebare, la care ai răspuns, dar nu chiar. Ce faci?

— Am fost doar... cu niște treburi.

Se încruntă, iar privirea îi devine pătrunzătoare. Oftez și îmi doresc să mă fac nevăzută, dar, din păcate, asta nu se poate face.

— Ieși din mașină, Kayla.

Mă încrunt la el.

— Chiar trebuie?

— Da.

Face un pas înapoi și își încrucișează brațele pe piept, așteptând. Mă gândesc să pornesc motorul și să plec în trombă, dar hotărăsc să nu o fac. Probabil că ar alerga după mine și m-ar prinde la următorul semafor. Așa că mă pregătesc pentru o conversație incomodă și ies din mașină.

Mă ia de braț și mă conduce în siguranță pe trotuar, apoi stă în fața mea cu brațele încrucișate din nou pe piept. Nu spune nimic. Doar stă acolo, privindu-mă în tăcere.

— Bine, în regulă. O să încep eu. Bună, Aidan. Ce mai faci?

Mijește ochii, dar nu-mi răspunde. Din experiență, știu că am putea sta aici toată noaptea până să-mi spună ce are în minte. Dacă se va întâmpla vreodată. Fac un semn spre mașină.

— Eu plec, spun.

— De ce te porți atât de ciudat?

— Eu? Eu mă port ciudat?

Mă privește supărat, de parcă se gândește serios să mă ia pe genunchi chiar aici, pe trotuar, și să-mi dea o palmă zdravănă la fund. Cu un avertisment în glas, mă întreabă:

— Ce s-a întâmplat, iepurașule?

Auzindu-l că îmi spune așa, încep să mă enervez. Îmi reamintesc cu severitate că acest bărbat nu-mi aparține, că nu avem niciun angajament, că toată chimia sexuală incredibilă din lume nu înseamnă o relație, dar nu reușesc să mă conving și cred asta. Sunt rănită, sunt furioasă și mi-e rușine că m-a prins prăbușită peste volan pentru că eram atât de rănită și furioasă.

Dar să fiu a naibii dacă am de gând să recunosc asta. Poate că nu am prea multe, dar încă mai am mândrie. Îmi ridic bărbia și zic calm:

— Nu s-a întâmplat nimic. Eram aici cu niște treburi. Mă bucur să te văd.

Ochii lui se aprind de furie. Cu voce joasă și controlată, zice:

— Trei minciuni nenorocite dintr-o singură respirație. Încearcă din nou, și de data asta fii sinceră.

Fierbințeala îmi pulsează în obraji. Mă holbez la el, conștientă că îmi tremură mâinile și că aș vrea să i le încolăcesc în jurul gâtului și să le strâng foarte tare. Cu fiecare gram de autocontrol de care dispun, întreb:

— Cum decurge întâlnirea ta, Aidan?

Clipește nedumerit, pufnește și râde scurt. Se uită peste umăr spre restaurant, apoi se întoarce și mă fixează cu o privire de o intensitate atât de arzătoare, încât fac un pas înapoi. Ochii îi strălucesc și zice încet:

— Oh, iepuraș. O să plătești pentru asta mai târziu.

Apoi mă ia de braț și mă conduce peste stradă. Ignorându-mi protestele, deschide ușa restaurantului și mă conduce pe lângă standul plasatoarelor și prin sala de mese principală, până la o masă din spate. O masă la care stă bruneta cu care a intrat. Chiar lângă prietenul lui, Jake, tipul cu sistemul de securitate. Înțeleg într-o clipă că tendința mea de a presupune ce e mai rău în natura umană tocmai s-a întors să mă muște.

Oprindu-se lângă masă, Aidan face un gest către brunetă.

— Deb, ea este Kayla. Kayla, salut-o pe Deb.

Îmi aruncă o privire tăioasă.

— E soția lui Jake.

— Desigur, spun roșie în obraji. Bună, Deb. Mă bucur să te cunosc.

Fața mi se înflăcărează și mai tare când Deb sare pe scaun și bate din palme entuziasmată.

— Kayla! Am auzit atâtea despre tine! Este atât de minunat să te cunoaștem! Vino alături de noi, te rog!

— Oh, nu. Nu vreau să vă întrerup cina.

— Nu fi prostuță. Nu întrerupi deloc. Abia aștept să te cunosc mai bine.

În timp ce stau acolo, cu mâna mare a lui Aidan încolăcită în jurul brațului meu, jenată și roșie în obraji, Jake îmi zâmbește.

— Bună, Kayla.

— Jake.

— Cum merge sistemul de securitate?

— Grozav, mulțumesc.

— Mă bucur să aud asta.

Se uită la Aidan.

— Ai de gând să te așezi sau bărbatul ăsta o să te arunce pe umăr și o să te ducă în pădure?

— N-avem de unde știi.

Aidan trage un scaun ca să mă așez, iar el se așază pe cel de lângă mine. Apoi își sprijină coatele pe blatul mesei și se holbează la profilul meu cu intensitatea unui anchetator FBI.

— Aidan? zice Deb, părând confuză. E totul în regulă?

Nu răspunde, dar tensiunea din corpul său este suficientă pentru a comunica multe. Uitându-mă la Deb, îi zic cu sfială:

— E supărat pe mine.

Evident surprinsă, ea se uită când la unul, când la altul.

— De ce? Tocmai ne spunea cât de uimitoare ești, înainte să iasă afară să răspundă la telefon!

Situația devine din ce în ce mai bună. Îmi vine să mă ascund cor sub masă de rușine, dar reușesc să zâmbesc încordat și să-i răspund.

— Am făcut ceva ce nu i-a plăcut.

Ea și Jake se privesc surprinși, apoi se uită înapoi la mine cu sprâncenele ridicate. După ce îmi dreg vocea bine, recunosc:

— L-am văzut venind aici și că te ținea de umeri și am presupus că sunteți împreună.

Ea râde.

— *Noi*? Oh, dragă, îl cunosc pe Aidan din liceu. Mi-e ca un frate.

Jake își strecoară brațul în jurul spătarului scaunului ei și îi trimite un zâmbet leneș.

— Și pe mine mă cunoști din liceu. Simți că aș fi fratele tău?

Zâmbind, ea îl lovește ușor pe coapsă.

— Oh, taci din gură. Știi ce vreau să spun.

Se sărută afectuos, în timp ce Aidan continuă să mă mângâie pe obraz. Apoi se apleacă și îmi murmură la ureche:

— Erai geloasă.

Îmi întorc capul. Nu se poate confunda strălucirea de căldură din ochii lui. E chiar acolo, vecină cu dezamăgirea. Mă muşc de obraz, el chicotește și se dă înapoi. Râsul îmi dă speranța că pedeapsa pentru că mi-am încălcat promisiunea de a nu-l minți niciodată nu va fi prea severă. Chelnerița apare cu un vas cu apă, apoi întreabă dacă vrem băuturi sau aperitive înainte de cină.

— Doamne, da. Dați-mi un scotch și apă, vă rog. Dar, ușor cu apa, zice Deb.

Deja îmi dau seama că o să mă înțeleg bine cu această femeie. Eu cer un pahar de vin, iar Jake și Aidan comandă bere. Când chelnerița pleacă să ne aducă băuturile, Deb se apleacă peste masă, zâmbindu-mi cu nerăbdare.

— Kayla, am înțeles că ești pictoriță.

— Ilustratoare, de fapt.

Își încrețește fruntea.

— Nu e același lucru?

— Presupun că sunt o pictoriță comercială. Spre deosebire de un artist plastic.

— Înseamnă că faci bani, zice Jake cu un râs.

— Nu prea mulți, răspund cu părere de rău. Dar îmi plătesc facturile.

— Sunt atât de invidioasă. Eu nu am nici măcar o celulă creativă în corp.

Jake pufnește.

— Nu știu ce să zic despre asta. Tu vii cu niște povești destul de creative în fiecare lună când vine factura de la cardul de credit și trebuie să explici de ce ai cheltuit atât de mult pe Amazon.

Ea flutură nepăsător o mână în direcția lui.

— Îți tot spun, dragă, tot ce cumpăr este absolut esențial.

— Explică-mi cum șase perechi de colanți negri identici sunt esențiali.

Ea se întoarce spre el revoltată.

— Ai prefera să mă duc goală la cursul de Pilates?

— Aș prefera să faci totul dezbrăcată.

Ea se întoarce spre mine cu buzele strânse.

— Zece ani de căsnicie și el e tot iepurașul Energizer.

Încerc să nu mă înec cu o înghițitură de apă. Sub masă, Aidan mă strânge de coapsă. Știu că zâmbește, fără să mă întorc să mă uit. Chelnerița se întoarce cu băuturile noastre și ia comenzile de mâncare ale tuturor. După ce pleacă, Jake, Deb și cu mine discutăm despre diverse, în timp ce Aidan ne privește în tăcere. Mâna lui încă se odihnește pe coapsa mea, o amintire caldă că trebuie să îmi cer scuze mai târziu. Și după aceea, când voi fi singură, o să mă gândesc serios la mine însămi.

I-am spus lui Aidan că ceea ce îmi doresc este să îl cunosc mai bine. Să petrec timp cu el și să văd unde se ajunge. Ăsta era adevărul, dar era tot adevărul?

Oare chiar vreau ceva mai mult?

Dacă sunt sinceră cu mine însămi... da.

Gândul ăsta mă sperie. Nu înțeleg cum aș putea fi pregătită să mă arunc cu capul înainte într-o relație, atât de repede după moartea lui Michael. Ce spune asta despre ce fel de persoană sunt? Ce spune asta despre căsnicia mea? Sunt întrebări la care nu prea vreau să aflu răspunsul. Dar, pentru a fi corecți atât cu Aidan, cât și cu mine, trebuie puse.

— Nu crezi, Kayla?

Brusc, îmi dau seama că toată lumea așteaptă să răspund la o întrebare pe care a pus-o Deb. Dar am fost atât de pierdută în gândurile mele, încât nu știu ce m-a întrebat. Mă uit la ei, iar obrajii mi se încing.

— Scuze, despre ce era vorba?

Deb ezită. Când se uită în jos la mâna mea stângă așezată pe fața de masă, îmi dau seama că îmi răsucesc obsesiv verigheta în jurul degetului. Îmi trag mâna sub masă și înghit nervos, spe-rând ca Aidan să nu se fi prins, dar știind că probabil s-a prins.

Și de ce naiba mai port încă nenorocita aia de verighetă? De ce anume mă agăț?

Alte întrebări care necesită răspunsuri.

Deb zice cu blândețe:

— Spuneam doar că noi, fetele, trebuie să rămânem unite.

Este evident că nu asta a vrut să spună. Este amabilă, îmi spune că își dă seama că sunt destul de tulburată, dar că mă susține.

Jake, pe de altă parte, îmi aruncă o privire tăioasă. El nu mă slăbește din priviri. Se întoarce spre Aidan și îl întreabă cum merge construcția casei, o stratagemă evidentă pentru a îndrepta conversația într-o altă direcție.

Ei vorbesc despre proiect, în timp ce eu stau și ascult într-o tăcere incomodă, oferind din când în când un zâmbet crispat ca răspuns la o privire îngrijorată a lui Deb.

E un dezastru. Eu sunt un dezastru. Nu reușesc nici măcar să port o conversație de zece minute cu alți oameni fără să mă fac de râs. Probabil că l-am făcut de râs pe bietul Aidan în toate

felurile în care omul poate fi făcut de râs, mai întâi presupunând că soția celui mai bun prieten al lui este o parteneră de sex, apoi jucându-mă cu verigheta mea și visând cu ochii deschiși la soțul meu.

N-ar trebui să fiu aici.

În momentul în care acest gând îmi trece prin minte, Aidan își pune brațul peste umerii mei și mă strânge. Inundată de emoție, înghit și mă uit în pământ, clipind rapid, să alung lacrimile din ochi.

— Trebuie să mă duc la toaletă. Kayla, vrei să vii cu mine? mă întreabă Deb.

Femeia este o sfântă.

Încuviințez din cap cu recunoștință, apoi mă ridic și o urmez departe de masă, simțind privirea lui Aidan lipită de spatele meu. De îndată ce suntem în toaleta femeilor și ușa se închide în urma noastră, mă sprijin de chiuvetă, îmi acopăr fața cu mâinile și expir greu.

Deb îmi pune o mână pe umăr.

— Nu-ți face griji pentru asta. El înțelege.

Îmi las mâinile jos și o privesc neputincioasă.

— Înțelege ce? Că sunt o cretină?

Ochii căprui ai lui Deb sunt la fel de blânzi ca și gesturile ei. Îmi zâmbește cu blândețe și zice:

— Oh, scumpo. Aidan a trecut și el prin iad. Știe că singura cale de a trece prin el este să continui până ajungi pe partea cealaltă. O să ajungi și tu acolo. Trebuie doar să ai încredere în acest proces.

Se întoarce și se încuie într-o cabină. Stau și mă uit fix la ușa închisă până când se aude apa și ea reapare. În timp ce stă la chiuvetă să se spele pe mâini, îi zic:

— Chiar ți-a spus totul despre mine.

Scoate un prosop de hârtie din dozatorul de pe chiuvetă. Ștergându-și mâinile, aprobă din cap.

— Nu se întâmplă des ca Aidan să placă pe cineva, așa că va trebui să mă ierți că m-am entuziasmat. Nu am mai fost la o întâlnire dublă cu el de ani buni.

Aruncă hârtia mototolită în coșul de gunoi, apoi trece pe lângă mine și trage ușa de la baie.

— Haide, prieteno. Dacă mai stăm aici mult timp, vor începe să se îngrijoreze și vor veni să ne caute. Și crede-mă când îți spun că nu vrem să se întâmple asta.

— Partea cu îngrijorarea sau cu căutarea noastră?

Ea râde.

— Ambele.

Zâmbesc, gândindu-mă că, de fapt, îmi place destul de mult când Aidan vine să mă caute. De-a v-ați ascunselea este noul meu joc preferat, datorită lui.

Când ne apropiem de masă, Aidan și Jake se opresc brusc din vorbit. Judecând după limbajul trupului și după tensiunea din aer, am întrerupt o ceartă. Eu și Deb ne ocupăm locurile, apoi urmează o tăcere lungă și ciudată, în care nimeni nu spune nimic și nici nu ne privim în ochi. Când Jake se încruntă spre mâna mea stângă, am sentimentul că știu despre ce e vorba.

— Pot să te întreb ceva, Kayla? zice agresiv.

Aidan îi trimite lui Jake o privire fulgerătoare și îl avertizează:

— Las-o baltă.

— Nu, e în regulă, zic eu. Dă-i drumul.

Își sprijină antebrațele pe masă și arată spre Aidan.

— Omul ăsta nu merită niciun fel de rahat.

— Jake, îl avertizează Aidan scrâșnind.

— Sunt de acord. Care este întrebarea ta? îi zic.

— Ce faci?

— Adică?

— Vreau să spun ce faci cu *el*?

Face o pauză și privește tăios spre degetul meu inelar.

— Este evident că ești angajată în altă relație.

Înfuriat, Aidan se întoarce spre mine.

— Nu răspunde, îmi zice și apoi se întoarce spre Jake: Ai întrecut măsura.

— Doar are grijă de tine, zic eu încet.

— Nu am nevoie să aibă grijă de mine.

În timp ce Aidan și Jake se încruntă unul la celălalt, Deb își sprijină mâna pe antebrațul lui Jake. Îi zice cu blândețe:

— Dragul meu. Las-o baltă.

Jake izbucnește:

— Pe naiba o las baltă! Este cel mai bun prieten al meu. Am văzut cum a fost luat la mișto, bătut și lovit de viață mult prea mult timp. Și, în sfârșit, se află într-un moment bun, după ani de zile în care a trecut prin tot ce are lumea asta mai rău de oferit.

Se întoarce și mă fixează cu o privire rece.

— Apoi ai apărut tu.

Își coboară privirea pe degetul meu și se uită acuzator la verigheta mea. Aidan șuieră:

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Imitând gestul lui Deb, îmi las mâna pe antebrațul încordat al lui Aidan. Inima îmi bate cu putere, mă uit în ochii furioși ai lui Jake și zic încet:

— M-ai întrebat ce fac. Iată care este răspunsul. Tot ce pot, ca toată lumea. Am trecut recent printr-o încercare uriașă. Nu mi-am revenit încă. Nu știu cât timp va dura să trec peste ea. Dar, între timp, îmi trăiesc viața și mă străduiesc. Iau lucrurile așa cum vin, încercând doar să merg înainte prin toată confuzia. Dar nu sunt într-o altă relație. Nu există altcineva.

Mă întorc spre Aidan și îmi fac curaj.

— Iar ziua de astăzi mi-a dovedit ceva. Văzându-te cu Deb, crezând că ești cu ea...

Înghit nodul din gât.

— Nu vreau să existe altcineva. Pentru niciunul dintre noi. Sunt mult mai implicată decât am crezut și, ca să fiu complet sinceră, asta mă sperie de moarte.

Emoția reflectată în ochii lui Aidan este copleșitoare. Deb și Jake dispar. Restaurantul dispare. Totul în jurul nostru devine negru. Rămânem doar eu și Aidan stând unul lângă celălalt, privindu-ne sufletele dezgolite. El zice răgușit:

— Și eu. Tot ce ai zis. Și eu.

— Știu, șoptesc cu lacrimi în ochi.

El îmi ia obrazul în palmă.

— Dar nu trebuie să fii speriată. Te voi prinde când vei cădea. Întotdeauna te voi prinde.

Mă sfâșie și mă lipește la loc cu un sărut.

Jake geme.

— Să fiu al naibii. Cred că acum eu sunt nemernicul.

— Te vei revanșa plătind cina tuturor, zice Deb. Ah, și iată că acum vine chelnerița cu aperitivele! Sincronizare perfectă. Să mâncăm, băieți.

Când Aidan se îndepărtează de mine, întrezăresc o figură familiară în oglinda mare și dreptunghiulară montată pe peretele din spatele mesei noastre. Un bărbat înalt și slab, îmbrăcat într-un trenci gri, cu o pălărie trasă pe ochi, stând lângă ușa din față a restaurantului. Deși nu-i pot vedea ochii, simt că se uită fix în direcția mea.

Până când mă întorc să mă uit la el, a dispărut.

29

— Kayla? Ești bine?

Aidan se uită peste umăr, urmărindu-mi privirea. Mă întorc repede spre masă și îmi forțez un zâmbet.

— Mi s-a părut că am văzut pe cineva cunoscut.

Nu este o minciună. Și nu e ca și cum aș sta aici și aș recunoaște că acel cineva pe care am crezut că îl cunosc ar putea fi sau nu o fantomă, așa că voi păstra acest zâmbet stupid pe față, până când bătăile inimii mele vor reveni la normal și voi putea opri țipetele din capul meu.

Nu există fantome. Nu există fantome. Nu există fantome. Doamne, te rog, fă să nu existe fantome.

Începem cu aperitivele. Discutăm banalități. Comandăm antreuri și mâncăm. Nu-mi amintesc mare lucru din restul cinei, deoarece creierul meu este preocupat să încerce să rezolve enigma bărbatului în trenci, dacă nu cumva este o apariție din altă dimensiune care mă urmărește prin tot orașul.

Chiar trebuie să mă duc la psihiatrul ăla. Când terminăm de mâncat și ne luăm rămas-bun de la Deb și Jake, Aidan mă conduce afară din restaurant cu mâna în jurul brațului meu. Când mă conduce spre mașina lui, în parcare, zic:

— Să înțeleg că nu mă duc acasă în seara asta.

— Vei fi norocoasă dacă o să te las să pleci acasă vreodată.

Oh, Doamne. Se pare că am dat de necazuri mari. Cred că sărutul de la masă nu va compensa ce s-a întâmplat mai devreme. Zic neliniștită:

— Mi-am lăsat geanta în mașină.

El îmi aruncă o privire intensă, energia lui scânteind.

— Uită de geantă. Ai lucruri mai importante de care să-ți faci griji.

Sunt sigură că se aude cum înghit în sec. Drumul spre apartamentul lui este tensionat și tăcut. Îmi tot deschid gura să spun ceva, dar o închid din nou, rămasă fără cuvinte. Până ajungem la el acasă, se întunecă și începe să plouă. El parchează, oprește motorul și se întoarce spre mine, cu ochii strălucitori. Nu spune nimic, așa că încep eu.

— Îmi pare rău că nu am fost sinceră când m-ai întrebat ce s-a întâmplat.

Așteaptă mai mult, tăcerea lui arzând.

— Ar fi trebuit să-ți spun adevărul, dar... am fost rănită. Și furioasă. Și m-am simțit ca o proastă.

— Mi-ai promis că n-o să mă minți.

— Știu. Îmi pare rău, șoptesc.

— Te cred. Dar ce se va întâmpla data viitoare? Ce se întâmplă dacă îți pun o întrebare la care nu vrei să răspunzi? O să mă minți din nou?

Neavând încredere în mine să vorbesc pentru că mă emoționez, clatin din cap.

— Nu, gândește-te bine înainte de a răspunde. Simți că nu poți avea încredere în mine?

Mă uit prin parbriz la ploaie și îmi înghit lacrimile.

— În mine însămi nu am încredere. Mintea mea e varză. Nu știu ce e în neregulă cu mine. Tot ce știu este că te vreau. Te vreau mai mult decât orice și nu înțeleg cum de s-a putut întâmpla atât de repede.

Se întinde peste scaun și mă ia de mână. Strângându-mă ferm, murmură:

— La fel simt și eu. Și sunt la fel de speriat ca și tine, iepurașule, dar nu voi lăsa ca asta să mă împiedice să mă bucur de fiecare secundă nenorocită. Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Oh, Doamne. Mă omoară. O să mor chiar aici, pe scaunul din față al acestei camionete. Îmi acopăr fața cu mâinile. Mă trage pe banchetă în brațele lui. Apoi stăm acolo în tăcerea întreruptă doar de zgomotul ploii de pe capotă. După un timp, zice cu o voce răgușită:

— Ești gata să-ți primești pedeapsa?

Un fior mă străbate.

— Da, sir, șoptesc.

Mă sărută pe tâmplă, apoi îmi șoptește lângă ureche:

— Fată cuminte.

Ceea ce se întâmplă în corpul meu când aud aceste cuvinte nu poate fi normal. Furnicături, frisoane, fluturi, tot tacâmul. Dar toate acestea se opresc brusc când Aidan îmi dă drumul și pornește din nou mașina. Confuză, întreb:

— Ce faci?

Singurul lui răspuns este să iasă din parcare pe stradă.

— Aidan?

— Te duc înapoi la mașina ta.

— Ce? De ce?

— Te duci acasă.

— Nu înțeleg. De ce mă duc acasă? întreb tristă.

Continuă să conducă în tăcere prin ploaie.

— Pentru că asta e pedeapsa mea. Ți-am spus că îți voi oferi ce ai nevoie și s-ar putea să nu fie ceea ce îți dorești, spune privind înainte. În momentul de față, ai nevoie de spațiu.

Cu inima în gât, îi șoptesc:

— De tine am nevoie.

Tresărind ca și cum ar avea dureri, clatină din cap.

— Nu vreau niciodată să te uiți în urmă la această perioadă și să crezi că am grăbit lucrurile. Nu vreau să ai niciodată regrete.

Nu în legătură cu noi. Așa că o să luăm lucrurile mai încet și o să facem pași mici.

— Cred că este prea târziu pentru pași mici.

Se uită în ochii mei. Chiar și în întunericul mașinii, privirea lui este atât de intensă, încât arde ca focul. Când se întoarce să se uite la drum și ia toată căldura, mă lasă înghețată. Ne întoarcem la restaurant și el parchează pe stradă în spatele mașinii mele. Îmi clănțănesc dinții. Lăsând motorul pornit, se întinde și îmi mângâie părul, apoi mă strânge de ceafă.

— Continuă, zice el încet.

— De ce am impresia că nu o să te mai văd niciodată?

— Pentru că ești o regină a dramelor. Acum mișcă-ți fundul ăla dulce din camionul meu, iepurașule. Sună-mă când totul va fi limpede.

— Limpede?

Emoția îmi face vocea înaltă și încordată.

— Ce înseamnă asta?

Se apleacă, îmi ia fața în mâini și se uită fix în ochii mei.

— Când vei fi gata să dai jos verigheta, va fi totul limpede. Până atunci, eu nu fac decât să-ți tulbur apele.

Mă sărută ferm, cu gura închisă. Când se retrage, îmi ia inima cu el.

— Acum pleacă, îmi poruncește aspru, uitându-se prin parbriz la ploaie. Când ești gata, știi unde mă găsești.

Luptându-mă cu lacrimile, cu obrajii încinși și cu inima pulsând, zic:

— Nu vreau să o las așa.

— Știu.

— Cred că putem rezolva asta și altfel.

— Eu nu cred.

— Aidan, te rog!

— Ieși din mașină, Kayla.

Buza mea inferioară tremură ca a unui copil. Un strigăt de angoasă mi se blochează în piept, făcându-mi imposibilă

respirația. Mă holbez la profilul lui Aidan, dar el refuză să se uite la mine. Se uită doar în ploaie, cu o mână care strânge volanul și cu un mușchi care îi zvâcnește pe maxilar.

Am nevoie de toată voința ca să pun mâna pe mânerul portierei. Ceea ce vreau cu adevărat este să mă arunc spre el și să mă țin strâns de el, dar știu că nu voi ajunge nicăieri. Odată ce Aidan s-a hotărât, nu mai există cale de întoarcere. Deschid ușa, ies și stau pe trotuar, în ploaie, uitându-mă la el. Își lasă capul în jos și expiră greu. Fără să se uite la mine, șoptește răgușit:

— La naiba, iepurașule. Ieși odată.

Închid portiera. Se închide cu un clinchet gol.

Camioneta se îndepărtează de bordură și pornește, prinzând viteză până când virează și dispare din peisaj. Îmi întorc fața spre cer, închid ochii și las ploaia să îmi alunece pe obraji, să se amestece cu lacrimile mele.

Nu dorm deloc în noaptea aceea. Stau trează în pat, privind umbrele care se joacă pe tavan și ascultând ploaia pe geamuri, cu gândul numai la Aidan și cu inima îndurerată de pierderea lui. L-aș putea suna, dar nu ar răspunde. Aș putea să mă duc la apartamentul lui și să bat la ușă, dar nu mi-ar deschide. Aș putea să-i scriu o scrisoare, să-l implor, dar știu că tot ce aș primi ca răspuns ar fi tăcerea.

O face pentru mine, pentru noi, dar, la naiba, doare. Cel mai puternic medicament are întotdeauna cel mai amar gust.

Dimineață mă târăsc jos din pat și mă străduiesc să lucrez. Orele trec atât de încet, de parcă ar fi ani. La ora trei sunt într-o asemenea stare, încât renunț la muncă pentru ziua respectivă și mă îndrept spre clădirea unde se află cabinetul doctorului Letterman, hotărâtă să obțin o programare.

La jumătatea drumului, văd firma unui medium. Impulsiv, trag pe marginea drumului și opresc. *Destiny îți ghicește!* scrie

pe firma roz-aprins. Se vede din vitrina unei căsuțe drăguțe, galbenă cu ornamente albe. Sub pancartă este lipit un desen aproximativ ca al unui glob de cristal care plutește între două mâini. Dedesubt scrie: „Doar astăzi, 10 dolari, ofertă specială!"

Deși bănuiesc că afișul e în vitrină în fiecare zi, decid că zece dolari reprezintă un preț mic pentru ca o femeie pe nume Destiny să-mi ghicească viitorul.

Dacă nu, va fi o poveste amuzantă de spus. Urcând pe aleea de piatră până la ușa din față, aud clopoței de vânt și simt mirosul dulce de tămâie arsă. Deși cam naivă, apăs totuși pe sonerie. După o clipă, ușa se deschide și văd o bătrână scundă, cu riduri adânci pe chip, purtând un costum de jogging mov și niște Air Jordan din piele mov.

— Bună, zic, zâmbind nervos. Eram doar în trecere și m-am gândit să fac o încercare.

După ce se uită în stânga, apoi în dreapta, femeia îmi închide ușa în nas. Luând asta ca pe un semn din partea Universului că ar trebui să renunț la misiunea mea ridicolă, mă întorc și dau să plec. Dar ușa se deschide din nou și o voce de femeie strigă:

— Bună ziua! Bunăăăă!

Mă întorc și văd în pragul ușii o versiune mai tânără a primei femei. Este și ea scundă, dar părul îngrămădit în vârful capului într-un coc complicat împletit este negru, nu alb, iar în loc de trening mov poartă o rochie hawaiiană înflorată, în tonuri de verde-gălbui și auriu. În jurul gâtului are șiruri de mărgele de plastic colorate, de Mardi Gras. Brățări aurii îi decorează ambele brațe de la încheieturi până la coate. Rujul ei este roșu aprins, iar lacul de pe unghiile ei lungi din acrilic este argintiu strălucitor. În coafură sunt presărate grupuri de pietricele care arată ca niște ornamente pentru pomul de Crăciun.

Este nevoie de mult autocontrol ca să rămân serioasă. Își mișcă degetele spre mine și zâmbește. Pe un ton siropos cu accent sudic, care bănuiesc că nu e autentic, zice:

— Intră, dulceață.

— E deschis? Cealaltă doamnă nu părea foarte primitoare.

— Nu-ți face griji pentru mama.

Își flutură mâna astfel încât inelele ei mari să prindă lumina.

— E oarbă ca un liliac și mai nebună decât o găină udă. Încerc să ajung la ușă înaintea ei, dar femeia e sprintenă ca o capră. Intră, intră!

Asta trebuie să fie un fel de record în ceea ce privește comparațiile cu animale, dar decid că entuziasmul ei compensează că mi s-a trântit ușa în nas și accept invitația. Gâfâind ușor, închide ușa în urma mea, apoi mă îndeamnă să intru într-un salon de pe hol, entuziasmul transpirând din toți porii ei. Am impresia că nu are mulți clienți într-o după-amiază de marți. Sau poate chiar niciodată.

— Stai jos, drăguță, îmi zice, arătând spre o măsuță rotundă acoperită cu catifea neagră, flancată de o pereche de scaune din catifea aurie și maro.

Pe masă e un pachet de cărți de joc și un glob de cristal pe un piedestal argintiu jos. Camera este decorată în ceea ce presupun că este stilul obișnuit al unei ghicitoare. O eșarfă roșie este înfășurată peste abajurul cu franjuri al unei lămpi de podea. O etajeră înaltă de sticlă expune o colecție impresionantă de cristale. La fereastră, niște draperii de mătase brodată, de un auriu prăfuit, sunt ținute la o parte cu ciucuri și conferă spațiului un anumit farmec vintage, la fel ca și covoarele de pe podeaua de lemn, care sunt uzate pe alocuri, dar totuși elegante. Mai multe hărți astrologice înrămate și de neînțeles împodobesc pereții, împreună cu un citat din Henry David Thoreau: „*Nu la ce te uiți e important, ci ceea ce vezi.*" Alături de citatul lui Thoreau este atârnat un portret vag tulburător al lui Iisus, cu o cavitate toracică deschisă, expunându-și inima însângerată și plină de spini. Ochii îi sunt îndreptați implorator spre cer.

Mă așez la masă, inhalând mirosul îmbătător de patchouli, în timp ce mă uit în jur în căutarea oricărui semn de sănătate mintală. Doamne, ce-o fi fost în capul meu?

Garda mea nu-mi dă timp să mă gândesc la regrete. Se apropie în fața mea și mă anunță:

— Eu sunt Destiny, scumpo. Și este o mare plăcere să te cunosc. Acum, spune-mi de ce ești aici.

Așteaptă, în timp ce eu încerc să formulez un răspuns care să nu sune nebunește.

— Aș vrea să-mi citești. Cred.

Își încrețește nasul.

— Oh, drăguță, doar nu ai venit aici ca să desenezi. Știu că ești aici să-ți citesc! Întrebarea mea este *de ce* ai nevoie de o citire? Spune-mi ce se întâmplă în viața ta.

— Nu ar trebui să fie treaba ta să-mi spui ce se întâmplă?

— Da, da, dar am nevoie de o întrebare pentru Tarot.

Arată spre pachetul de cărți de pe masa care ne desparte.

— Trebuie să abordezi o citire cu intenție, vezi tu. Nu poți să începi să tragi cărțile la voia întâmplării. Există un proces în acest sens. Trebuie să o facem cum se cuvine.

Simt o dezaprobare în tonul ei, așa că îi răspund cu ceea ce sper că este respectul cuvenit.

— Bineînțeles că da. Um. Ei bine, cred că întrebarea mea ar fi... Ce ar trebui să fac?

Destiny își flutură acuzator genele false spre mine.

— În timp ce eu curăț cărțile, tu poți să te gândești cum să restrângi întrebarea la ceva mai util.

Ea procedează la efectuarea unui ritual elaborat de „curățare" a cărților, care presupune mai întâi să sufle peste pachet, apoi să *aşeze* diversele cristale deasupra acestuia, în timp ce mormăie cuvinte neinteligibile. După ce termină, cărțile sunt amestecate, lovește de trei ori marginea de jos de blatul mesei pentru a-l îndrepta, apoi pune pachetul în fața mea cu un gest teatral. Se îndreaptă spre fereastră și trage draperiile, lăsând camera în semiobscuritate.

— Ai întrebarea, dulceață?

— Da.

— Întreabă Tarotul.

Privesc cu precauție pachetul de cărți supradimensionate, așteptându-mă să văd un ochi care mă privește dintre pergamentele și lianele răsucite ilustrate pe verso.

— Cum pot să îl uit pe soțul meu?

Destiny își ia din nou locul, aprobând din cap.

— Bine. Taie pachetul în două, apoi pune-l la loc și împrăștie cărțile în formă de evantai, în jumătate de cerc.

Vocea ei este șoptită acum. Nivelul ei de entuziasm pare să fi crescut. Chiar și în întuneric, pot vedea picăturile de transpirație adunate deasupra buzei superioare. După ce îi urmez instrucțiunile, zice:

— Acum alege trei cărți și pune-le în fața ta, de la stânga la dreapta, întorcându-le așa cum se află în pachet, fără să le pui cu susul în jos în timp ce o faci.

Am nevoie de o secundă să înțeleg, deoarece creierul meu este varză. Dar reușesc să îndeplinesc sarcina, spre satisfacția ei. Cel puțin așa *cred* eu, că este mulțumită. La fel de bine ar putea avea un atac de cord. Singura ei reacție vizibilă sunt ochii măriți, dar e ceva înfiorător în privirea ei. Felul în care a trecut de la animată la înlemnită, în decurs de doar câteva secunde, este neliniștitor. Urmându-i privirea, mă uit în jos la cărțile pe care le-am tras. Cea din stânga înfățișează o persoană întinsă pe jos cu un rând de săbii ieșite din spate. Cea din mijloc înfățișează un cuplu nud care se ține de mână sub un copac, dar cartea este îndreptată spre Destiny, nu spre mine.

Cea din dreapta este cea mai ciudată. Este un schelet răsturnat cu susul în jos, în armură completă, care călărește un cal cu o coasă în mâna osoasă, și, la naiba, asta este al dracului de dubios și nu ajută deloc la starea mea fragilă de spirit. Îmi ridic privirea spre Destiny.

— Și? Ce înseamnă asta?

Cu voce înăbușită, zice:

— Ai două cărți din arcanele majore, ceea ce în sine este semnificativ. Arată spre scheletul înfricoșător și spre cuplul nud.

— Arcanele majore reprezintă influențele karmice și ceea ce se întâmplă în călătoria sufletului spre iluminare. Acestea sunt lecții importante pe care ești chemată să le analizezi. Dar când sunt inversate, înseamnă că nu ești suficient de atentă. Și aici, ambele arcane majore sunt inversate. Acesta este un rezultat foarte complex.

Deja nu-mi place cum sună.

— Complex în sens rău vrei să spui?

Ignorându-mă, Destiny arată spre cartea cu tipul cu toate săbiile în spate.

— Cartea din stânga ta este trecutul. Acesta este Zece de spade. Spadele poartă o energie masculină puternică, ce are legătură cu mintea. Așa cum ai tras-o, în poziție verticală, ea semnalizează criză, pierdere, răni adânci, finaluri dureroase...

Se uită la mine.

— Trădare.

Mi se zbârlește părul. Arată spre cuplul dezbrăcat.

— Cartea din mijloc este cadoul tău. Ai tras Îndrăgostiții, care în mod normal reprezintă un echilibru de forțe, energii complementare, încredere într-o relație, armonie și putere. Dar aici este inversată, ceea ce indică dizarmonie și dezechilibru. Orice se întâmplă în viața ta amoroasă îți va provoca o mare suferință.

Minunat. Pur și simplu, minunat. N-am noroc nici măcar de la un pachet de cărți stupide. Destiny arată spre cartea din dreapta mea, scheletul în armură călare.

— Această carte reprezintă viitorul tău.

Pentru că tace, o întreb nerăbdătoare:

— Și? Ce înseamnă asta?

— Moartea, răspunde simplu.

Ne privim fix peste masă, în timp ce ceasul de pe perete ticăie, iar bătăile inimii mele o iau razna. Disperată după un grăunte de ceva pozitiv, argumentez:

— Dar este cu susul în jos. Asta nu ar însemna viață sau ceva de genul ăsta? Când e inversată, nu înseamnă opusul?

Ea clatină din cap, făcând să-i tremure podoabele din păr.

— Moartea este o carte foarte prost înțeleasă. Nu se referă doar la sfârșitul vieții. Este despre noi începuturi, transformare și schimbare. Metamorfoza de la o stare la alta. Atunci când cartea cu Moartea este inversată, înseamnă că te opui schimbării. A avut loc o schimbare majoră în viața ta, dar nu renunți la trecut. Și cu cât refuzi mai mult timp să renunți, cu atât mai dureroasă va deveni situația ta. Trebuie să te eliberezi de vechiul bagaj, înainte ca acesta să te împovăreze definitiv.

Să mă eliberez de bagaj? Ca o clismă psihică?

Derutată, mă așez pe scaun și expir. Destiny zice cu blândețe:

— Uneori este util să mai tragi o carte, să înțelegi mai bine la ce vrea cartea cu Moartea să renunți.

Mă uit la pachetul de cărți desfășurate în evantai și mă gândesc că mai degrabă mi-aș tăia unul dintre degete cu un cuțit tocit decât să aud alte vești deprimante.

— Haide, insistă ea. O să-ți facă bine.

Eu strâmb din nas.

— Bine ca un tratament de canal la dentist?

— Alege una, dulceață.

Ei bine, la naiba. Dacă tot e să dau zece dolari.

Ezitând, îmi țin mâna deasupra pachetului cu cărți, încercând să obțin un fel de semnal karmic de la el. Când nu se întâmplă nimic, aleg una care iese un pic mai mult decât celelalte și o pun cu fața în sus pe masă, în dreapta cărții cu Moartea.

— Ah. Magicianul.

Destiny pare mulțumită, lucru care mă face să mă simt mai bine.

— E de bine?

Ea ridică din umeri.

— Ei bine, este o altă carte din arcanele majore, și inversată, așa că este complicat.

— Bineînțeles.

Ignorându-mi tonul deznădăjduit, zice:

— Dar, în esență, înseamnă că ceea ce trebuie să lași în urmă sunt iluziile tale.

— Iluzii despre ce? întreb încruntată.

Destiny îmi întâlnește privirea. E ceva foarte trist în ochii ei.

— Numai tu poți răspunde la această întrebare, dulceață. Ai întrebat Tarotul cum îl poți uita pe soțul tău. Sfatul meu, bazat pe această citire, este să te uiți cu atenție la lucrul de care te agăți.

Ea bate cu o unghie pe Zece de spade.

— Există o trădare aici. Poate că este vorba despre asta.

Clatin din cap.

— Nu. Nu are sens. Michael nu m-a înșelat niciodată.

— Ești sigură?

În amintesc brusc momentul în care femeia de la petrecerea de sărbători de la jobul lui Michael l-a făcut nemernic. Sharon sau Karen ori cum o fi fost numele ei, aceeași femeie care a stat în spatele meu la înmormântarea lui și a plâns.

Dau amintirea la o parte și zic cu fermitate:

— Sunt sigură. Trebuie să fie vorba despre altceva.

Destiny se uită la mine ca și cum mi-ar cunoaște toate secretele, iar acestea o deranjează foarte tare.

— În regulă, dulceață. Tu știi cel mai bine. Doar gândește-te la asta. Și, între timp, mă voi ruga pentru tine.

De ce naiba îmi tot spun oamenii că se vor ruga pentru mine? Fiona a spus același lucru! Iritată, mă ridic. Atunci îmi dau seama că mi-am uitat poșeta în mașină.

— Îmi pare rău, dar trebuie să dau o fugă până la mașină ă-ți aduc banii.

Destiny se ridică și ea, încrucișându-și mâinile la brâu și mbindu-mi.

— Oh, nu te costă nimic, dulceață. E din partea mea.

Așadar, acum primesc reducere din milă, aceeași pe care a acordat-o și Eddie, meșterul. Trebuie să fiu mult mai rău ăt îmi dau seama, dacă fața mea inspiră atâta milă.

— Mulțumesc. E foarte drăguț din partea ta.

Mă dau înapoi, nerăbdătoare să plec din casa asta. Destiny nu se oferă să mă însoțească până la ușă. Pur și simplu, stă acolo zâmbind trist, făcându-mă să mă simt mai rău decât atunci când am intrat.

O aud strigând în urma mea când dau să închid ușa:

— Ai grijă la drum, scumpo!

Cumva, mi se pare cel mai amenințător lucru pe care l-a spus dintre toate.

30

Dragă Dante,

Sper ca această scrisoare să te găsească bine. Nici eu nu mă simt prea bine. De fapt, cred că am trecut de starea de rău și am aterizat direct în Orașul Nebunilor din America, unde candidez în prezent pentru funcția de primăriță. Ai simțit vreodată că viața îți scapă de sub control? Ca și cum ar exista forțe nevăzute care trag sforile, iar tu ești doar o marionetă care dansează neajutorată, fiind trasă în toate direcțiile?

Așa mă simt și eu. Neajutorată. Pierdută în furtună. Și e mai mult decât jalnic, pentru că singura persoană cu care pot vorbi despre problemele mele este cineva pe care nici măcar nu l-am cunoscut. Care în prezent e încarcerat din motive necunoscute mie. Care ar putea fi un criminal în serie din câte știu eu. (Asta nu a fost o ironie. Doar subliniez faptele.)

Deși probabil că e mai bine așa. Mă îndoiesc că aș putea spune cuiva pe care îl cunosc că o ghicitoare pe nume Destiny mi-a spus că am un bagaj psihic, că menajera mea încearcă să mă convingă că sunt bântuită de fantome și că mă gândesc serios la ideea de-a face o ședință de spiritism, pentru că nimic din ce este „normal" nu mai are sens. Normalitatea a dispărut pe fereastră, când a murit soțul meu.

În plus... mă îndrăgostesc.

Mi s-a mai întâmplat doar o singură dată, așa că nu sunt expertă în domeniu. Tot ce știu este că mă simt incredibil când sunt cu el și ca naiba când nu sunt. Îmi place să-l fac să zâmbească și urăsc să-l fac să fie trist. Lucru la care, din păcate, se pare că mă pricep.

Sunt dată peste cap, Dante. Ai vreo vorbă înțeleaptă pentru mine?

Cu sinceritate,

Kayla

31

Dragă Kayla,

M-ai întrebat dacă am vreo vorbă înțeleaptă pentru tine. Răspunsul este da. Nu tu controlezi furtuna și nici nu te pierzi în ea. Pentru că tu ești furtuna.

Mi-ar plăcea să-mi asum meritul, dar aparține unui scriitor pe nume Sam Harris. El susținea că liberul-arbitru este o iluzie și sunt sigur că ești de acord că este o idee complet deprimantă. Trecând peste poziția filozofică sumbră însă, îmi place foarte mult perspectiva că haosul nu este în afara noastră. Este întotdeauna în noi, chiar dacă noi îl percepem ca fiind altfel.

Tu ești haosul. Tu ești furtuna. Tu ești cea care creează vânturile puternice și mările agitate pe care trebuie să navighezi. Tu ești sursa a tot ce se întâmplă.

Cu alte cuvinte, tu ești cea care are puterea.

Întrebarea este ce vei face cu ea?

Sam Harris ți-ar spune că i-am distrus complet argumentul și că habar nu am despre ce vorbesc, dar noi nu-l ascultăm pe el.

Ascultă-te pe tine, Kayla. Oprește-te și ascultă-te cu adevărat.

Tu ești furtuna.

Ce îți spun toate fulgerele și tunetele?

Dante

32

Zic furioasă către scrisoarea din mâna mea:

— Dacă știam ce-mi spun toate tunetele și fulgerele, nu ți-aș fi cerut sfatul!

Poate că Dante a fost trimis la închisoare pentru că a fost criminal de enervant.

Cu un oftat de frustrare, trântesc scrisoarea pe birou și mă uit tristă pe fereastră la după-amiaza ploioasă. Și mai multă ploaie afurisită. E ca și cum vremea ar fi complotul malefic pentru a mă înnebuni și mai tare decât sunt deja. Au trecut două săptămâni de când n-am mai luat legătura cu Aidan. Fiecare zi ce trece e mai mohorâtă și mai deprimantă decât precedenta. Nu mai pot să dorm, pe lângă toate celelalte probleme, și încă nu am găsit un terapeut. Zilele trecute, când am fost la clădirea în care a zis Eddie că are doctorul Letterman cabinetul, nu era niciun doctor Letterman trecut în registru. Oricum, nu știu de ce i-am cerut ajutorul drogatului ăluia. Probabil că mai are doar o singură celulă cerebrală funcțională.

Nu că aș fi în măsură să judec. Am băut atât de mult vin, încât ar trebui să cumpăr acțiuni în industria viticolă. Când aud un râset, ridic capul și mă uit spre fereastră. Se aude din nou, vesel și spumos, deși nu văd pe nimeni în curte. Curioasă, mă

duc spre fereastră și mă uit afară. Băiețelul blond în pelerină roșie de ploaie aleargă pe gazon în fața mea.

Tresar și mă retrag lângă perete, lipindu-mi spatele de el. Inima îmi bate cu putere. Adrenalina îmi inundă venele, lăsându-mă tremurând. Dacă cineva mi-ar fi spus înainte că vederea unui copil vesel îmi va provoca o asemenea teroare în suflet, i-aș fi râs în nas. Nici măcar tipul în trenci nu mă sperie atât de tare.

Nu e o fantomă. E prea fericit ca să fie o fantomă. Nu a spus Fiona ceva despre spiritele triste prinse în această dimensiune? Panicată, am un conflict cu mine însămi, sunt ridicolă, dar nu mă ajută. Apoi am un gând atât de înfiorător, încât îmi oprește inima care bate cu putere.

Este copilul pe care l-am pierdut?

Sunt bântuită de spiritul fiului meu mort?

Știu că nu are sens. Copilul meu nici măcar nu a apucat să se nască, cu atât mai puțin să crească și să fie un copil mic. Dar ce știu eu despre fantome? Poate că ele continuă să se dezvolte în persoana care ar fi fost dacă ar fi trăit. Dar de unde să ia haine? A fost acest copil în vreun magazin pentru copii din altă lume, pentru a-și alege pelerina de ploaie și cizmele galbene?

Îmi pun o mână peste ochi și gem.

— Încetează, Kayla! Asta nu este o fantomă! Acum du-te afară și găsește-o pe mama lui!

Sunetul vocii mele îmi taie o parte din panică, suficient să mă facă să trec la fapte. Îmi îndrept umerii, respir adânc și mă întorc spre fereastră. Băiețelul blond stă la câțiva metri distanță și se uită direct la mine. Ne uităm unul la celălalt prin geam. Inima e pe cale să-mi spargă cutia toracică. Accelerează atât de mult, încât nu mai pot respira.

De ce este atât de înfricoșător?

Băiatul arată cu degetul spre mine. Scoate un țipăt ascuțit, cu gura deschisă și ochii albaștri mari de groază. Apoi se întoarce și fuge, dispărând. Rămân încremenită. Gâfâi, până când mă cuprinde furia. Strig la fereastră:

— Du-te și tu dracului, puștiule!

Îmi acoper imediat gura cu mâna. Nu pot fi femeia aia care urlă la copiii de pe peluza ei. Când eram mică, era una de felul acesta și toată lumea o ura. Alerg prin casă până la ușa din spate. Ies ca o furtună, sar de pe verandă și mă uit prin curte.

Nu e nici urmă de băiat. Alerg în stânga și mă uit în partea laterală a casei, dar nici acolo nu e. Așa că mă îndrept în direcție opusă, cu respirația ieșind ca un nor alb în aerul rece. Nici urmă de el pe partea cealaltă a casei. Nu e în curtea din față. Nu se ascunde în tufișuri și nici nu aleargă pe stradă.

A dispărut, pur și simplu. Stând udă și tremurând pe alee, simt o prezență în spatele meu. Când mă întorc, nu e nimeni. Apoi se întâmplă să arunc o privire spre etajul doi. La fereastra dormitorului meu principal, băiețelul blond stă în picioare și se uită fix la mine. *Nu există fantome. Nu există fantome. Nu există fantome.*

Ploaia îmi lovește fața întoarsă în sus și strig:

— Stai acolo!

El se îndepărtează de fereastră și nu-l mai văd.

Scrâșnind din dinți, dau fuga înapoi în casă, urc treptele câte două odată până la etaj și intru în dormitorul principal.

Este gol. Caut peste tot, în fiecare colț și cotlon al casei, dar afurisitul ăla mic a dispărut.

Când mă uit pe cameră, nu văd decât paraziți. Profund zdruncinată de această întâlnire, mă învârt obsesiv prin casă, verific încuietorile, trag draperiile și, în general, mă comport la fel de paranoic cum mă simt. Presupun că băiatul a intrat pe ușa din spate după ce am intrat eu pe ea, dar nu găsesc nicio explicație pentru cum a ieșit. Ar fi trebuit să mă lovesc de el când coboram scările, dar nu s-a întâmplat așa. Literalmente, s-a volatilizat. L-aș suna pe Jake și l-aș ruga să instaleze mai multe camere de luat vederi în interiorul casei, dar având în vedere cât de prost a decurs ultima noastră întâlnire, mă îndoiesc că e o idee foarte bună.

Așa că îmi torn o cupă de vin, mă închid în baie și mă bag în cadă. Adâncită în bule, mă țin de paharul de vin prea plin, cu mâinile tremurânde, și încerc să localizez exact momentul în care am început să-mi pierd mințile. Pentru că nu mă mai pot convinge că sunt cu toate oile acasă. Dacă mă gândesc serios că fantoma unui copil de cinci ani mă bântuie, înseamnă că mi-am pierdut mințile.

Când luminile de deasupra măsuței de toaletă pâlpâie de trei ori, îmi înăbuș un plâns și înghit vinul, și îmi dau seama că am nevoie de Aidan cu o durere incurabilă.

~

În noaptea aceea, visez că mă înec. E un vis foarte realist și înfiorător. Mă trezesc transpirată, cu un țipăt blocat în gât. În următoarele trei nopți, am același vis. Sâmbătă dimineață sunt o epavă. Nu am reușit să lucrez deloc. Fiecare scârțâit mic din casă mă sperie de moarte. Mirosul de ars când dau drumul la uscător se transformă într-un miros de ceva putred, ca de canalizare.

Doar că în starea mea de nervozitate accentuată miroase a carne în putrefacție. Când investighez, nu pot găsi sursa. Dacă pornesc televizorul, acesta se oprește singur. Fiecare rafală de vânt de afară trimite un curent de aer rece prin casă, făcând perdelele să foșnească și să șoptească. Cel puțin cred că de la asta vine acel sunet șoptit, dar mi-e prea frică să mă duc să văd. Sunt atât de speriată și încordată, încât țip când o muscă îmi aterizează pe braț.

Disperată să vorbesc cu cineva, îi trimit mesaj lui Aidan.

Mi-e dor de tine.

Nu răspunde atât de mult timp, încât cred că nu va răspunde deloc. Dar apoi mesajul lui vine cu un mic clopoțel care îmi face inima să-mi sară în gât.

Și mie mi-e dor de tine.

Trimite și un emoji cu un iepure alb. Dintr-un motiv ciudat, mă face să plâng.

Pot să vin la tine?

De data aceasta, răspunsul lui este instantaneu.

Mai porți verigheta?

Nu.

Ți-ai scos-o chiar înainte de a-mi răspunde?

La naiba. De ce trebuie să fie omul ăsta atât de insuportabil de inteligent?

Te rog, Aidan. Trebuie să te văd. Te rog.

Îmi pare rău, iepuraș.

Mă holbez la ecran, mușcându-mi buzele. Nu pare să-i pară foarte rău. Poate că trebuie să îndulcesc oferta.

Pot să vin la tine... stăpâne?

Telefonul meu rămâne amuțit.

Mă întreb dacă ar trebui să-i trimit o poză cu fundul sau cu sânii mei, dar gândul de a face o serie de fotografii nud deloc măgulitoare, în căutarea disperată a uneia suficient de bune pentru a atrage un bărbat care să mă lase să alerg la el, mă face să mă simt și mai deprimată decât eram înainte.

Cum am ajuns în acest punct al vieții mele? Ce naiba s-a întâmplat cu mine? Când sună soneria și nu e nimeni la ușa de la intrare decid că singurul lucru logic care mi-a mai rămas de făcut este să mă îmbăt. Dacă o iau razna, nu am niciun motiv să o fac trează.

~

— Kayla? Kayla, draga mea, mă auzi?

Deschid ochii și o văd pe Fiona aplecată peste mine cu o expresie îngrijorată. Este dimineață, aparent, luni dimineață, și stau întinsă pe spate, pe canapeaua din sufragerie, cu o durere de cap cruntă și gust de cenușă în gură.

— Vai, zice ea, chicotind. Arăți ca naiba. Ai tras o mică beție în weekend, nu-i așa, dragă?

— Mică e puțin spus.

Mă ridic în picioare. Camera se înclină, iar stomacul meu simte nevoia să se golească. Îmi acopăr gura și scot un răgâit puternic, deloc feminin.

— E totul în regulă?

— Oh, da, totul este splendid. Absolut splendid.

Își strânge buzele și îmi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Trebuie să spun că sarcasmul nu ți se potrivește.

— Va trebui să fii blândă cu mine. Mi-am dat seama recent că mi-am pierdut creierul. Și, mai rău, am realizat că probabil l-am pierdut de ceva vreme.

— Nu e nimic în neregulă cu creierul tău, draga mea. Acum, ridică-te de pe canapea și adună-te. Nu-mi place să te văd deprimată.

— Nu sunt deprimată, murmur eu, știind că exact așa sunt.

Dă să plece și atunci o întreb:

— Ar fi în regulă dacă ți-aș cere un sfat personal?

Surprinsă, se întoarce spre mine.

— Bineînțeles că da. Despre ce este vorba?

Expir și îmi trec mâinile prin păr. Aplecându-mă, îmi sprijin antebrațele pe coapse și privesc covorul în timp ce-mi adun gândurile.

— Când cineva spune că îți oferă spațiu, dar tu nu vrei spațiul pe care încearcă să ți-l ofere, ce faci?

— Vrei să spui că cineva a închis o ușă, dar tu vrei să o deschizi?

Aprob dând din cap, pentru că îmi place această imagine. Mă privește cu blândețe și înțelegere.

— Draga mea fată. Bați la ușă, zice cu blândețe.

Tocmai atunci se aude soneria. Fiona zâmbește.

— Sau suni la sonerie. Deschid eu.

Când se întoarce și pleacă, strig după ea:

— Nu e nimeni.

— Nu se știe niciodată, zice ea, chicotind ca și cum s-ar bucura de o glumă personală.

Iese din cameră. Câteva momente mai târziu, se întoarce, clătinând din cap.

— Ei bine, ai avut dreptate. Nu era nimeni.

Se oprește, privindu-mă cu atenție.

— Cel puțin din câte am văzut eu.

Gem și îmi las capul în mâini.

— Bine. Ai câștigat. Vom face ședința de spiritism.

Soneria de la ușă sună din nou. Televizorul pornește singur, cu volumul la maximum. Din hol se aude pocnetul distinct al unui bec care explodează într-unul dintre corpurile de iluminat.

— Cred că este o idee foarte bună, spune Fiona foarte serioasă.

33

Dragă Dante,

Mulțumesc pentru sfat. Trebuie să spun totuși că a fost de doi lei. Tu ești furtuna. Ce-ți spun tunetele și fulgerele? Asta chiar trebuia să fie de ajutor? Pentru că nu a fost. Te rog să mă ierți pentru grosolănie, dar viața mea este pe cale să se destrame. Ba nu, deja s-a destrămat. Mă plimb printre toate cioburile care sunt viața mea, ridic praf în aer și mă tai pe tălpi.

Și, apropo, ce a fost toată chestia aia cu dragostea care a întors stelele și roțile? A fost foarte confuz. De fapt, toate scrisorile tale au fost confuze. Încă nu știu ce vrei de la mine ori de ce ai decis că ar trebui să fim prieteni prin corespondență sau cum m-ai găsit, în primul rând.

Abia mai știu ce e real și ce nu. Nici măcar nu știu dacă aceste scrisori sunt reale. Poate că mă holbez la peretele din camera mea închisă într-un spital de nebuni, imaginându-mi toate astea. Așa mi se pare, oricum. Mă simt ca și cum aș fi dat drumul frânghiei care m-a legat de un doc, iar acum plutesc singură în derivă, departe în largul mării, pe o plută spartă, înconjurată de rechini înfometați. Iar vântul se întețește. Și începe să plouă.

Mă înec, Dante. Mă înec. Acum am nevoie de o vestă de salvare.

Kayla

34

Fiona îmi spune că în următoarea seară este lună plină, așa că putem face ședința de spiritism imediat. Îmi spune că sunt norocoasă că o putem face atât de repede. Eu nu mă simt norocoasă. Mă simt blestemată. Totuși, nu spun asta cu voce tare, pentru că nu vreau să ispitesc soarta să mi-o dovedească.

Îmi petrec restul acelei zile și următoarea într-o stare de mare anxietate, uitându-mă din când în când la mâna stângă. De fiecare dată sunt surprinsă să constat că verigheta mea este încă acolo, pe degetul inelar.

Aidan a avut dreptate când a ghicit că mi-o scosesem chiar înainte de a-i răspunde la mesaj. Nu-l voi mai minți încă o dată, așa că a trebuit să fiu creativă. Dar am pus-o la loc când nu mi-a răspuns și încă nu-mi dau seama de ce.

Deși nu aș recunoaște niciodată în fața lui, ceva nu a fost în regulă când mi-am scos inelul ăla. M-am simțit ca și cum casa însăși ar fi inspirat îngrozită. Ceea ce este, evident, o invenție a imaginației mele exagerate, dar așa am simțit. La un moment dat, în ultimele câteva luni, casa a devenit mai mult decât o simplă colecție de camere sub un acoperiș cu scurgeri. A căpătat o prezență pe care o pot simți fizic.

Această casă are puls, iar inima ei întunecată bate pentru mine.

Cred că vrea ceva.

Cred că încearcă să-mi transmită un mesaj.

Încă o gaiță albastră s-a sinucis la fereastra biroului meu. Mi s-a părut simbolic, așa că am căutat pe internet semnificația unei gaițe albastre moarte. Da, acum sunt atât de disperată, încât apelez la internet pentru ajutor. Oricum, se pare că aceste păsări anume au asocieri spirituale puternice și au fost adesea considerate de nativii americani ca fiind mesageri ai zeilor. Vederea uneia se presupune că aduce noroc. Cu excepția cazului în care este moartă, când înseamnă că fugi de problemele tale. Măcar dacă aș putea să alerg mai repede.

— Bună, Kayla. Mă bucur să te cunosc. Eu sunt Claire.

Stau în pragul ușii deschise, uitându-mă la sora Fionei și gândindu-mă că probabil văd dublu. Arată exact la fel. Are inclusiv aceleași gropițe în obraji. Același păr scurt și grizonant, aceiași ochi albaștri strălucitori, aceleași picioare robuste și același zâmbet vesel. Seamănă atât de mult, încât e straniu. Dacă Fiona ar fi fost bolnavă într-o zi și ar fi trimis-o pe Claire să facă curat în casă în locul ei, nu mi-aș fi dat seama. Singura diferență este că Claire poartă o geantă neagră, iar Fiona are o umbrelă.

— Și eu mă bucur să te cunosc. Vă rog, intrați.

Mă dau la o parte, să le las pe cele două să intre în hol, apoi închid ușa lăsând în spate seara vijelioasă.

— Nu mi-ai spus că ai o soră geamănă, Fiona.

Își lasă umbrela picurând în suportul de lângă măsuță și zâmbește.

— Nu suntem gemene.

— Ați fi putut să mă păcăliți.

Claire își netezește părul.

— Nu fi ridicolă. Sunt mult mai drăguță decât ea.

Își aruncă una alteia o privire afectuoasă, apoi își dau jos paltoanele de lână albastre asortate, în mișcări ce par sincronizate.

În timp ce Fiona ia ambele paltoane și le agață în dulapul de pe hol, Claire se întoarce spre mine și mă privește curioasă, analizându-mă de sus în jos.

— Ce? zic nervos, întrebându-mă dacă am pete pe tricou sau spanac între dinți.

Zâmbetul ei este amabil.

— Fiona mi-a povestit atât de multe despre tine, încât deja mă simt ca și cum am fi vechi prietene.

— Oh. Ei bine, aș avea nevoie de câțiva prieteni acum, ca să fiu sinceră. Viața mea este destul de haotică.

— Nu-ți face griji, draga mea, chicotește. Ești pe mâini bune. Comunic cu spiritele de când aveam patru ani, așa că vom vedea ce vrea spiritul femeii ăsteia și îl vom trimite în treaba lui, cât ai clipi.

Trecând peste șocul meu că această biată femeie a purtat toată viața ei conversații cu oameni morți, zic:

— Minunat. Doar că spiritele care mă bântuie sunt de sex masculin, râd nervos. Nu-mi vine să cred că tocmai am spus asta.

— Ah, da, scuze. Am alte două ședințe de spiritism în seara asta și detaliile se încurcă.

— Două? repet uimită.

Ea face un gest spre tavan.

— Luna plină este o perioadă foarte ocupată pentru mine. Cât despre solstiții și echinocții... pentru acestea am programări cu un an în avans.

Mă vede nedumerită și îmi explică:

— Mediumurile experimentate sunt la mare căutare. Nici n-ai crede câți oameni mor și refuză să treacă pe lumea cealaltă.

Nu știu cum să răspund la asta, dar simt că merită un răspuns politicos, chiar dacă este o nebunie.

— Mă bucur să aud că afacerea îți merge bine.

Fiona se întoarce și o întreabă pe Claire:

— Vrei să faci o verificare a casei înainte să începem, ca să vezi dacă simți ceva?

Claire clatină din cap.

— Nu e nevoie. Simt deja o energie foarte puternică.

Arată spre hol.

— Ce este acolo jos? mă întreabă.

— Biroul meu. Și al soțului meu.

Ea și Fiona schimbă o privire plină de subînțeles.

— Nu puteți face pe gemenele telepatice cu mine. Sunt deja destul de speriată. Ce-a fost privirea aia?

— Nu vreau să te alarmez, dragă, dar... spune Claire, dar se oprește.

Ezită, făcând o față de parcă ar trebui să fugă în grabă la cea mai apropiată toaletă.

Doamne Iisuse, dacă se înrăutățește situația, mă urc pe acoperiș și mă arunc de acolo.

— Continuă.

— Cred că ar trebui să facem ședința de spiritism în biroul soțului tău.

Un tunet îndepărtat zguduie ferestrele. Bineînțeles că se întâmplă chiar atunci, pentru că până și nenorocita de vreme vrea să mă vadă cum înnebunesc.

— De ce?

Ea și Fiona împart din nou privirea aceea ciudată.

— Pentru că simt că acolo vrea spiritul să o fac.

Ne uităm una la cealaltă în tăcere. Apoi zic:

— Claire, am să te întreb ceva acum și vreau să fii complet sinceră cu mine.

— Da.

— Asta e o prostie?

— Oh, nu, draga mea, zice ea vehement, clătinând din cap. Te asigur că este departe de a fi o prostie.

Ca o dovadă în plus a faptului că îmi pierd simțul realității, petrec un moment gândindu-mă la cuvântul „departe". Apoi oftez și renunț.

— Bine. Vom face ședința de spiritism în biroul lui Michael. Dar dacă apare Fantoma Crăciunului Trecut, nu mă trageți la

răspundere dacă o pocnesc cu cel mai apropiat obiect greu. Să terminăm odată cu asta.

Mă întorc și o iau pe hol, ascultându-le pașii în urma mea și întrebându-mă dacă eticheta spirituală permite să bei vin în timpul unei ședințe de spiritism. Am sentimentul că voi avea nevoie de băutură înainte ca toate astea să se termine.

Deschid ușa biroului și aprind luminile. Dându-mă la o parte să le las pe Fiona și Claire să treacă, observ cât de frig este în încăpere. Parcă ar fi un congelator.

Tremurând, zic:

— Îmi pare rău pentru frigul de-aici.

Ignorându-mă, Claire face câțiva pași prin cameră, uitându-se la lucruri, în timp ce eu și Fiona o privim. Își pune geanta pe un scaun oarecare și arată spre masa rotundă de lângă ea.

— Putem să o mutăm în mijlocul camerei?

— La ce ne trebuie?

— O masă rotundă este cea mai propice.

Nu mă obosesc să întreb propice pentru ce anume, pentru că am ajuns oficial în Orașul Nebunilor. Când ești la Roma, bla bla.[7] În timp ce eu și Fiona mutăm masa, Claire își despachetează geanta. Scoate din ea o față de masă neagră și o scutură, murmurând ceva. Presupun că sunt vrăji. O întinde peste masă, ajustând-o astfel încât să fie egală, apoi se întoarce la geantă și scoate trei lumânări albe, pe care le pune în mijlocul mesei. Urmează un bol mic de ciocolată neambalată, pe care îl așază lângă lumânări.

— Pentru ce este ciocolata?

— O ofrandă alimentară pentru spirit, răspunde Claire, ca și cum ar fi evident.

Nu mă pot abține să contrazic această absurditate cu puțină logică.

— Cum să mănânce, dacă nu are gură?

[7] Trimitere la o celebră zicală „când ești la Roma, poartă-te ca romanii", adică să te adaptezi obiceiurilor oamenilor dintr-un anumit loc. (n. r.)

— Ah, dar spiritul nu știe că nu are gură, nu-i așa?

Când mă uit la Fiona, ea ridică din umeri.

— N-ar fi rău să lași puțin neîncrederea deoparte, draga mea.

— Nici niște cabernet n-ar fi rău, murmur.

— Fără mâncare și băutură în timpul ședinței! mă mustră Claire, aprinzând lumânările.

Îmi aruncă o privire severă peste rama ochelarilor.

— Și nici bijuterii. Va trebui să le dai jos.

Face un semn cu bărbia spre verigheta mea.

— Împreună cu orice altceva ai putea purta. De asemenea, închide orice dispozitiv electronic, te rog. Fiona, vrei să stingi luminile?

Mă aștept ca Fiona să stingă lumina principală de deasupra capului și să lase lămpile aprinse, dar ea le stinge pe amândouă, cufundând camera într-un întuneric întrerupt doar de strălucirea pâlpâitoare a lumânărilor de pe masă.

Zgomotul îndepărtat al tunetului se rostogolește din nou pe cer, mai tare de data asta. O rafală bruscă de vânt urlă printre copacii de afară. Ploaia se lovește de ferestre, alunecând ca niște lacrimi argintii.

Dacă Claire voia să aibă o atmosferă înfricoșătoare, nu ar fi putut alege o noapte mai bună pentru asta.

— Așezați-vă, zice ea, punând pe masă un carnețel și un pix.

Aduc scaunul de birou al lui Michael și mă așez. Fiona trage un scaun dintr-un colț al încăperii și ocupă locul din stânga mea. Claire împinge scaunul de mai devreme, își ia geanta de pe el și o pune pe podea. Apoi se așază și se uită la mine.

— Draga mea?

— Da?

— Trebuie să-ți scoți verigheta.

— Oh, da. Scuze.

Îmi scot verigheta de pe deget și o bag în buzunarul de la spate al blugilor. Claire pare nemulțumită.

— Nu poate fi pe corpul tău. Ai putea să o pui pe birou?

Nu știu de ce ar fi o problemă atât de mare, dar nu vreau să distrug posibilitatea de a afla ce vrea fantoma care nu există și mă bântuie, așa că îmi scot verigheta din buzunar și o pun pe biroul lui Michael. Chiar lângă ziarul împăturit cu articolul despre moartea sa. Chipul lui Michael mă privește în alb și negru de sub acel titlu teribil.

Un localnic se înecă.

Cu inima palpitând, mut cu grijă inelul spre poza lui. Apoi îl împing până când îl așez deasupra feței lui. Nu știu de ce, dar mă simt bine. Pe măsură ce mă dau înapoi, parcă m-ar privi și mi-ar urmări fiecare mișcare.

Stresată, mă întorc la masă și mă așez la locul meu. Îmi șterg palmele transpirate pe blugi și încerc să scap de sentimentul de presimțire nefastă care mă cuprinde.

— Toată lumea să își pună palmele pe masă, vă rog.

Eu și Fiona facem întocmai. Apoi Claire face la fel, privindu-ne pe rând, cu un aer sumbru și o voce joasă.

— Înainte de a începe, un avertisment. Spiritele sunt imprevizibile. Orice s-ar întâmpla, păstrați-vă calmul. Rămâneți în tăcere. Nu rupeți cercul de energie ridicându-vă în picioare. Voi începe prin a declara intenția noastră de a intra în contact și prin a invita spiritul să ni se alăture la masă. Dacă spiritul acceptă invitația noastră, este posibil să auziți zgomote ciudate, cum ar fi bătăi sau ciocănituri. Pentru început, îi voi pune spiritului întrebări de tipul da sau nu, iar dacă se dovedește receptiv, îl voi întreba ce vrea. S-ar putea să comunice prin mine folosindu-mi mâna, pentru a desena pe acest carnețel, sau vocea, pentru a vă vorbi direct.

La naiba. Dacă voi vedea cum un mort vorbește prin intermediul acestei bătrâne simpatice, nu voi mai fi niciodată întreagă la minte. Speriată acum, înghit în sec și îmi apăs mai tare mâinile pe blatul mesei, încercând să le fac să nu mai tremure. Nu funcționează.

— Când ședința de spiritism se va termina și nu veți mai avea întrebări, voi mulțumi spiritului pentru că a venit. Apoi putem aprinde luminile și să discutăm ce s-a întâmplat. Ești pregătită, Kayla?

Încuviințez din cap, deși nu mă simt deloc pregătită.

— Atunci să începem.

Claire își închide ochii. Cu fața înclinată spre tavan, zice cu o voce înăbușită:

— Ne adunăm în această seară sub lună plină pentru a căuta îndrumare din partea lumii spiritelor. Invităm orice spirite din apropiere să se alăture cercului nostru. Vă rugăm să vă faceți cunoscută prezența.

Următoarea pauză tăcută este cea mai lungă din toată viața mea. S-ar putea să dureze doar șaizeci de secunde, dar parcă ar fi o viață întreagă. Pulsul mi se accelerează și respir sacadat. Dinții încep să-mi clănțăne. Mă simt amețită, mi se face greață și incredibil de frig.

Pentru că nu se întâmplă nimic, Claire repetă:

— Invităm orice spirit din apropiere să se alăture cercului nostru. Vă rugăm să vă faceți cunoscută prezența. Sunteți cu noi? Dați-ne un semn.

Diploma de absolvire a facultății a lui Michael, înrămată, alunecă de pe perete și aterizează cu zgomot pe podea. Tresar și mă înfior. Stau încremenită, cu spatele drept și cu ochii mari, fără să clipesc. Inima, care îmi bate cu putere, este singurul mușchi din corpul meu care mai funcționează.

— Rămâi calmă, zice Claire încet, cu ochii încă închiși.

Calmă nu sunt. Calmă s-ar putea să nu mai fiu niciodată. Calmul este pentru oamenii aflați în vacanțe minunate pe plajă, cu picioarele în nisip și un daiquiri în mână, nu pentru oamenii aflați în pericol iminent de a avea dovada că soțul lor mort apare de dincolo de mormânt.

Nu sunt *deloc* calmă, sunt pe cale să explodez.

Zgomotul unui tunet mă face să sar pe scaun. Este urmat de un fulger care trasează o dâră albă pe cerul întunecat al nopții.

Camera este luminată pentru scurt timp într-o strălucire teatrală, apoi se cufundă din nou într-un întuneric derutant, ca o casă a ororilor de carnaval, menită să terorizeze copiii de Halloween.

— Spirite, zice Claire, vă mulțumim că sunteți alături de noi. Sunteți mai multe de unul? Vă rugăm să bateți în masă pentru a răspunde. O dată pentru da și de două ori pentru nu.

Vântul de afară se întețește. Temperatura din cameră mai scade. Ploaia lovește geamurile ferestrelor cu un sunet care seamănă cu grindina.

Și inima mea. Iisuse, Doamne, biata mea inimă nenorocită țipă de moarte, pentru că prin cameră răsună ecoul inconfundabil a două bătăi puternice.

— Unul, așadar, murmură Claire. Bine ai venit, spiritule. Suntem onorați de prezența ta.

Vocea ei s-a mai calmat, la fel și respirația. Pare să intre într-un fel de transă. Orice ar fi opusul unei transe mi se întâmplă mie. Aproape că fac pe mine. Nervi pe care nu știam că îi am s-au trezit și au început să țipe. S-ar putea să vomit.

— Michael? șoptesc eu cu tot corpul tremurând, în timp ce mă uit înnebunită prin cameră. Michael, ești aici?

Nu se întâmplă nimic. Nu se aud bătăi în masă. Nu cad tablouri de pe pereți. Claire zice:

— Spirit, cunoști vreunul dintre oamenii din această cameră?

Cioc.

— I-ai cunoscut când erai în viață?

Cioc.

— Pe mine?

Cioc-cioc.

— Pe Fiona?

Cioc-cioc.

— Pe Kayla?

Singurul ciocănit drept răspuns este atât de puternic, încât tresar și scâncesc.

— Ai vreun mesaj pe care vrei să-l transmiți?

CIOC!

Sunetul respirației mele greoaie este chiar mai puternic decât vântul. Deja tremur incontrolabil. Claire întinde mâna cu ochii închiși, căutând orbește carnețelul de pe măsuța de lângă ea. Îl apucă, găsește creionul și șoptește:

— Spune-ne, spiritule. Care este mesajul?

Ține pixul strâns atât de tare, încât încheieturile degetelor i se albesc, iar mâna lui Claire plutește deasupra paginii albe. Fiona stă în fața mea cu ochii închiși și cu palmele pe masă. Cred că, dacă aș închide ochii acum, aș muri instantaneu de atac de cord. Sunt atât de speriată, încât sunt gata să izbucnesc în lacrimi.

— Spirit, care este mesajul tău?

Secundele se transformă în minute. Furtuna face ravagii afară. Noi trei stăm în tăcere la masă, la lumina tremurândă a lumânărilor, așteptând un răspuns care nu mai vine. După un timp îndelungat în care nu se întâmplă nimic, Claire zice:

— Dă-mi voie să reformulez întrebarea. Spirit, ce vrei?

Mâna ei care ținea creionul se încordează. Apoi începe să tremure necontrolat. Privesc fascinată și îngrozită cum antebrațul lui Claire începe să se miște înainte și înapoi pe hârtie, în reprize scurte.

Brusc, brațul ei îngheață. Apasă pixul pe hârtie și scrie un cuvânt dintr-o singură mâzgălitură rapidă, de la început până la sfârșit. Cuvântul este compus din litere mari, majuscule toate, și este apăsat atât de adânc în hârtie, încât în unele locuri aceasta se rupe până la pagina de dedesubt.

RĂZBUNARE

Un curent de aer brusc și înghețat stinge lumânările. Ceva rece îmi atinge obrazul, ca un vânt fantomatic. Sau ca niște degete fantomatice. Țip cu putere și fug din cameră.

35

Fiona și Claire mă găsesc în bucătărie, ghemuită pe podea, într-un colț, cu spatele lipit de dulapuri și cu genunchii aduși până la bărbie.

Claire se uită în jur și mă întreabă:

— De ce ai deschis toate dulapurile și sertarele?

— Erau deschise când am ajuns aici.

Râsul meu sună labil.

— Fantoma care stă aici crede că este amuzant să faci lucruri de genul ăsta.

Surorile se uită una la alta, apoi la mine.

— Ce-ar fi să ne așezăm cu toții la masă și să stăm de vorbă? propune Claire cu blândețe.

— O discuție sună grozav. La fel și o exorcizare. *O nenorocită de fantomă e în casa mea!*

— Da, dar privește partea bună a lucrurilor. Cel puțin e doar una, zice Fiona.

Gem și îmi las fruntea pe genunchi.

— Draga mea, nu dispera. Aceasta este, de fapt, o veste destul de bună.

— Adu-mi aminte, în acest dezastru supranatural fără margini, care este vestea bună?

— Acum știm ce vrea spiritul! zice veselă.

Îmi ridic privirea și mă uit la ea nevenindu-mi să cred.

— Din câte se pare, spiritul vrea să comită o crimă. Și cum eu sunt singura persoană care locuiește aici, mă gândesc că sunt candidatul principal pentru asta.

— Spiritul este furios, dar am simțit că furia nu este îndreptată împotriva ta, zice Claire, trăgând un scaun la masa din bucătărie.

Se așază, își netezește părul și își trece o mână pe partea din față a bluzei. Pare epuizată. Să fii posedată de o persoană moartă trebuie să fie extenuant.

— Dar mă *cunoaște*. Ce înseamnă asta?

— Ești proprietara casei. Ai trăit aici cu el. Bineînțeles că te cunoaște.

Sunt din nou îngrozită.

— Oh, Doamne. M-a urmărit când eram la duș?

— Cred că nu vezi imaginea de ansamblu, draga mea, zice Fiona.

— Care este? întreb exasperată.

Își trage un scaun lângă sora ei și se așază. Împreunându-și mâinile în poală și privindu-mă cu bunătate în ochi, zice:

— Dacă poți ajuta spiritul să obțină ce își dorește, își va vedea de drum.

Mă uit la Claire, care aprobă din cap.

— Adică să fiu complice la crimă?

— Spiritul nu a spus nimic despre crimă. A vorbit despre răzbunare, care poate lua tot felul de forme.

Îmi las din nou fruntea pe genunchi și zic tristă:

— Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta.

— Trebuie să luăm din nou legătura cu spiritul, zice Fiona, foarte pragmatică.

— În *niciun caz* nu mai fac o altă ședință de spiritism! zic ridicându-mi privirea.

Claire ridică din umeri.

— Cum vrei tu.

Din ce în ce mai disperată, întreb:

— Deci asta e tot? Am rămas fără opțiuni? Nu poți să arzi niște salvie sau ceva ca să îl faci să dispară?

Claire râde de parcă aș fi spus o prostie.

— Oh, draga mea, ăsta e un mit. Un spirit nu este o insectă enervantă pe care o poți alunga cu puțin fum parfumat.

— Minunat. Deci trebuie să vând casa, dacă vreau să mai am liniște vreodată?

— Poate că nu casa este cea pe care o bântuie spiritul tău.

— Ce vrei să spui?

— Poate că spiritul te bântuie pe tine. În acest caz, nu contează unde locuiești. Te va găsi întotdeauna.

O privesc cu gura căscată. Ea ridică din nou din umeri, de parcă nu tocmai mi-a dat cea mai proastă veste de până acum. Apoi, ceva mă lovește.

— Sfinte Sisoe. Poate că este unul dintre părinții mei. Doamne, nu m-am gândit niciodată la asta!

Claire și Fiona împart încă una dintre privirile lor cu subînțeles.

— Nu am primit niciun răspuns când am întrebat dacă e Michael, așa că trebuie să presupun că nu e el. Nu-i așa? zic puțin în defensivă.

E ceva ciudat în pauza lui Claire, ca și cum și-ar alege cu grijă cuvintele.

— Nu putem presupune nimic. De cât timp sunt morți părinții tăi?

— De mulți ani. Amândoi.

— Atunci nu sunt ei.

— De unde știi?

— Ar fi trebuit să te contacteze mai devreme. Spiritele nu pot trece în lumea de dincolo și apoi să se întoarcă în această dimensiune. Odată ce se înalță dincolo, acest plan de existență le este închis. Singurele spirite care pot lua contact zăbovesc în purgatoriu. Acum, vino să stai la masă. Mi se pun cârcei la picioare doar uitându-mă la tine ghemuită pe podea.

Deşi picioarele îmi tremură, reuşesc să mă ridic. Mă alătur lor, aşezându-mă în faţa Fionei şi sprijinindu-mi coatele pe masă. Îmi las capul în mâini şi oftez. După o clipă, Claire zice cu blândeţe:

— Kayla, te rog, uită-te la mine.

Îmi ridic capul şi îi întâlnesc privirea.

— Vreau să te ajut. Amândouă vrem.

Se uită la Fiona, care aprobă din cap.

— Aşa că, dacă nu vrei să faci o altă şedinţă de spiritism, iată ce îţi sugerez eu că ar trebui să faci.

— Te ascult.

— Cercetează istoria acestei case. Află cine a locuit aici înaintea ta. Poate că vei găsi un indiciu despre identitatea acestei fantome. Dacă nu este cineva pe care îl cunoşti, este cineva care a trăit aici înainte.

— Asta pare ceva logic. Doar că uiţi că, în timpul şedinţei de spiritism, spiritul a spus că mă cunoştea *când era în viaţă*.

Ea flutură o mână în aer.

— Nu aş lua asta ca pe ceva exact. De obicei, spiritele sunt foarte confuze.

Nedumerirea mea o face să explice.

— Fantomele sunt cam ca oamenii cu tulburări psihice. Ei nu pot distinge iluzia de realitate. Când un suflet este prins aici, are nevoie de un ghid, un spirit ghid, dacă vrei, care să-l conducă spre lumină.

— Stai aşa. Acum vrei ca eu să fiu *ghid pentru fantome*?

— Preferi să fii bântuită pentru tot restul vieţii tale? spune ridicând o sprânceană.

Mă uit la Fiona pentru ajutor. Ea nu face decât să ridice din umeri.

— Ori asta, ori ne întoarcem în birou şi încercăm din nou.

— În niciun caz. M-a *atins*.

Mă cutremur de dezgust.

— Doamne, cum să dorm aici acum, ştiind că există o fantomă nenorocită care se plimbă pe aici?

— Se plimbă pe aici de ceva timp, draga mea.

— Și asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

— Nu te-a molestat încă, dacă asta te îngrijorează, chicotește.

Îngrozită, mă holbez la ea.

— *Încă?*

— Nimeni nu molestează pe nimeni! intervine Claire iritată. Spiritul nu vrea să te mângâie, ci vrea să îl ajuți să se răzbune.

— Pe cine? Pentru ce?

— Fă cercetări și află.

O privesc fix și continuă:

— Sau ne întoarcem în biroul ăla chiar acum și punem capăt acestei chestiuni.

Se uită la ceas.

— Oricum ar fi, sunt deja în întârziere. Ce alegi?

— Dacă pot să mă abțin, nu mai intru niciodată în camera aia.

— Ei bine, atunci asta este. Dacă te răzgândești, sună-mă.

Se ridică. Fiona se ridică odată cu ea. Nu pot să le las să plece fără să le mulțumesc, așa că mă ridic și o urmez pe Claire pe hol, în timp ce Fiona ia paltoanele din dulap. Geanta de voiaj a lui Claire, cu lucruri pentru ședințe de spiritism, stă deja lângă ușă, împachetată și gata de plecare. Probabil că au adunat lucrurile în timp ce eu eram ghemuită pe podeaua bucătăriei în chinurile mele mintale.

— Mulțumesc pentru timpul acordat, Claire. Apreciez asta.

— Plăcerea e de partea mea, dragă.

— Și ție îți mulțumesc, Fiona.

— Să fii sănătoasă, Kayla. Ne vedem lunea viitoare.

— Bine. Dacă nu cumva sunt ucisă de un spirit răzbunător până atunci.

Îmi zâmbește, ceea ce nu mă ajută cu nimic. Le deschid ușa. Claire este pe punctul de a trece pragul, dar se oprește brusc. Fiona și cu mine îi urmărim privirea confuză.

Pe preșul de la ușă zace o vestă de neopren portocaliu aprins, cu patru curele negre cusute pe piept. La capătul curelelor atârnă

catarame de plastic. În lumina verandei, peticele reflectorizante de pe umerii vestei sunt supărătoare.

— Ce naiba e asta? întreabă Fiona.

— O vestă de salvare, şoptesc eu, începând să tremur din nou.

— Ce caută asta pe veranda ta? întreabă Claire, vizibil confuză.

— I-am cerut-o prietenului meu prin corespondenţă.

Se uită amândouă la mine şi repetă la unison:

— Prieten prin corespondenţă?

— Da.

Agăţându-mă de tocul uşii ca să mă sprijin, râd încet.

— Ce e aşa de amuzant? întreabă Fiona.

— Cred că mi-am dat seama cine mă bântuie.

~

Zece minute mai târziu, toate trei suntem din nou la masa din bucătărie şi ne uităm prin scrisorile lui Dante, pe care le-am luat din sertarul cu lenjerie intimă de la etaj. Claire şi-a sunat ceilalţi doi clienţi pentru a anula programările, deoarece cazul meu a devenit mult prea interesant ca să renunţe la el. Se pare că nu în fiecare zi, o fantomă livrează dincolo de mormânt corespondenţă şi un dispozitiv personal care te ajută să pluteşti.

— Interesant, zice Claire aplecată peste masă, în timp ce se uită atent la una dintre primele scrisori pe care le-am primit.

Cu grijă să nu atingă hârtia, ea arată spre colţul din dreapta jos.

— Arată de parcă ar fi sânge.

— La asta m-am gândit şi eu. Dar cum ar putea o fantomă să sângereze?

— Nu poate, spune uitându-se la mine. Dar ar putea fi sângele altcuiva.

— Sau de la *altceva*, intervine Fiona. Un animal, poate.

Fac o grimasă.

— Asta e o nebunie. De ce naiba ar trimite o scrisoare mânjită cu sânge de animal?

— Poate că e un indiciu, spune Claire.

Ne uităm toate trei la pata de culoare ruginie. Afară, furtuna continuă să lovească. Plouă atât de tare acum, încât nu mai sună a grindină, ci ca o ploaie constantă de focuri de armă pe acoperiș. Vântul urlă ca o haită de lupi înfometați.

Claire ridică scrisoarea de un colț și o întoarce, punând-o jos din nou cu grijă. „Voi aștepta o veșnicie dacă va trebui", citește ea cu voce tare.

— Asta trebuie să fie cu referire la răzbunarea pe care o caută. Această fantomă te așteaptă să o ajuți să se răzbune.

— Dar mai sunt și alte prostii despre sentimentele lui, zice Fiona, arătând spre o altă scrisoare. Ce ar putea să însemne asta?

— Poate că este îndrăgostit de mine. Sunt destul de drăguță.

Fiona și Claire mă privesc tăios.

— A fost o glumă, fetelor.

— Asta e ceva serios, zice Claire cu dezaprobare. Dacă nu-l putem ajuta pe acest spirit să facă tranziția spre lumea cealaltă, va fi vina noastră că este prins în purgatoriu pentru totdeauna. Hai să acordăm acestei situații respectul pe care îl merită.

Nu-mi vine să cred că un medium care poartă pantofi ortopedici mă mustră cu privire la atitudinea corectă față de ceea ce mă bântuie, dar iată că se poate.

— Ai dreptate. Îmi pare rău.

Studiez scrisorile împrăștiate pe masa dintre noi și teancul de plicuri de pe o parte.

— De ce sunt toate cu ștampila poștală din închisoare? Crezi că și ăsta e un indiciu?

— Este mai probabil ca spiritul să creadă că este întemnițat. Metaforic vorbind, așa și este.

— Bine, următoarea întrebare: cum naiba poate o fantomă să folosească un pix?

— Spiritele își pot manifesta energia în tot felul de moduri, zice Claire. Folosirea unor obiecte precum pixurile este unul dintre ele, dar pot controla și dispozitive precum telefoanele și computerele.

— Sau soneriile, îmi amintește Fiona.

— Exact, este de acord Claire. Sunt remarcabil de pricepute în a manipula mediul înconjurător. Dacă sunt suficient de puternice, pot influența chiar și vremea.

Ascult furtuna care se aude afară și mă întreb dacă Dante are vreo legătură cu asta.

— Dar dacă poate controla energia și obiectele, de ce nu se duce să se răzbune singur? Pentru ce are nevoie de *mine*? Nu putea să arunce un pian în capul dușmanului său?

— Păi, în primul rând, s-ar putea să nu-și amintească cine este inamicul său.

Când mă uit la ea surprinsă, Claire zice:

— Să fii prins în purgatoriu este teribil de confuz. De fapt, cel mai probabil, această fantomă a ta nici măcar nu știe că este moartă.

— I-am spus deja asta, zice Fiona.

— Așa că are nevoie de mine ca să o ajut să-și amintească.

Mă uit din nou la scrisori.

— Amintește-mi de ce nu pot să-i *spun* pur și simplu că e mort?

— Asta nu ar face decât să-l împingă și mai mult în negare, răspunde Claire.

— Riști să-l îndepărtezi cu totul. Dacă cineva ți-ar spune că ai murit, care ar fi reacția ta?

Pufnesc.

— Aș spune sigur, amice, iar familia ta sunt niște tomate.

— Exact. Trebuie să-i arătăm cu blândețe adevărul. Trebuie să ajungă singur la el. E ca pașii pe care îi face un copil pentru a învăța să citească. Mai întâi învață alfabetul. Apoi învață cuvinte scurte și ușoare. Câine. Pisică. Copac. Apoi pune cuvintele împreună în propoziții simple, până când, în cele din urmă, îl

devorează pe Shakespeare. Înțelegerea este un proces în mai multe etape. Nu se întâmplă dintr-odată.

— Dar cum a ajuns să fie blocat în purgatoriu, în primul rând? De ce nu se mută sufletul în mod automat atunci când corpul moare?

— În mod normal, o face. Dar uneori, ele pierd din vedere unde să meargă. Realitatea densă a celei de-a treia dimensiuni, combinată cu gravitația planetei noastre, face ca lucrurile să fie destul de complicate pentru o ființă nontemporală. Adaugă la asta suferința emoțională a oricărei situații neterminate de care suferă și te trezești cu un spirit pierdut foarte confuz și irascibil.

Expir greu și murmur:

— Fantomele sunt foarte pretențioase.

Fiona chicotește, de parcă aș fi spus ceva foarte înțelept.

— Într-adevăr.

Mă așez la loc pe scaun, îmi încrucișez brațele peste piept și examinez din nou scrisorile, în timp ce revizuiesc totul în minte.

— Deci, ca să recapitulăm, ceea ce trebuie să fac este să conving acest spirit să accepte că nu mai este în viață și că trebuie să plece pe lumea cealaltă.

— Exact așa, zice Claire, radiind.

— Cum anume să fac asta, dacă nu pot să-i spun că e mort?

Ea și Fiona împart o privire încărcată, apoi ea zice încet:

— Dacă le dai oamenilor lumină, ei își vor găsi singuri calea.

Iritată de ambiguitate, zic pe un ton acru:

— Sigur. O să încep să strig din când în când către tavan: „Du-te în lumină!" Ce zici de asta?

— Ai încredere în instinctele tale, zice Fiona liniștită. O să îți vină o idee. Ai bătălia pe jumătate câștigată deja doar prin faptul că i-ai descoperit identitatea.

— Dar nu știu nimic despre el! Am doar numele lui!

Arăt spre semnătura lui de pe una dintre scrisori, acea mâzgălitură familiară.

Dante.

Fiona și Claire se uită din nou una la cealaltă în tăcerea lor ciudată de telepatie gemelară. Zic categorică:

— Jur pe Dumnezeu că dacă nu încetați să faceți asta, vă sparge ceva.

— De ce nu începi prin a-i cerceta numele? sugerează Fiona.

După un moment, recunosc cu jumătate de gură:

— Nu e o idee rea. Mă gândisem să-l sun pe prietenul meu detectiv ca să obțin niște informații despre Dante.

Râd apoi în barbă.

— Asta era înainte să știu că este o fantomă, totuși.

Claire repetă:

— Prietenul detectiv?

— Omul de la poliție care m-a interogat după accidentul lui Michael.

Luminile de deasupra pâlpâie. Ne uităm toate la tavan. Un bâzâit electric slab umple camera, apoi luminile se sting. Se aprind din nou în câteva secunde. Claire murmură:

— Da. În mod sigur te îndrepți în direcția bună.

Mă aplec și șoptesc:

— Plutește pe aici trăgând cu urechea la noi? *E atât de înfiorător!*

— Kayla, concentrează-te.

— Serios, totuși, de ce am mai avut nevoie de o ședință de spiritism, dacă fantoma asta poate auzi fiecare cuvânt pe care îl rostim?

Fiona se uită la mine și zice:

— Pare omniprezentă, nu-i așa?

— Asta zic și eu!

Claire se uită spre tavan cu ochii mijiți. Aproape că pot vedea cum se învârt rotițele în capul ei. Înainte să o pot întreba la ce se gândește, strigă:

— Spirit, mai ești cu noi?

În capătul holului, o ușă se închide cu o asemenea forță, încât face dulapurile deschise din bucătărie să se balanseze ușor. Sar cât colo, cu gura căscată. Fiona murmură:

— Oh, Doamne.

Claire o apucă de mână pe Fiona și zice repede:

— Cred că suntem aproape.

— Aproape de ce? întreb confuză și alarmată.

Claire ordonă:

— Kayla, sună-l pe detectivul ăla.

— Ce, acum? E trecut de ora opt!

— Poate că lucrează până târziu. Dacă nu, lasă-i un mesaj. Ai un laptop pe care să-l împrumut?

— Păi, da, este în biroul meu. Dar...

Fără să mă aștepte să-mi termin gândul, Claire sare în picioare și se grăbește să iasă din bucătărie. Mă uit după ea și o întreb:

— Fiona, ce se întâmplă?

— Probabil, Claire crede că suntem pe cale să facem o descoperire, îmi răspunde calm.

— Descoperire?

— Pentru a ajuta spiritul.

Mă uit precaut la tavan și la luminile de deasupra capului, care acum pâlpâie încontinuu. Într-o clipă, Claire se întoarce cu laptopul meu. Îl pune pe masa din fața mea.

— Oh, zice ea, scoțând ceva din buzunarul cardiganului. Asta era pe laptop. M-am gândit că ar putea fi important.

Pune obiectul pe masă. Este moneda de 5 cenți de tip D din 1937 a lui Michael. Cea pe care am găsit-o sub copacul în care bărbatul în trenci gri stătea și se holba la mine. Cea pe care am găsit-o apoi pe bordul mașinii mele, în fața casei lui Aidan. Cea pe care am lăsat-o ascunsă în siguranță într-un sertar.

Rămân fără aer. Inima începe să-mi bată cu putere. O rafală de vânt sălbatică zdruncină ferestrele bucătăriei. Apoi, prin tavan cade un mic obiect metalic care aterizează cu zgomot pe masa de lângă monedă. Se învârte o clipă înainte de a se opri, cu o lumină care strălucește pe marginea rotunjită.

Este verigheta mea.

36

Mă uit cu ochii mari la monedă și la inel, cu pulsul galopând și cu un țipăt prins în piept, știind că ceva extrem de important îmi scapă. Când îmi ridic privirea spre Claire, ea zice calm:

— Cheamă-l pe detectiv.

Eu șoptesc:

— Cum a căzut inelul meu prin tavan?

— Sună-l pe detectiv, Kayla. Nu avem mult timp la dispoziție.

— Ce vrei să spui? Ce se întâmplă?

Afară, furtuna prinde putere. Ploaia lovește ferestrele și acoperișul. Tunetul răsună și fulgerele trosnesc. Parcă toată casa ar fi în mijlocul unei tornade și este pe cale să fie smulsă de la sol și lansată în spațiu. Din celălalt buzunar, Claire îmi scoate telefonul mobil. Probabil că l-a luat de pe biroul meu. Îl împinge spre mine, insistând:

— Sună-l!

Panicată, îi iau telefonul din mână. Traversând bucătăria, cotrobăi prin sertarul deschis de lângă aragaz, unde țin toate vechiturile. Găsesc cartea de vizită a detectivului și îi formez numărul cu degete tremurânde.

Răspunde o femeie, pe un ton tăios.

— Poliția din Seattle, cu ce vă pot ajuta?

— Cu detectivul Roman Peters, vă rog.

Se face o pauză, apoi ea zice:

— Sunteți prietenă cu el, doamnă?

Ce întrebare ciudată.

— Ce? Nu. Nu, m-a ajutat cu ceva timp în urmă. Soțul meu a avut un accident, iar el m-a interogat și mi-a dat cartea lui de vizită. Aș vrea să vorbesc cu el, vă rog. E urgent.

Ridic privirea și le văd pe Claire și Fiona stând lângă masa din bucătărie, încurajându-mă cu zâmbete și aprobări din cap. Femeia de la celălalt capăt al firului zice:

— Îmi pare rău, dar este imposibil.

— De ce?

— Detectivul Peters nu mai este.

Sunt atât de agitată, încât nu înțeleg.

— Nu mai este? Vreți să spuneți că a fost transferat la alt departament?

— Nu, doamnă. A murit. A făcut stop cardiac subit. O să vă transfer la înlocuitorul său, detectivul Brown. Vă rog să așteptați.

Aud un clic, apoi o tăcere scurtă. După care se aude o înregistrare cu vocea unui bărbat, care mă instruiește să îmi las numărul. Închid, simțindu-mă ciudat de amorțită. Fiona întreabă:

— Ei bine, ce au spus?

— E mort. Detectivul Peters este mort. A murit în urma unui atac de cord.

— Când?

— Nu a spus. De ce contează?

Clătinând din cap cu nerăbdare, Claire deschide laptopul și apasă pe butonul de pornire. Deschide browserul de internet și începe să tasteze.

— Ce faci?

— Caut biroul regional al registraturii. Putem verifica arhivele de proprietate pentru această adresă, să aflăm cine a deținut casa înaintea ta.

Caută câteva clipe, apoi tastează ceva într-o bară de căutare. Apoi se dă înapoi, încruntându-se.

— Ce este?

— Actul de proprietate a fost înregistrat pe numele altcuiva?

— Nu. Ar trebui să fie înregistrată pe numele Michael și Kayla Reece. Mă apropii și mă uit peste umărul ei la ecran.

— Cine naiba sunt Sandy și David Wainwright? Scrie că au cumpărat această casă în ianuarie!

Undeva la etaj, se trântește o altă ușă. Aud zgomot de pași în alergare, apoi râsul unui copil.

Mi se oprește respirația.

— Băiețelul, am uitat de el, spun privind în sus. Dacă Dante este fantoma din această casă... cine este copilul? Și cum rămâne cu bărbatul în trenci și pălărie? Cum se potrivește el în toate astea?

Expresia tristeții s-a întipărit pe chipul celor două femei, alături de o altă emoție pe care am mai văzut-o înainte. Am văzut-o pe chipul lui Destiny, ghicitoarea pe care am vizitat-o și care mi-a urat drum bun la plecare. Este inconfundabilă. Este milă? întreb neliniștită.

— De ce vă uitați așa la mine?

Claire zice cu blândețe:

— E în regulă, Kayla. Nu-ți fie teamă. Nu ai de ce să-ți fie frică, draga mea.

— Ce vrea să însemne asta?

— Dă-mi telefonul, dragă.

— De ce?

— O să sun din nou la secția de poliție.

— Pentru ce?

— Cred că e ceva ce ar trebui să știi.

— Cum ar fi?

— Dă-mi telefonul.

Un sentiment copleșitor de nedreptate mă cuprinde. Mă dau înapoi cu un pas. Sângele meu se transformă în gheață. Mi se ridică părul pe brațe și încep să respir accelerat. Afară, furtuna face ravagii. Claire ia telefonul din mâna mea înțepenită și apasă câteva butoane. Când o voce familiară de femeie umple

camera, îmi dau seama că a format ultimul număr apelat, apoi a pus pe difuzor.

— Poliția din Seattle, cu ce vă pot ajuta?

— Da, bună seara, doamnă. Vreți să-mi spuneți, vă rog, când a murit detectivul Peters?

Se face o pauză. Claire explică:

— Prietena mea a vorbit cu dumneavoastră acum câteva clipe și a fost atât de surprinsă de veste, încât a uitat să întrebe. Ar vrea să trimită flori la înmormântare, dacă nu a avut loc încă.

— Oh, înțeleg. Mă tem că este mult prea târziu pentru flori. Au trecut șase luni de când a murit, aproape că se fac șase luni.

Claire îi mulțumește, apoi închide. Cele două stau acolo și mă privesc cu acea milă îngrozitoare în ochi, așteptând.

Parcă de foarte departe, îmi aud propria voce.

— Este imposibil. Se înșală. M-a interogat după accident. Asta a fost cu doar două luni în urmă. A stat cu mine pe chei și m-a interogat!

Claire zice cu tristețe:

— Nu mă îndoiesc că a făcut-o.

Mâinile încep să-mi tremure. Îmi este greu să respir. Mă dau înapoi încă un pas. Privind-o în căutarea ajutorului, zic:

— Fiona?

— Trebuie să înțelegi, dragă, că sunt foarte puțini oameni care pot comunica și cu spiritele, zice încet.

— Ce vrei să spui? Ce legătură are asta? spun cu voce ridicată.

Ea continuă pe tonul acela calm și liniștitor, ignorându-mi panica.

— Mediumuri, desigur. Și câțiva spiritiști, deși majoritatea sunt falși. Chiar schizofrenici, din motive pe care nu le înțelegem cu adevărat, deși probabil că are legătură cu chimia modificată a creierului lor.

Claire adaugă:

— Și pisicile.

— Da, așa este. Și pisicile pot vedea fantomele.

Face o pauză.

— La fel pot face și unii copii înzestrați.

Râsul unui copil care plutește de la etaj mă face să-mi tresară inima. Acesta se oprește complet când Claire zice:

— Și alte fantome pot. Deși nu se recunosc între ele ca atare.

Mă uit de la una la alta.

— Îmi cer scuze, *ce*?

Unul dintre becurile din instalația fluorescentă de deasupra explodează. Un altul urmează imediat după aceea, umplând încăperea cu un pocnet ascuțit de sticlă spartă și cu mirosul acru de cabluri arse. O rafală de vânt rece șuieră pe coșul de fum într-un vuiet ascuțit care seamănă sinistru cu un țipăt de banshee.

Un vers din ultima scrisoare a lui Dante îmi trece prin minte:

Tu ești furtuna. Tu ești sursa a tot ceea ce se întâmplă.

Apoi îmi amintesc ceva ce mi-a spus Fiona în ziua în care a venit și a declanșat alarma:

Un spirit este energie care se manifestă. Asemănător unei furtuni electrice care își adună forța până când descarcă un fulger. Când un spirit este supărat, acea emoție, acea energie se transformă într-un rezultat fizic. De aici și dulapurile, și sertarele deschise.

Și încă un lucru pe care nu l-am înțeles până acum:

Aș spune că spiritul care locuiește în această casă este al naibii de furios.

Felul în care s-a uitat la mine când a spus asta era aproape ca și cum...

Ca și cum ar fi vorbit despre mine. Ca o armată de păianjeni, groaza rece se târăște pe pielea mea. Șoptesc răgușit:

— Nu.

Fiona zice încet:

— Ba da, draga mea. Mă tem că da.

Cu forța explozivă a unei bombe, o sută de amintiri diferite îmi detonează în cap deodată. Cât de șocată a fost Fiona când m-a văzut a doua zi după înmormântarea lui Michael. Cum m-a întrebat pe acel ton ciudat: *Deci, vei rămâne în casă?*

Cum toți oamenii de la grupul de doliu au ignorat-o pe Madison, femeia al cărei copil fusese răpit cu ani în urmă. Cum stătea singură în cerc, ca și cum ar fi fost invizibilă pentru toată lumea în afară de mine.

Cum Eddie, meșterul care se îmbrăca precum un hippie, nu avea telefon mobil și credea că David Letterman era terapeut.

Cum, când m-am dus să-l caut, acel terapeut nu exista.

Cum toți reparatorii de acoperișuri pe care i-am sunat nu m-au sunat înapoi.

Cum camera de supraveghere a înregistrat doar imagini statice atunci când am ieșit în curte.

Cum Destiny, mediumul, a zis cu tristețe: *Mă voi ruga pentru tine.*

Cum atunci când am sunat la sonerie, mama ei a deschis ușa, s-a uitat în jur, apoi a închis-o, ca și cum nu ar fi fost nimeni acolo.

Cartea cu Moartea. Iubiții. Magicianul inversat, indicând că trebuia să renunț la iluziile mele.

Zece de spade întors, care sugera răni adânci, sfârșituri dureroase...

Trădare.

Fiona zicând: *Realitatea este pur și simplu ceea ce noi credem că este. Fiecare dintre noi își creează propriile adevăruri, chiar și fantomele.*

Cum, când Claire a venit prima dată în seara asta, s-a referit la spiritul cu care a intrat în contact ca fiind „ea" înainte de a se corecta. Tremurând atât de tare, încât abia mă pot ține pe picioare, șoptesc:

— Dacă le dai oamenilor lumină, ei își vor găsi singuri calea.

Când întâlnesc privirea Fionei, ochii ei strălucesc de lacrimi.

Suspin, apoi îmi acopăr gura cu palma ca să îmi înăbuș suspinul. Apoi iau telefonul de la Claire, alerg înapoi la sertarul cu vechituri și scot lucruri, aruncând frenetic pe jos pixuri, post-ituri, meniuri de mâncare la pachet și baterii, până când găsesc ceea ce caut. Cartea de vizită a lui Eddie, meșterul. Nu am observat până acum, dar cartea de vizită este fragilă și îngălbenită de timp, iar cerneala se desprinde pe alocuri. Arată ca și cum ar fi fost tipărită cu zeci de ani în urmă.

Cum probabil că a și fost.

În timp ce sunetul furtunii dezlănțuite de afară aproape că mă asurzește, formez numărul lui. Telefonul sună de două ori înainte ca un bărbat să răspundă.

— Homefront Handyman, de generații. Cu ce vă pot ajuta?

Ținând telefonul în mâinile tremurânde, întreb:

— Eddie este acolo, vă rog?

Tăcerea lui scurtă pare surprinsă.

— Uh, nu. Sunt Mark. Cu ce vă pot ajuta?

— Vă rog, trebuie neapărat să vorbesc cu Eddie. Puteți să mi-l dați la telefon? E prin preajmă?

După încă o pauză, bărbatul de la celălalt capăt al firului zice:

— Este o glumă sau ceva de genul ăsta?

— Dă-mi-l la telefon! strig.

El oftează greu.

— Uite ce e, doamnă. În mod normal, nu răspund atât de târziu, dar afacerile au mers rău, așa că am răspuns. M-ați făcut să regret. Să aveți o noapte bună.

— Vă rog! implor eu disperată. Trebuie să vorbesc cu Eddie! Trebuie să vorbesc cu el chiar acum!

— Da, păi, o să fie cam greu, doamnă, pentru că bunicul meu a murit în 1974.

Plămânii se golesc de aer. Un plâns mi se prinde în gât. Încă două becuri fluorescente din tavan explodează cu un pocnet.

— Kayla.

Când mă învârt panicată, Fiona îmi întinde unul dintre plicurile lui Dante.

— Citește numele de pe adresa de retur, zice ea cu blândețe.

Respirând accelerat, i-l smulg din mână.

— Dante Alighieri, strig, scuturând din cap. Numele lui este Dante Alighieri! Și ce dacă?

— Nu trebuie doar să te uiți la el... trebuie să *înțelegi*.

Când îmi întorc privirea în colțul din stânga sus al plicului, toate literele din adresa de retur se mișcă acum, schimbând locul una cu alta și rearanjându-se încet-încet în altceva. Clipesc rapid, încercând să-mi limpezesc vederea. Nu mă ajută. Literele se mișcă în lateral, se suprapun, apoi se îndreaptă spre un alt nume.

Un nume care face o gaură direct în țesătura inimii mele.

Aidan Leighrite.

Dante Alighieri este o anagramă pentru Aidan Leighrite. În mintea mea apare imaginea citatului din Thoreau înrămat pe peretele din salonul lui Destiny: *„Nu la ce te uiți e important, ci ceea ce vezi."*

Am fost oarbă. Refuzând să recunosc adevărul. Mă uitam la tot, dar nu vedeam nimic. Lacrimile îmi curg pe obraz, las plicul și fug din bucătărie. Dau buzna pe ușa biroului lui Michael și cad plângând pe biroul lui. Iau ziarul cu poza lui Michael pe prima pagină. Cu mâinile tremurânde, îl desfac până la capăt. Când văd restul titlului care fusese ascuns, mi se oprește inima. Titlul nu este *Localnic se îneacă*, așa cum apărea atunci când era pliat. Titlul complet este *Localnic își îneacă soția*. De cealaltă parte a pliului, fotografia mea mă privește fix.

Mă văd stând la mormântul lui Michael în ziua înmormântării, auzind o femeie care îmi suspină numele și realizez, cu senzația că podeaua dispare sub picioarele mele, că numele de pe piatra funerară nu era al soțului meu.

Era al meu.

Totul îmi revine în minte în valuri. O ușă de fier încuiată în mintea mea se deschide și un ocean negru și înghețat de amintiri se revarsă înăuntru.

Țip.

Ferestrele explodează în afară într-un milion de cioburi de sticlă sclipitoare și ascuțite ca briciul, care sunt instantaneu absorbite de furtună și purtate în noaptea ploioasă. Un vârtej violent îmi smulge ziarul din mână și îl trimite zburând nebunește prin cameră, sfâșiat în bucăți.

Fiona și Claire stau în ușa biroului. O mică siluetă desculță în pijamale albastre se ascunde îngrozită în spatele lor, aruncând o privire de după picioarele Fionei. Este băiețelul blond pe care îl tot vedeam pe gazon. Băiatul care s-a uitat la mine și a țipat înspăimântat.

Băiatul care locuiește aici cu părinții lui, Sandy și David Wainwright, care au cumpărat această casă la o lună după ce soțul meu mi-a pus capăt zilelor.

Nu Michael a murit.

Aidan a murit.

Michael l-a ucis.

Chiar înainte să mă ucidă pe mine.

II

PURGATORIUL

„Nici măcar în mormânt nu este totul pierdut."

~ ***Edgar Allan Poe***

37

FIONA

Când i-am spus Kaylei că fantomele sunt pur și simplu suflete care au o poveste de spus, acesta era adevărul. Dar chestia cu fantomele este că sunt naratori nesiguri. Mai ales când își spun o poveste pentru ele însele.

Să-ți dai seama că ești mort e o treabă complicată. Un strigăt vine din spatele meu. Mă întorc și o văd pe Sandy alergând pe hol spre noi cu viteză, cu ochii mari și albă la față. Agățându-se de piciorul meu, Bennett izbucnește în lacrimi când își vede mama.

Ea îl ia în brațe, îl strânge cu putere la piept și se uită îngrozită în cameră. Peste vuietul vântului, ea strigă:

— S-a furișat din pat. Doamne, ce se întâmplă?

— Duceți-l înapoi la etaj! strigă Claire.

Hârtiile zboară pe lângă ea, ridicate de vânt, răsucindu-se ca niște păsări frânte în zbor. Perdelele de lângă ferestrele sparte flutură. Fotografii înrămate se smulg de pe pereți și se izbesc de podea. Cărțile ies din bibliotecă de parcă ar fi fost trase dintr-un pistol. Un spectacol de lumini izbucnește din becurile explozive

din tavan și din lămpi, acoperind camera cu un jet de scântei albe și strălucitoare.

Este un spectacol de sunet și furie. Haosul vizibil când o inimă invizibilă se frânge.

— Știu, săraca de tine, murmur eu, privind nebunia. Îmi pare atât de rău.

Locul în care Kayla se afla cu doar câteva clipe în urmă este acum gol. Sandy fuge înapoi pe unde a venit, grăbindu-se pe hol cu Bennett în brațe. Se întorc la David la etaj și ne așteaptă pe Claire și pe mine să le spunem dacă spiritul Kaylei Reece a părăsit, în sfârșit, casa lor.

S-ar putea însă să mai aștepte o vreme.

Mai sunt încă multe lucruri de povestit.

38

AIDAN

Am știut aproape de la început că Kayla este pentru mine. Ochii ăia, știi? Atât de drăguți, dar atât de triști. Mi-a luat ceva timp să aflu de ce era atât de tristă. Pe atunci îi povestisem deja despre tata, despre cât de abuziv era. Despre ceea ce am făcut pentru a-mi proteja mama de furia lui violentă.

Despre cum am petrecut ceva timp în închisoare pentru asta.

Judecătorul a fost îngăduitor pentru că eram minor. Mărturia mamei mele a ajutat, de asemenea, ca și toți ceilalți martori pe care apărarea i-a chemat pentru a dovedi că trăiam în iad cu bărbatul acela.

Dar totuși... Faptele sunt fapte. Eram un infractor condamnat. Nu e frumos când o spui cu voce tare.

Și ce e uimitor? Kayla nu m-a judecat niciodată pentru asta. Nu m-a privit niciodată diferit. Nu a lăsat ca asta să intervină între noi, când avea toate motivele să spună „la revedere" și să plece.

Trecuse deja prin atâtea. N-avea nevoie de toate rahaturile mele pe deasupra. Se spune că soțul ei era un geniu. De parcă

asta ar fi compensat ceva. Ca și cum ar fi o explicație și o scuză în același timp. Era un mare profesor de matematică la universitate, cu un creier ca un supercomputer.

Un supercomputer cu o defecțiune semnificativă.

De fapt, două. Schizofrenia paranoică fiind cea principală și un ego de dimensiuni mari fiind cealaltă.

Știi ce se întâmplă când ești bolnav, dar prea narcisist ca să recunoști asta?

Nu-ți iei medicamentele, asta se întâmplă.

Nu-ți mai iei medicamentele. Apoi lucrurile merg prost.

Apoi începi să faci lucruri pe care în mod normal nu le-ai face, dacă ți-ai ține rahatul sub control. De exemplu, să dai cu barosul în toate televizoarele din casă, pentru că ești convins că guvernul te spionează din spatele ecranelor. Sau poate să scrii aceeași ecuație de gradul al doilea la nesfârșit într-un caiet și să-i spui soției tale că este limba lui Dumnezeu, pe care ți-o dictează magnetul de frigider care este, de fapt, un înger deghizat. Sau, eventual, să stai în fața magazinului alimentar local, strigând la toți cei care intră înăuntru că broccoli sunt niște extratereștri care se ascund printre noi și complotează să cucerească planeta.

Michael și Kayla s-au căsătorit de tineri. Înainte ca boala lui să se agraveze. Înainte de crizele lui. Înainte de spitalizări. Înainte ca toți banii să înceapă să fie cheltuiți pentru îngrijirea lui. Înainte ca el să o lovească atât de tare în stomac, încât ea să piardă copilul lor.

El a crezut că a fost lăsată însărcinată de un broccoli extraterestru. A crezut că o salvează. Am plâns când ea mi-a povestit asta. Am cedat și am plâns, pentru că era atât de tragic.

Apoi mi-a spus cum a urmărit-o după ce s-au despărțit și lacrimile s-au uscat foarte repede. I-am cerut să obțină un ordin de restricție, dar Kayla mi-a spus că, în afară de lovitura menționată mai sus, care, din motive evidente, a pus capăt căsniciei lor, Michael fusese violent cu ea doar o singură dată, cu mulți ani în urmă. Cu o zi înainte de nunta lor. Își pierduse

cumpătul din cauza unui lucru minor și o apucase de braț. Își ceruse scuze, dar asta o zdruncinase.

Privind în urmă, mi-a spus ea, acela fusese primul semn că ceva în creierul lui se schimba. Primul indiciu că totul se va sfârși foarte rău, în cele din urmă.

Nu l-aș fi învinovățit. Dacă și-ar fi luat medicamentele, chiar nu l-aș fi acuzat. Boala mintală nu e ceva ce-ți faci singur. Nu este o alegere. Creierul tău este sabotat de substanțe chimice care sunt în afara controlului tău. Ceea ce este în controlul tău totuși este răspunsul tău la sabotaj.

A fost prea mândru pentru a-și urma planul de tratament. A crezut că se poate descurca singur cu boala lui. În aroganța lui, a crezut că doar voința era suficient de puternică pentru a învinge biologia.

S-a înșelat.

Kayla a plătit prețul pentru această aroganță. Amândoi am făcut-o. Dar, așa cum i-am spus în scrisoarea mea, este un preț pe care l-aș plăti cu plăcere de un milion de ori. Chiar dacă ar trebui să o fac în fiecare zi timp de o veșnicie, mi-aș tăia venele cu o lamă de ras și aș sângera bucuros.

Nu aveam cum să trăiesc fără ea. Așa că să mor pentru ea a fost singura alegere. Greșeala mea a fost să cred că doar sângele meu va satisface monstrul din capul soțului ei.

Din păcate, era mai însetat de sânge decât mi-am imaginat.

39

KAYLA

Cu patru luni în urmă

În timp ce stau la masa din bucătărie și mă uit la verigheta mea din palmă, trec prin toate amintirile din căsnicia cu Michael, atât cele bune, cât și cele rele, până când îmi dau seama că motivul pentru care nu mi-am dat jos această verighetă până acum este foarte simplu.

A fost din respect pentru moarte.

Copilul meu mort.

Căsnicia mea moartă.

Speranțele mele moarte pentru viitorul care îi includea pe amândoi.

Toate lucrurile pe care le prețuiam odată s-au dus. Acum, singura modalitate posibilă să trec peste ce a fost este să fac ceea ce fac oamenii când plâng după cei morți.

Să organizez o înmormântare.

Urc la etaj, în dormitorul principal, și găsesc o cutie de pantofi goală în dulap. Pun în ea certificatul nostru de căsătorie,

verigheta mea și prima ecografie alb-negru a copilului, împreună cu alte câteva amintiri.

Apoi mă duc în curtea din spate cu o lopată pe care am luat-o din magazie și sap o groapă lângă pergola acoperită cu viță-de-vie, sub care i-am spus lui Michael că sunt însărcinată.

Când groapa este suficient de adâncă, așez cutia de pantofi înăuntru. Apoi o acopăr cu pământ, ștergându-mi din când în când lacrimile cu dosul unei mâini. Căsnicia mea s-a terminat de ceva vreme, dar încă mă doare. Știu că întotdeauna va fi așa.

Durerea este costul iubirii. Și cu cât dragostea ta este mai profundă, cu atât este și durerea la fel. Nu le poți avea niciodată una fără cealaltă. Mă las pe călcâie, cu gâtul strâns de emoție. Către micul morman de pământ răscolit din fața mea, zic:

— V-am iubit pe amândoi din toată inima mea. Sper că mă puteți ierta pentru toate felurile în care v-am dezamăgit.

Mă gândesc o clipă, dar nu mai am nimic de spus. Așa că îmi fac semnul crucii peste piept și mă întorc în casă, să mă schimb.

Dacă trecutul meu este mort și îngropat, viitorul meu încă mă așteaptă.

~

Îi ia ceva timp să deschidă ușa, după ce bat. E târziu și nu mă așteaptă. Stau pe treaptă cu inima bătându-mi în afara pieptului și cu toți nervii încinși de dor, până când îi aud pașii apropiindu-se. Mânerul ușii se rotește și apoi iată-l. Deși au trecut câteva săptămâni și ultima noastră întâlnire de la restaurantul Harbor House nu s-a terminat bine, Aidan mă privește ca întotdeauna, ca și cum aș fi primul răsărit de soare pe care l-a văzut în toată viața lui.

Îmi crapă vocea când zic:

— Mi-ai spus să te sun când totul îmi va fi limpede. M-am gândit să bat la ușă, în schimb.

Se uită în jos la degetul meu inelar gol.

— Mulțumesc, la naiba, zice el slab, expirând. Nu am putut să respir fără tine, iepurașule.

Mă prinde într-o îmbrățișare strânsă și mă strânge atât de tare, încât nici nu mai pot respira. Apoi ne sărutăm. Săruturi fierbinți și disperate, în timp ce mă trage pe ușă și mă duce în apartamentul lui. Închide ușa cu piciorul în urma noastră și mă îmbrățișează din nou, apăsându-și fața pe gâtul meu.

Mă ține strâns, cu brațele tremurânde, iar eu sunt recunoscătoare pentru tot ce m-a adus la acest moment, pentru că nu am găsit niciodată ceva mai frumos decât asta. Îi șoptesc la ureche:

— Mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai oferit spațiul de care aveam nevoie, chiar dacă nu mi-l doream. Dar dacă încerci să-mi mai oferi așa ceva, o să îți dau un șut în fund. Râsul lui este răgușit și fără suflare. Se îndepărtează și se uită la mine cu ochi strălucitori.

— Ce-ai zice dacă ți-aș da altceva de care ai nevoie?

Îmi ridic sprâncenele și zic timid:

— Depinde ce este.

Zâmbetul lui devine vorace, iar vocea lui devine întunecată.

— Oh, cred că știi despre ce este vorba, iepurașule.

Se apleacă, mă ridică și mă aruncă pe umăr, apoi mă poartă pe hol până în dormitorul lui, râzând, în timp ce lovesc slab cu pumnii în fundul lui musculos. Îngenunchează pe saltea și mă pune pe pat. Tresar și mă înfior.

— Auu.

— Ce s-a întâmplat?

— E ceva sub spatele meu.

Aidan se ridică, să mă pot rostogoli într-o parte. De sub mine, scoate o carte.

— Îmi pare rău. Citeam.

Aruncă la o parte cartea și mă sărută din nou, dar sunt prea curioasă ca să renunț atât de ușor.

— Ce citeai?

— *Divina Comedie.*

Încearcă să pună stăpânire pe gura mea, dar nu poate, deoarece eu încă vorbesc.

— Ce este *Divina Comedie*? Sună interesant.

Făcând o pauză, pentru a mă privi cu dezaprobare, îmi zice cu severitate:

— Acum avem o întâlnire a clubului de lectură?

Zâmbesc și mă joc cu o șuviță din părul lui negru.

— Avem tot timpul din lume să facem și celelalte lucruri, domnule Leu. În plus, sunt curioasă de gusturile dumneavoastră în materie de literatură.

— Aparent, gusturile mele în materie de literatură sunt la fel de ciudate ca și gusturile mele în materie de femei. Nu ne-am mai văzut de săptămâni, ești în patul meu și mă rețiii să intru în tine. Ce e în neregulă cu imaginea asta?

Îi dau un pupic pe buze, apoi mă întind și iau cartea pe care a aruncat-o la o parte. Este o carte neagră, cu copertă tare, căreia îi lipsește coperta de protecție. Titlul și numele autorului sunt gravate în relief cu litere aurii, pe spate.

Divina Comedie, de Dante Alighieri.

— Pare un nume inventat, spun.

Aidan pufnește.

— Este doar cel mai mare poet *din toate timpurile.*

— Atunci cum se face că nu am auzit niciodată de el?

— Poate că nu ești atât de deșteaptă pe cât crezi.

Fac o față acră. El zâmbește.

Când întreb:

— Și despre ce e vorba în această *Divină Comedie*?

El oftează și se rostogolește de pe mine, așezându-se pe spate.

— Este un poem epic despre călătoria unui om prin iad.

Râd.

— Sună ca o lectură ușoară, perfectă înainte de culcare.

Mă privește cu ochi zâmbitori, deși fața lui încearcă să pară severă. Vrea să mă facă să cred că este dezamăgit că nu sunt încă dezbrăcată, dar eu știu că este fericit doar că mă are aici.

Înseamnă că suntem doi.

Mă ridic pe un cot și sprijin cartea pe burta lui.

— Deci, spune-mi povestea. Cum decurge? De ce se numește comedie dacă e vorba despre iad? Și de ce numele de familie al autorului are atât de mulți i în el? E fals, nu-i așa?

Încercând să-și înăbușe râsul, se întinde și îmi dă o șuviță de păr după ureche.

— Până acum nu mi-am dat seama cât de ciudată ești.

Îl lovesc ușor în piept cu degetele.

— De parcă tu ai fi foarte normal. Spune-mi.

Cu un oftat exagerat, mă trage în jos, strecurându-mi un braț pe sub gât și încolăcindu-mă lângă el. Mă ghemuiesc acolo, închizând ochii și inspirând mirosul lui cald de cedru, mosc și fum de lemn. Fericirea strălucește în mine, ușoară și aerisită ca niște bule de săpun.

— Dante a fost un poet și cărturar italian, care s-a născut în secolul al XIII-lea.

— Nu e de mirare că nu am auzit niciodată de el!

— Povestea este despre călătoria alegorică a sufletului său prin cele trei tărâmuri ale morților: iadul, purgatoriul și raiul, continuă Aidan ignorându-mă. Este însoțit de trei spirite-călăuze de-a lungul drumului, care îl ajută să înțeleagă ce se întâmplă. La final, el intră în rai, dobândește cunoașterea a ceea ce este cu adevărat Dumnezeu și obține mântuirea veșnică.

După o clipă, întreb:

— Și o citești în pat, într-o sâmbătă seara?

— Este considerată una dintre cele mai mari opere literare din lume.

— Te rog să răspunzi la întrebarea mea anterioară.

Râzând, mă sărută pe frunte.

— Nu toți am avut educații universitare de lux. Am făcut un efort continuu pentru a încerca să recuperez timpul pierdut.

Deschid ochii și mă uit la el. El mă privește înapoi cu un zâmbet slab. Știu că vorbește despre perioada petrecută în închisoare pentru ceea ce i-a făcut tatălui său, dar nu am discutat încă despre asta, așa că ezit să cer detalii. Cum ar fi, de exemplu, cât timp a stat acolo.

Mângâindu-mi ușor părul, el murmură:

— Șapte ani.

La naiba. Bărbatul îmi poate citi întotdeauna gândurile.

Îi șoptesc:

— A fost groaznic?

El aprobă din cap.

Simt un nod în gât, dar reușesc să zic:

— Îmi pare rău.

— Face parte din trecut. Asta e ceea ce contează acum.

Mă strânge de mână și îmi oferă un zâmbet atât de tandru, încât mi-ar putea rupe inima în două. Reținându-mi lacrimile, închid ochii și îmi apăs obrazul pe pieptul lui. Simțind că sunt pe punctul să devin prea emotivă, are milă de mine și schimbă subiectul.

— Ceea ce mă uimește cu adevărat la Dante, în afară de scrisul lui, este că numele lui este o anagramă pentru al meu.

— Anagramă înseamnă ce? Că sună asemănător?

După o pauză, zice:

— Nu prea ai mers la facultate, nu-i așa?

Îl lovesc din nou în piept. El chicotește și zice:

— O anagramă este un cuvânt format folosind toate literele unui alt cuvânt. Cum ar fi „Roma" și „amor". Amesteci toate literele și iese altceva.

Mă gândesc la asta pentru o clipă.

— Bun, asta e ciudat.

— Ce e ciudat la asta?

— Numele tău și numele unui tip italian celebru din secolul al XIII-lea sunt identice.

— Nu sunt deloc identice.

— Ba da, sunt, dacă amesteci toate literele!

Începe să râdă.

— La naiba, ce dor mi-a fost de tine.

— Mă bucur că te amuz, Fight Club.

Își ia cartea de pe burtă și o pune deoparte pe pat, apoi se rostogolește peste mine, sprijinindu-se pe antebrațe. Legănându-mi capul în mâini și privindu-mă în ochi, murmură:

— Dar deja dorința mea și voința mea sunt învârtite ca o roată, toate la o singură viteză, de iubirea care pune în mișcare soarele și celelalte stele.

Când nu mai adaugă nimic și doar stă întins, privindu-mă cu intensitate, zic:

— Hm... așa?

Își lasă fruntea pe umărul meu și râde din nou, mai tare de data asta, cu tot corpul tremurându-i. Eu mormăi:

— Nu reușesc să înțeleg ce e atât de amuzant aici.

— Este ultimul vers din ultimul cânt al poemului, în care Dante se urcă la cer și este cuprins de lumina divină și de iubirea lui Dumnezeu. Este, probabil, cel mai cunoscut vers din istorie.

— Pff. Nu, cel mai cunoscut vers din istorie este: „Nu-mi plac ouăle verzi și șunca, nu-mi plac, Eu-sunt-Sam." Ăsta e dr. Seuss, în caz că cititul tău nu a progresat atât de mult.

Își ridică fruntea și mă privește cu ochii plini de adorație și cu un zâmbet orbitor. Zâmbindu-i înapoi, îi zic:

— Deci ăsta e raiul, nu? Roți care se învârt și stele care se rotesc?

— Așa era pentru Dante, în orice caz.

— Tu ce crezi că este raiul?

Zâmbetul lui se estompează. Energia lui se schimbă încet de la lumină la întuneric, la fel ca și privirea lui. Privindu-mă adânc în ochi, îmi zice încet:

— Tu.

Acela este momentul în care, în sfârșit, renunț la trecutul meu și la temerile mele și mă îndrăgostesc, săritură-în-cascadă

cu capul înainte, de el. Îmi înfășor brațele în jurul gâtului lui și pun totul într-un sărut.

Pentru că este Aidan, el mi-l dă înapoi de o mie de ori.

~

Din noaptea aceea, suntem de nedespărțit. Ne petrecem fiecare moment de veghe și de somn împreună. Următoarele câteva luni sunt ca un vis, un basm devenit realitate.

Apoi sosește ajunul Anului Nou.

Și, odată cu el, sfârșitul.

40

KAYLA

Ajunul Anului Nou

În lumina lumânărilor, chipul lui Aidan este la fel de frumos precum cel al unui înger.

— Cum de ești atât de drăguț? murmur, trecându-i un deget peste unghiul obrazului, apoi în jos spre maxilar.

Barba lui întunecată este moale și elastică sub vârful degetului meu. Stăm în pat la mine acasă, unul în fața celuilalt, corpurile noastre goale aliniate de la piept la coapse. Picioarele mele sunt prinse între gambele lui. Unul dintre bicepșii lui îmi leagănă capul. Își folosește celălalt braț pentru a mă ține strâns lângă el.

Privindu-mă cu ochi blânzi, îmi zice:

— Nu sunt. Ești doar amețită după sex.

Râsul meu este jos și gutural.

— E ca atunci când bei prea mult și vezi pe cineva cu alți ochi, dar cu sex?

— Exact. Orgasmul tău ți-a făcut vederea neclară. În realitate, arăt ca un mistreț.

Zâmbind, îi sărut vârful nasului.

— Chiar semeni izbitor de mult cu un mistreț. Am încercat să-ți menajez sentimentele evitând să aduc asta în discuție.

Își freacă nasul de gâtul meu și îmi șoptește:

— Apropo de adus lucrurile în discuție...

Își flexează șoldurile, apăsându-și erecția pe coapsa mea. Râd din nou, simțindu-mă excitată și nesăbuită, ca și cum aș sta în vârful unei stânci înalte, pe cale să mă prăbușesc peste margine.

— N-ai auzit niciodată de perioada refractară?

— Eu am auzit, dar scula mea nu.

— În mod clar.

— Te plângi? mă întreabă ridicând o sprânceană.

Asta mă face să zâmbesc.

— Nu, domnule. Iubesc asta.

Se rostogolește peste mine. Coborându-și capul, mă sărută ușor, murmurând pe buzele mele:

— Mai spune asta o dată, iepurașule.

— Partea cu domnule sau partea cu iubesc?

— Ambele.

Ochii i se întunecă, iar vocea îi scade.

— Dar renunță la „nu" și la „asta".

Trebuie să mă gândesc la asta pentru o clipă. Când înțeleg ce vrea să spună, obrajii mi se încălzesc. Dar îi dau ceea ce vrea. Fără rezerve și fără regrete, așa cum are el nevoie. Privindu-l în ochi, cu fața încinsă și inima bătându-mi cu putere, îi șoptesc:

— Te iubesc, domnule.

El își umezește buzele. Respirația îi devine neregulată. Greu și cald deasupra mea, îl simt ca pe ancora care mă va ține stabilă și portul care mă va ține în siguranță, indiferent cât de puternică este furtuna.

Frecându-și încet degetul mare înainte și înapoi pe panta obrazului meu, îmi zice cu voce răgușită:

— Și eu o iubesc pe scumpa mea iepuroaică, ce m-a făcut să fiu recunoscător pentru fiecare zi în care am mers prin iad, pentru că acea cale întunecată a dus în cele din urmă la ea.

Expir un oftat ușor, dar el îl reduce la tăcere în timp ce mă sărută. Cred că vrea să se împingă în mine, în schimb, se rostogolește pe spate, luându-mă cu el, astfel încât să mă întind deasupra lui. Ținându-mi părul la distanță de față, îmi zice cu dezinvoltură:

— Azi se pare că vor fi focuri de artificii la miezul nopții.

— Uau.

— Ce?

— Apropo de o tranziție dezamăgitoare. Credeam că ești pe cale să faci dragoste cu mine din nou.

El chicotește.

— Așa era, dar apoi mi-a venit ideea genială de a scoate barca în larg, ca să fie artificii care să explodeze deasupra capului data viitoare când te fac să îți dai drumul.

— Ah. Da, ar fi un mod memorabil de a intra în noul an.

Zâmbim unul la celălalt. El zice:

— Am cumpărat ciocolată și șampanie. Doar în caz că ai vrea.

— În ce univers n-aș fi dispusă să mă hrănești cu șampanie și ciocolată sub un cer plin de artificii, după ce mi-ai provoca un orgasm uluitor?

— Oh, deci acum te și hrănesc?

Își dă ochii peste cap în semn de consternare simulată.

— Eu trebuie să fac toată treaba pe aici.

Îi apăs un sărut pe buze și îi șoptesc:

— Bietul de tine.

Mă aruncă pe spate și mârâie:

— Ai grijă. Mistreții mănâncă iepurași la cină.

Apoi mă ciupește de gât și mă gâdilă, făcându-mă să țip. Râzând, se ridică. Îl privesc zâmbind cum se duce la dulap. Apare îmbrăcat, la scurt timp după aceea.

— Mișcă-ți fundul ăla dulce, zice el, aruncându-mi un zâmbet răutăcios în timp ce iese din cameră. Ne întâlnim jos.

Mă ridic din pat și mă îmbrac cât de repede pot, trăgând pe mine blugi și un pulover gros peste o cămașă cu mânecă lungă. Nu plouă în seara asta, dar cu o temperatură de 10 grade va fi frig pe apă. Îmi bag picioarele într-o pereche de cizme și mă îndrept spre parter, zâmbind.

E ciudat cât de ușor îți simți corpul când ești fericit. Dacă m-aș concentra, pun pariu că aș putea chiar să plutesc. Îl găsesc pe Aidan în bucătărie punând șampania, ciocolata și două pahare de șampanie într-un coș de picnic. Îl tachinez:

— Uită-te la tine, atât de domestic.

— Cuvântul pe care îl cauți cred că este romantic.

Mă duc în spatele lui și îmi înfășor brațele în jurul taliei lui. Sprijinindu-mi obrazul de spatele lui lat, murmur:

— De fapt, cuvântul pe care îl caut este uimitor. Nu, minunat. Nu, nici ăsta nu este. Hmm...

— Splendid, completează el, întorcându-se să mă îmbrățișeze. Accept și spectaculos.

— Da, pun pariu că da.

Mă sărută, legănându-mi fața în mâini. Este un sărut dulce, dar se transformă rapid în unul intens. Mă retrag din brațele lui, râzând.

— Bine, Fight Club, hai să ne oprim, altfel nu vom reuși să ieșim niciodată din bucătărie.

— Atât de autoritară, zice el, clătinând din cap.

Încearcă să se încrunte, dar nu prea reușește.

— O să aduc câteva pături. Ne întâlnim la ușa din spate.

Îl las în bucătărie și mă duc să scotocesc prin dulapul de lenjerie din dormitorul de oaspeți după cuverturile ținute împăturite într-un teanc. Alegând două care sunt groase și moi, îmi înfășor una în jurul umerilor și o duc pe cealaltă până acolo unde Aidan stă așteptând la ușă cu coșul de răchită în mână. Când îi înfășor pătura pe umeri, face o grimasă.

— Îți dai seama că mistreții nu răcesc, nu? Noi suntem mult prea duri pentru așa ceva.

Îi fac semn să se dea la o parte.

— Taci din gură, macho man. O să-mi mulțumești când vom fi pe apă.

Traversăm peluza și coborâm pe plaja stâncoasă spre *Euridice*, legată la capătul docului. Aerul este proaspăt și rece. Miroase puternic a sevă de pin, a scoarță umedă și a mușchi. Deasupra noastră, cerul este un bol de safir adânc, presărat cu stele. E liniște și pace, cu excepția greierilor, care ne cântă serenadele lor de seară. Aidan îmi apucă mâna și mi-o strânge, aruncând o privire în jos, să-mi zâmbească.

Dacă există un rai, sper să fie exact așa.

Aidan mă ajută să urc pe pupa bărcii, apoi îmi întinde coșul de picnic. El sare pe marginea corpului navei și dezleagă frânghiile de la clemele de pe lateral, în timp ce eu urc scările înguste până la covertă. Ridicată deasupra punții principale și a punții inferioare, aceasta oferă o vedere nerestricționată asupra apei. Lumina lunii strălucește pe valurile întunecate și ondulate. Apa este calmă în această seară și cerul este senin, iar asta o să ne permită o imagine spectaculoasă a focurilor de artificii.

Pornesc suflanta pentru un minut, să elimin fumul din compartimentul motorului, apoi pornesc bateriile și motoarele. După ce verific indicatoarele, să mă asigur că suntem gata de plecare, îl strig pe Aidan:

— Ești gata?

Nu răspunde. Mergând spre scări, îl strig mai tare:

— Aidan?

Tot nu răspunde. Probabil că nu mă poate auzi din cauza motoarelor.

Pentru că scările sunt foarte abrupte, coborârea este puțin mai ciudată decât urcarea. Trebuie să cobor cu grijă, cu fața spre interior și apucându-mă de balustradele metalice de o parte și de alta. Când picioarele mele ating, în sfârșit, puntea, mă întorc, așteptându-mă să-l văd pe Aidan în zona de scaune de la pupa.

Dar nu este acolo. Coșul de picnic e pe masă.

Încruntându-mă, arunc o privire în interiorul cabinei principale... și îngheț de groază. Aidan stă țeapăn într-o parte a cabinei, uitându-se fix la bărbatul care e în picioare în fața lui, la vreo doi metri distanță.

Este Michael.

Poartă același trenci gri și aceeași pălărie în care l-am văzut de mai multe ori în ultimele câteva luni, când am surprins imagini cu el urmărindu-mă, este slab și neîngrijit, cu obrajii scobiți și umbre întunecate sub ochii sălbatici.

Brațele îi atârnă pe lângă corp.

Într-o mână tremurândă ține un pistol argintiu.

Trage aer în piept. Bătăile inimii mele se întețesc. Un tremur rece mă străbate până în oase.

Cu vocea pițigăiată de stres, zic:

— Michael, ce faci?

Întorcându-și ochii, îmi răspunde într-o șoaptă înăbușită:

— E de la guvern, Kayla. E de la CIA. Vrea informații de la mine. Vrea ecuațiile mele.

Îngrozită, înghit în sec și mă uit la Aidan. Stă perfect nemișcat, cu fiecare mușchi din corp încordat. Mintea mea este un animal turbat, zgâriind cu gheare ascuțite în interiorul craniului meu.

De unde a făcut rost de o armă? Știe cum să tragă cu ea? Este măcar încărcată? Arată ca un vagabond, unde a locuit? Doamne, a dormit pe barcă?

Deși sunt panicată și disperată, încerc să-mi păstrez vocea cât mai calmă și mai liniștitoare.

— Nu, Michael. Nu e de la CIA.

Scuipatul îi zboară de pe buze când țipă:

— E de la CIA! Încearcă să-mi fure ecuațiile!

Își ridică brațul și îndreaptă arma spre pieptul lui Aidan. Sunt atât de speriată, încât cred că aș putea leșina. Aidan rămâne perfect nemișcat, cu chipul impasibil și respirația sacadată. Văd rotițe care se învârt în spatele ochilor lui și sunt îngrozită de ce

s-ar putea întâmpla în continuare. Înghițind un plâns, îmi ridic mâinile și încep să implor.

— Nu, te rog, ascultă-mă. El nu este cu guvernul. Jur că nu este. Lucrează în construcții, bine? E prietenul meu.

Michael își umezește buzele crăpate. Agitat, își mută greutatea de pe un picior pe altul. Mâna care ține pistolul tremură acum cu putere.

Apoi își mută privirea sălbatică în direcția mea.

— El este... este prietenul tău?

Îmi dau seama de greșeala mea, când Michael întoarce arma spre mine. Mă dau înapoi un pas, cu un țipăt prins în gât. Aidan zice ferm:

— Nu. Nu suntem prieteni.

— Tocmai a spus că sunteți!

— Am mințit-o.

Michael se uită de la unul la altul, apoi trage pistolul înapoi în direcția lui Aidan.

— Ai mințit-o?

— Ca să mă pot apropia de ea. Ca să-ți pot obține ecuațiile.

Aidan se uită la mine. Ceea ce văd în ochii lui mă face să vreau să țip, e atât de stupid. Atât de prost și nesăbuit și atât de al naibii de tipic pentru el, prostul care se sacrifică.

Nu, Doamne, nu, nu se poate întâmpla asta, nu se poate întâmpla asta.

Se uită înapoi la Michael și zice calm:

— Las-o să plece. Noi doi putem vorbi mai bine dacă ea nu e aici.

— Nu, Aidan, nu vreau...

— Taci, Kayla.

— Nu mă dau jos de pe vasul ăsta!

— Ba da. Chiar acum. Fă-o.

Privirea sălbatică a lui Michael se plimbă înainte și înapoi între noi. În ochii lui, nu văd nimic din bărbatul cu care am fost căsătorită. Psihoza l-a înghițit cu totul. Pulsul meu este un tunet în urechile mele.

Cum pot să-i distrag atenția? Cu ce pot să-l lovesc? Extinctorul! E chiar acolo!

Văzându-mă că mă uit panicată în jur, Michael strigă brusc:

— Și tu ești de la CIA!

— E doar speriată, zice Aidan. O amenințI cu o armă. Oricine ar fi speriat.

Gâfâind, Michael șuieră:

— Nu ești speriată.

— Asta din cauza pregătirii mele în CIA. Kayla, coboară naibii de pe barca asta.

La naiba, Aidan, nu! Nu! Încetează!

Lacrimile îmi curg pe față. Vederea îmi este încețoșată de ele. Respirația mea este îngreunată. Fac un pas ezitant înapoi, încă unul, isteria apucându-mă cu o mână rece și puternică.

Pot suna la 911. Dacă reușesc să ajung la casă și Aidan îl poate face pe Michael să vorbească, pot suna la poliție și îi pot aduce aici înainte să se întâmple ceva îngrozitor.

Mă opresc brusc când Michael zice în șoaptă:

— Nu. Și ea e în CIA. O văd pe fața ta.

Se uită la mine. Vocea lui se ridică.

— Trebuie să muriți amândoi!

Când încep să plâng și îmi pun mâinile la gură, Aidan zice cu o voce autoritară:

— Nimeni nu trebuie să moară. Lasă arma jos și putem vorbi despre asta.

Balansându-se înainte și înapoi de pe un picior pe altul, cu mâna tremurându-i și cu tot albul ochilor la vedere, Michael țipă:

— *Unul dintre voi trebuie să moară, trebuie să alegeți chiar acum cine moare, cine moare, cine moare, dacă nu alegeți, trebuie să vă omor pe amândoi!*

Îndreaptă din nou arma spre mine. O îndreaptă direct spre fața mea. Singurul motiv pentru care nu mă prăbușesc este că teroarea mi-a transformat mușchii în piatră. Aidan zice:

— Dacă alegem, vei împușca doar pe unul dintre noi?

Inima mea încetează atunci să mai bată. Se oprește moartă în pieptul meu, blocată de groază.

— Nu, Aidan, oprește-te, nu mai spune un cuvânt...

— Michael?

— Aidan, nu! Oprește-te!

Michael țipă:

— Da! și trage percutorul pistolului cu degetul mare.

Aidan se uită la mine. Inima îi strălucește în ochi. Zice încet:

— Te iubesc, iepuraș. Te voi iubi până la sfârșitul timpului.

Apoi se uită înapoi la Michael și spune niște cuvinte pe care nu voi putea să nu le aud niciodată. Vor răsuna în capul meu pentru eternitate.

— Împușcă-mă pe mine, atunci.

Timpul se schimbă. Totul capătă calitatea suprarealistă a unui vis. Văd cum ceea ce se întâmplă în continuare se desfășoară în fața mea ca un film rulat cu încetinitorul, cu sunetul deformat și culorile neclare, târându-se cu jumătate de viteză.

Michael își mișcă brațul spre Aidan.

Aidan se năpustește.

O minge de foc explodează de la capătul pistolului lui Michael. Capul lui Aidan se dă înapoi. Mișcarea înainte a corpului său se oprește brusc, de parcă ar fi fost trântit de un zid. O mică gaură roșie apare în centrul frunții lui. Sângele și bucățile de materie cerebrală stropesc fereastra din spatele lui.

Cade pe spate, cu ochii deschiși și gura căscată. Se prăbușește pe canapea, stă nemișcat și tăcut, privind fără să vadă tavanul, în timp ce o pată întunecată se întinde pe perna bej de sub capul lui. Pe cerul nopții, deasupra noastră, focurile de artificii izbucnesc în stropi de culoare cu un pocnet și o explozie.

Țipătul meu este un lucru viu. O creatură de groază, neîncredere și durere sufletească, ce își croiește drum prin gât. Zbor peste spațiul dintre noi cu acel țipăt care mă înconjoară peste tot, vibrând în urechile și în capul meu, în interiorul tuturor locurilor sacre ascunse în sufletul meu, pe care numai el le-a atins vreodată.

Cad peste trupul fără viață al lui Aidan, țipând și strigând iar și iar același lucru, lucrul pe care fiecare celulă din corpul meu îl strigă odată cu mine.

Nu. Nu. Nu. Nu. Nu.

Nu se uită la mine. Nu răspunde la niciuna dintre rugămințile mele disperate sau la sărutările pe care i le dau pe obraji și pe buze.

Nu poate.

A plecat.

Plângând isteric, mă agăț de el până când ceva tare și greu mă lovește în ceafă. Durerea îmi străbate craniul. Văd stele. Pentru o clipă, vederea mea devine neagră.

Când lumina îmi umple din nou ochii, sunt pe spate și Michael mă trage de încheieturi pe puntea de lemn spre treapta de înot din spatele bărcii.

Rostesc cuvintele greu.

— Michael. Ce faci?

Nu reușesc să înțeleg ce murmură în barbă. Sunt cuvinte incoerente, bolborosite fără sens, rostite între respirații greoaie, în timp ce mă trage departe de trupul lui Aidan. Încerc să-mi trag încheieturile mâinilor din strânsoarea lui, dar nu am putere.

Un lichid fierbinte mi se scurge pe gât. Sânge. Trebuie să mă fi lovit cu ceva greu.

Arma. M-a lovit cu pistolul. Mai multe artificii explodează deasupra. Le văd deasupra noastră, explozii de culoare pictând cerul de la miezul nopții ca acoperișul bombat al unei catedrale. Fumul se ridică deasupra apei. Undeva, departe, un câine latră.

Michael mă trage până la marginea pupei și mă rostogolește de pe ea. Apa este un șoc negru și rece, care îmi taie stupoarea ca o lamă. Mă scufund pentru o clipă înainte să încep să lovesc și să mă zbat. Ies la suprafață gâfâind și chinuindu-mă să respir, dezorientată și panicată, cu frica ascuțită ca un cuțit înfipt între coaste.

Tușesc și țip. Motoarele bărcii huruie. Michael se profilează deasupra mea pe treaptă, râzând acum maniacal, cu buzele depărtate de dinți.

Mă zbat spre treaptă, ratând-o cu câțiva centimetri. Michael cade în genunchi și se întinde. Îi apuc mâna, crezând că-mi oferă ajutor, dar descopăr repede că nu e așa.

Mă apucă de gât și mă strânge.

Mă împinge în jos și mă ține dedesubt.

Chiar și sub apă, îi pot auzi râsul nebunesc.

Ceva îi alunecă din buzunarul cămășii. Cade în apă și se rostogolește pe lângă fața mea, ceva mic și rotund, argintiu și strălucitor.

Este moneda lui norocoasă din 1937, cea fără de care nu pleca niciodată de acasă. Dau din picioare și mă zbat. Inima îmi bate cu putere în cutia toracică.

Apa sărată îmi înțeapă ochii și îmi arde plămânii. Focurile de artificii luminează suprafața apei într-un caleidoscop de culori strălucitor.

Nu-i pot lua degetele de pe gâtul meu. Mă agăț de mâinile lui, mă zbat și tușesc, simțind miros de motorină și praf de pușcă, fum și mare, și sânge.

Aidan.

Aidan.

Aidan, te iubesc. Te iubesc.

Corpul meu este greu. Apa agitată de deasupra mea se oprește. Plutesc în derivă, cu părul răsfirat în jurul capului, cu privirea îndreptată spre suprafață, cu mâna întinsă pentru un ajutor care nu vine. O explozie de culori atinge marea deasupra mea în nuanțe de roșu, verde și auriu, apoi artificiile se sting și totul devine negru.

Inima mea pulsează pentru ultima oară înainte de a se opri pentru totdeauna.

III

PARADISUL

„Moartea nu înseamnă dispariția luminii, ci doar stingerea lămpii, pentru că s-au ivit zorii."

~ *Rabindranath Tagore*

41

KAYLA

Ceea ce numim memorie este intersecția dintre imaginație și realitate. Amintirile sunt poveștile pe care ni le spunem despre evenimentele importante din viața noastră. În timpul povestirii, unele detalii se pierd, altele se înfrumusețează, până când adevărul se apropie mai mult de ficțiune. Este așa cum a spus Fiona. Fiecare dintre noi ne creăm propriile adevăruri, chiar și fantomele.

Presupun că ar fi trebuit să-mi dau seama în ziua în care a intrat în casă și a dezactivat alarma de securitate fără ca eu să-i fi spus codul. A fost aceeași zi în care mi-a zis că îi pare că ceva mă deranjează și că fantomele au nevoie de încheiere. Pe atunci lucra pentru familia Wainwright de mai bine de o lună. Au păstrat-o când au cumpărat casa, fără să știe cât de utilă se va dovedi.

Nu este la fel de înzestrată ca sora ei, Claire, însă darul se moștenește în familie. Mi-au trebuit luni bune să răscolesc amintiri și să retrăiesc trecutul, pentru a înțelege ce s-a întâmplat. Am

trăit două vieți paralele, una trecută și una prezentă, îndepărtată de realitate, dar crezându-mă în ea, complet oarbă la adevăr.

Tot ce s-a întâmplat cu Aidan a fost real. La fel a fost și tot ce s-a întâmplat după Anul Nou. Dar totul a fost amestecat și încurcat, pentru că să fii mort și să nu-ți dai seama este foarte confuz. Trecut. Prezent. Realitate. Amintire. Totul interconectat și parte a unui întreg, ca paginile individuale dintr-o carte înainte de a fi legată.

Dar acum povestea mea este gata. Povestea mea este spusă. Cartea vieții mele a fost scrisă până la ultimul capitol. Tot ce a mai rămas este să închid coperta și să o pun deoparte.

Când deschid ochii, nimic nu mai arată la fel. Pereții sunt vopsiți într-o altă culoare. Covorul a fost înlocuit cu lemn. Mobilierul este necunoscut, la fel ca și oamenii din fotografiile înrămate de pe pereți.

Casa este foarte diferită de cea în care am locuit eu. Diferită, dar familiară, ca fața unui prieten pe care nu l-ai mai văzut de mulți ani. Nu am observat niciodată schimbările înainte, dar jaluzelele au fost ridicate de pe ochii mei acum. Vederea mea este, în sfârșit, clară.

Furtuna de afară a încetat să se mai dezlănțuie. Totul este liniștit. Dincolo de ferestrele sufrageriei, zorii răspândesc o lumină sclipitoare peste curte și peste dealurile îndepărtate. Aud ciripitul păsărilor, simt mirosul primăverii în aer și mă minunez de frumusețea lucrurilor.

Se aude soneria de la ușă. Mă îndrept spre ușa din față, constrânsă de o forță la fel de elementară ca gravitația, de neoprit ca timpul. Întorc clanța, trag ușa și îl găsesc pe Aidan în picioare pe verandă. E scăldat în lumina aurie a soarelui, zâmbindu-mi ca și cum aș fi primul răsărit de soare pe care l-a văzut vreodată.

— Hei, iepurașule, zice încet, cu ochii strălucind de adorație. Ți-a fost dor de mine?

Cad în brațele lui. Îmbrățișarea lui este mai dulce decât o mie de sărutări, mai bună decât un milion de dorințe, mai vie decât orice ar putea fi vreodată un vis.

— M-ai găsit, îi șoptesc, plângând de bucurie.

El își freacă obrazul de al meu, inspirând, în timp ce mă strânge în brațe.

— Nu te-am pierdut niciodată. Cine crezi că a sunat la soneria de la ușă în tot acest timp?

Îmi îngrop fața în gâtul lui.

— Îmi pare rău. Nu am știut. Nu am putut să văd. Eram atât de confuză.

El îmi murmură la ureche:

— E în regulă. Ți-am spus că te-aș aștepta o veșnicie dacă ar trebui.

Când îmi ridic capul și mă uit la el cu ochii înlăcrimați, el zâmbește, un zâmbet de o asemenea frumusețe, încât îmi taie respirația.

— Vestele de salvare au fost un gest frumos.

— Așa m-am gândit și eu.

— Tu erai în timpul ședinței de spiritism sau eu făceam toate zgomotele și efectele speciale?

— Eu am fost. Dar în cazul tuturor celorlalte lucruri care s-au întâmplat în casă ai fost tu. Luminile care pâlpâiau, dulapurile deschise, televizorul care se aprindea și se stingea... Îmi pare rău să spun că le-ai făcut viața destul de nefericită celor din familia Wainwright.

— Uau, sunt moartă și melodramatică. Ai crede că atunci când ajungi la viața de apoi, capeți o anumită perspectivă asupra lucrurilor.

El zice cu blândețe:

— Ai fost traumatizată. Fii mai blândă cu tine.

— Și verigheta mea, care a căzut prin tavan? Moneda care se tot muta? Presupun că și asta a fost din cauza ta?

— Nimic din toate astea nu mai contează acum. Ceea ce contează este că suntem împreună.

— Dar stai, cum se face că eu nu am înțeles ce se întâmplă, dar tu ai înțeles?

El zâmbește.

— Poate că eu sunt mai deștept decât tine.

— Asta nu este nici măcar puțin amuzant.

În jurul nostru, lumina aurie devine tot mai strălucitoare. Simt o nerăbdare plăcută, o atracție ascendentă care crește cu fiecare intensificare a luminii. Vreau să mă predau atracției, dar mai întâi trebuie să întreb ceva.

— De ce ai ștampilat toate scrisorile din închisoare? A fost un indiciu despre trecutul tău?

El zâmbește.

— Mai degrabă un indiciu despre viitor.

— Ce vrei să spui?

— Penitenciarul de stat din Washington este locul în care un anumit nemernic este deținut pentru acuzații de crimă. M-am gândit că ar trebui să-i facem o vizită.

Îmi amintesc cum Fiona mi-a spus că schizofrenicii pot vedea fantome și nu mă pot abține să nu râd.

— Oh, Aidan, ești diabolic.

Lumina aurie care ne înconjoară devine mai puternică. Apoi îmi ia fața în mâinile lui și mă sărută. În buzele lui simt gustul veșniciei.

Asta, plus ceva aproape la fel de dulce:

Răzbunare.

Epilog

Transcriere din notele și înregistrarea ședinței din 16 martie, efectuate de dr. Patrick Templeman, psihiatru judiciar, cu Michael Reece, în prezent în așteptarea procesului pentru acuzația de crimă de gradul întâi.

Dr. Templeman: Vă mulțumesc că ați venit astăzi, domnule Reece.

Michael Reece: Sunt doctor Reece. Și spuneți asta de parcă aș avea de ales în această chestiune. M-au adus aici în cătușe. Ați observat cătușele?

Dr. Templeman: Cum vă simțiți astăzi?

Michael Reece: Mă întreb de câte ori vei spune cuvântul „astăzi", până să ajungi la subiect?

Dr. Templeman: După cum știți, domnule Reece, obiectivul meu este de a stabili capacitatea dumneavoastră mintală actuală de a fi judecat, așa cum a dispus instanța.

Michael Reece: Instanța poate să mă pupe în fund, la fel și tu. Și sunt doctor Reece.

Dr. Templeman: Înțelegeți acuzațiile care vă sunt aduse?

Michael Reece: Lasă-mă să-ți spun ceva. Nu ești singura persoană din această cameră cu o diplomă șmecheră. Eu am trei,

bine? Doctorat, masterat etc., toate de la școli din Ivy League. Diploma ta de medicină nu mă impresionează.

Nota medicului: Pacientul este vizibil agitat. Tremurul pronunțat al mâinii stângi este evident, posibil efect secundar al medicației antipsihotice.

Dr. Templeman: De la arestare vi s-a administrat o doză zilnică de flufenazină pe cale orală, pentru ameliorarea simptomelor, este corect?

Michael Reece: Tu ești ce au avut ei mai bun? Arăți la fel de competent ca și avocatul din oficiu pe care mi l-au repartizat.

Dr. Templeman: Cum este relația dumneavoastră cu avocatul? Credeți că a descris în mod adecvat acuzațiile aduse împotriva dumneavoastră?

Michael Reece: Idiotul ăla n-ar putea descrie în mod adecvat nici culoarea unui rahat. Se pare că în zilele noastre lasă pe oricine să treacă examenul de barou.

Dr. Templeman: Puteți să-mi spuneți care sunt acuzațiile care vi se aduc, vă rog?

Michael Reece: Serios?

Dr. Templeman: Încerc să evaluez dacă înțelegeți ce vi se întâmplă.

Michael Reece: Da, înțeleg ce mi se întâmplă. Sunt reținut pentru ceva ce am făcut în timpul unei crize psihotice.

Dr. Templeman: Vorbim despre uciderea soției dumneavoastră înstrăinate, Kayla, și a lui Aidan Leighrite, nu-i așa?

Michael Reece: Iisuse Hristoase. Asta va dura o veșnicie.

Dr. Templeman: Vă amintiți evenimentele din 31 decembrie anul trecut?

Michael Reece: Nu sunt un imbecil.

Dr. Templeman: Voi lua asta ca pe un da. Vreți, vă rog, să îmi descrieți cum credeți că este relația actuală cu avocatul dumneavoastră?

Michael Reece: *neinteligibil*

Dr. Templeman: Ce credeți că se va întâmpla dacă veți fi condamnat pentru acuzațiile aduse?

Michael Reece: Nu voi fi condamnat. Cineva ca mine nu ar trebui să fie în închisoare.

Dr. Templeman: Cineva ca dumneavoastră?

Michael Reece: Sunt un membru foarte respectat al comunității. Munca mea este incredibil de importantă. Nu sunt un violator sau un traficant de droguri. Oamenii aceia ar trebui să fie în spatele gratiilor, nu eu.

Dr. Templeman: Nu credeți că o dublă omucidere este un motiv întemeiat pentru o condamnare la închisoare?

Michael Reece: Nu pot fi tras la răspundere pentru asta.

Dr. Templeman: Regretați ce s-a întâmplat?

Michael Reece: Regret că îmi irosești timpul cu această serie ridicolă de întrebări.

Nota medicului: Pacientul prezintă trăsături de personalitate narcisistă.

Dr. Templeman: Ce înțelegeți în legătură cu etapele procedurii într-un caz de crimă de gradul întâi? Vi s-a explicat în mod adecvat?

Michael Reece: Înțeleg că, dacă se stabilește că sunt incompetent, nu va trebui să fiu judecat. Ceea ce nu ar trebui să se întâmple, din cauza a ceea ce sunt. Geniile nu ar trebui judecate. Sau băgate la închisoare, dacă tot veni vorba. Am un IQ de peste două sute de puncte, pentru numele lui Dumnezeu.

Dr. Templeman: Înțelegeți, de asemenea, că dacă veți fi găsit apt pentru proces, faptul că ați comis crima în timp ce aveați un episod psihotic nu vă va reduce sentința?

Michael Reece: Ce? Nu, nu este adevărat. Nu eram în deplinătatea facultăților mintale. Ce vrei să spui?

Dr. Templeman: Problema este intenția. Aveți un istoric documentat de refuz de a lua medicamente antipsihotice chiar și după ce vi s-a spus că ar putea duce la izbucniri de violență. Procurorul va prezenta dovezi că erați foarte conștient de posibilitatea de a vă răni soția. De asemenea, va prezenta dovezi că ați fost implicat într-o relație de lungă durată cu o colegă de serviciu de la universitate. Sharon, cred că așa o cheamă? Sau este Karen? Îmi pare rău, nu am acele notițe în fața mea. Mai este și problema poliței de asigurare de viață pe care ați făcut-o pentru soția dumneavoastră. Ea știa de această poliță?

Michael Reece: Ascultă, m-am săturat de asta. Vreau să...

Dr. Templeman: Da? Continuați.

Nota medicului: Pacientul se fixează pe un punct de pe perete și devine insensibil. Pare a fi în suferință extremă.

Dr. Templeman: Dle Reece, nu vă simțiți bine?

Michael Reece: Oh, Doamne. Oh, Doamne!

Dr. Templeman: Domnule Reece?

Nota medicului: Pacientul țipă. Încearcă să iasă din sala de interogatoriu. Bate în ușă într-o panică vizibilă.

Dr. Templeman: Dle Reece, ce s-a întâmplat? Spuneți-mi ce se întâmplă.

Michael Reece: E ea! E vorba de ea și de ei amândoi! Oh, Doamne! Lasă-mă să ies de aici! Lasă-mă să ies din camera asta nenorocită!

Nota medicului: Pacientul pare să aibă tulburări de vedere legate de psihoză.

Dr. Templeman: Dle Reece, suntem singuri în cameră.

Michael Reece: Ea este chiar acolo, idiotule! Privește! Uită-te!

Dr. Templeman: Aveți o halucinație. Dumneavoastră și eu suntem singurii oameni din această cameră.

Nota medicului: Pacientul s-a ghemuit într-un colț al camerei și a reînceput să țipe.

Dr. Templeman: Domnule Reece, vreți să vă calmați, vă rog? Va trebui să cer să fiți tranchilizat, dacă nu vă puteți controla.

Michael Reece: (*țipând*) Nu mai spuneți asta! Nu mai spuneți asta! Nu mai spuneți cuvântul acela!

Dr. Templeman: Ce cuvânt, Michael? Vorbește cineva cu tine? Ce spune?

Michael Reece: BAU!

Nota medicului: După ce a fost imobilizat de gardieni, pacientul a primit o injecție intramusculară de fenobarbital și a fost transferat la secția de psihiatrie, pentru o evaluare suplimentară.

Despre autoare

J.T. Geissinger este autoarea a treizeci de romane care au ajuns pe locul 1 în topurile internaționale și în Amazon Charts. De la comedii romantice amuzante și pline de viață, la thrillere erotice intense, cărțile ei s-au vândut în peste opt milioane de exemplare și au fost traduse în peste douăzeci de limbi.

Este de trei ori finalistă, atât în categoria romanelor de dragoste contemporane, cât și în cea a romanelor paranormale, pentru premiul RITA®, cea mai înaltă distincție în domeniul ficțiunii romantice a Romance Writers of America®. De asemenea, a primit Prism Award pentru cea mai bună primă carte, Golden Quill Award pentru cea mai bună carte paranormală/urban fantasy și medalionul HOLT pentru cea mai bună carte de dragoste erotică.

Conectați-vă cu ea online în grupul de cititori de pe Facebook, Geissinger's Gang.